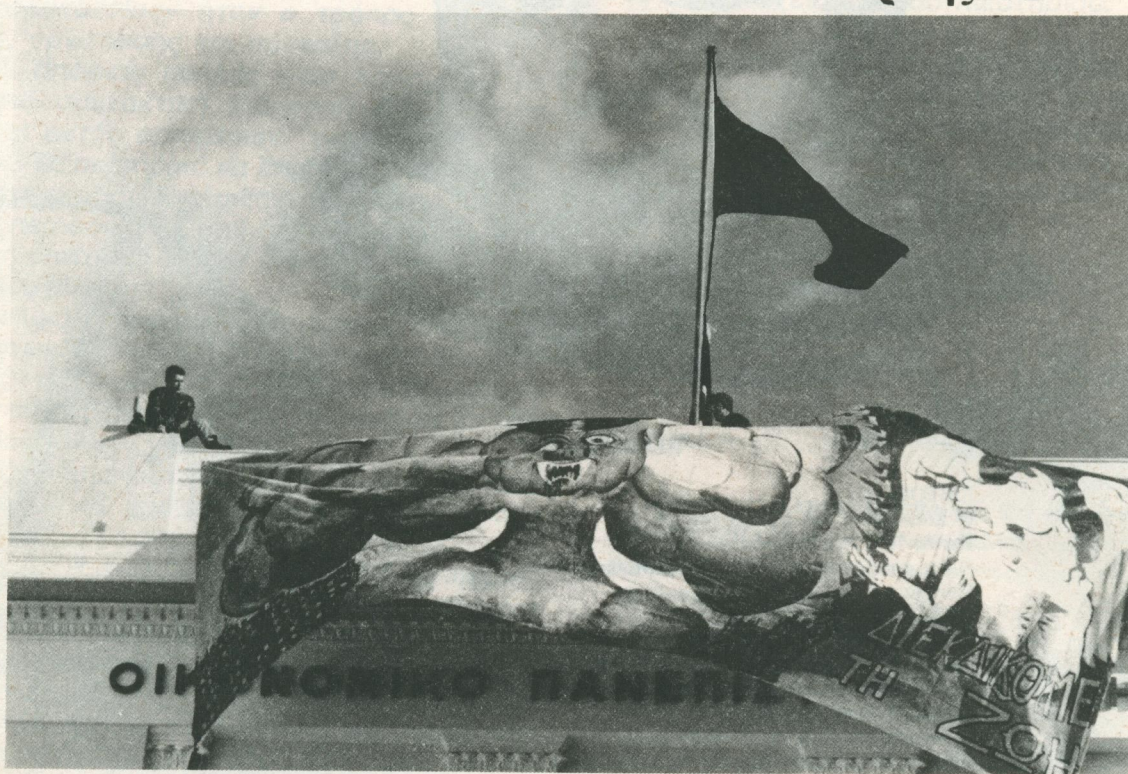

ΠΡΟΒΟΛΕΥΣΙΑ...

με αφορμή

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΣΟΕΕ – Τεύχος Νο 1 – Δρχ. 300
Απρίλης '91

Χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
από την τρύπα μιας βελόνας να περάσετε
έναν ελέφαντα ή να ψαρέψετε στο γαλαξία...

Χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
να σβήσετε τον ήλιο και... να φυλακίσετε
τη θάλασσα... να κάνετε έναν κροκόδειλο
να μιλήσει...

Χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
απ' το να σβήσετε την λάμψη μιας ιδέας με
καταπίεση ή να μας κάνετε να ξεστρατίσουμε
έστω και μια τρίχα από τον δρόμο
που διαλέξαμε!

«Από τα οδοφράγματα της επιθυμίας
στην επιθυμία των οδοφραγμάτων»

Η διάφανη κρούστα του ματιού δεν κρύβει το
απροσδιόριστο. Ίσως πίσω της κρύβονται τα
πράσινα λιβάδια. Ίσως πίσω της κρύβονται
οι πυρωμένες στάχτες από τις φωτιές που με
τόσο πόθο ανάψαμε...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

EDITORIAL - 3

Ο Διαβολάκος και η ουρά του - 4

Για την ανοικτή επικοινωνία - 5

Πολιτιστικό στέκι ή μίζερη πραγματικότητα - 6

Ποίημα - 6

ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε. - 7

Ήθη και έθιμα στην ΑΣΟΕΕ - 8

Το σημείο ισορροπίας... και η έφοδος στον ουρανό - 10

Πρόταση για μια συζήτηση που ποτέ δεν έγινε - 13

Κράτος ή Τρομοκρατία - 19

Ορκίζομαι να είπω την αλήθεια χωρίς φόβο εις ό,τι ερωτηθώ - 20

Είμαστε όλοι ένοχοι. Ας τους το αποδείξουμε - 21

Η ελευθερία είναι το έγκλημα που περικλείει όλα τα εγκλήματα - 22

Κάθε τι είναι ακόμη ένα τούβλο στον τοίχο - 24

Καταλήψεις στέγης - 26

Ο γύρος της Ευρώπης σε πέντε χρόνια - 27

Το χρονικό του αγώνα στην ΑΣΟΕΕ - 28

Για τους χειρισμούς του υπουργείου και της κυβέρνησης - 32

Παισι αν όχι εμείς, τότε αν όχι τώρα - 35

Απ' τους πρωτοτείς - 37

Καλώς ορίσατε στην Νέα Τάξη Πραγμάτων - 39

Για μια πραγματικά «νέα παγκόσμια τάξη» - 40

Εκπαις για τον πόλεμο - 42

Η αγιά ή πουλιά ή κοτόπουλα ψητά - 43

Τα παραλείπόμενα του πολέμου ή επίλογος - 46

Καταραμένος τόπος - 48

Περί ηθικής - 54

• 55

Ελληνικός κινηματογράφος. Ένα λουλούδι που ανθίζει απάνια - 55

EDITORIAL

Το πρώτο μας τεύχος πλέον είναι γεγονός. Η προσπάθεια που άρχισε μέσα στο κλείσιμο των καταλήψεων, από ανθρώπους που πόνεσαν για αυτές αλλά δεν σταμάτησαν μόνο σ' αυτές, πραγματώνεται με αυτό το επίσημο νο 1 τεύχος.

Πολλά τα προβλήματα για την προετοιμασία του δοκιμαστικού τεύχους, ακόμα περισσότερα για ετούτο που κρατάτε στα χέρια σας. Το μεγαλύτερο πρόβλημα της «Προβοκατσίας» ήταν ο τρόπος λειτουργίας, οργάνωσης και σύνταξης.

Οι απόψεις πολλές. «Να λειτουργεί με άτυπη συντακτική επιτροπή η οποία θα κρίνει εντός ορισμένων "ορίων" τα κείμενα.» «Το περιοδικό να εκφράζει ένα σύνολο απόψεων που στήριξαν τις καταλήψεις.» «Το περιοδικό να μην έχει καθόλου συντακτική επιτροπή και να λειτουργεί μέσα από την συνέλευσή του.»

Τελικά, λόγω των περιορισμένων δυνατοτήτων και της μη ύπαρξης ενός δομημένου «πολιτικού συνδικαλιστικού» φορέα που στα πλαίσιά του να λειτουργεί το περιοδικό.

Λόγω της αυτονομίας των ατόμων που γράφουν και που νοιάζονται γι' αυτό το περιοδικό.

Λόγω της θέλησής μας αυτό το περιοδικό να είναι τόπος σύγκρουσης απόψεων και σύνθεσης προτάσεων χωρίς περιορισμούς, αποφασίστηκε προς το παρόν το μόνο αρμόδιο όργανο για όλες τις αποφάσεις που σχετίζονται μ' αυτό να είναι η συνέλευση του περιοδικού.

Το δεύτερο πρόβλημά μας ήταν ο τίτλος, «καλό το "ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ", αλλά...» για άλλους ήταν «πολύ έτσι», για άλλους «λίγο αλλιώς». Η τελική απόφαση ήταν να βγει αυτό το τεύχος με τίτλο «Προβοκατσία... με αφορμή...» και λόγω της πολύ μικρής διαφοράς ψήφων ανάμεσα στους δύο επικρατέστερους τίτλους («Προβοκατσία με αφορμή...» και «Με αφορμή») μάλλον ο τίτλος θα ξαναγίνει αντικείμενο συζήτησης.

Αλλαγές λοιπόν στο σχήμα, στον τίτλο, στην εκτύπωση αλλά όχι και στην αντίληψη.

Η αρχή ήταν οι καταλήψεις και μας δίδαν πολλά. Η συνέχεια της προσπάθειας για να αποκτήσουν οι φοιτητές δική τους αυ-

τόνομη φωνή πέρα από οποιουσδήποτε «-ισμούς» και να διεκδικήσουν δυναμικά την πραγμάτωση των ονείρων τους στην καθημερινή τους ζωή συνεχίζεται. Ο ριζοσπαστικός/ανατρεπτικός πολιτικός λόγος που προτάσει την διαφορά και αναζητεί το παγκόσμιο μέλλον όλων μας δεν τελειώνει με το γκρέμισμα των «σοσιαλισμών». Ίσα-ίσα εδώ αρχίζει. Η κατάθεση των πολιτικών απόψεων του καθενός, η διατήρηση του αυθόρμητου και της συλλογικότητας και η αναζήτηση της σύνθεσης θα πρέπει να είναι το πρώτο μας βήμα.

Η απάντησή μας στον συντηρητισμό, την αλλοτρίωση, την περιθωριοποίηση και τον εκφυλισμό του ανθρώπου δεν θα πρέπει να είναι σπασμωδική, αλλά μια συνεχής πάλη και σύγκρουση με τον εαυτό μας και την κοινωνία για ένα αύριο που όλοι μας ονειρευόμαστε.

Η συνέχεια επί του πιεστηρίου.

Υ.Γ. Αυτό το τεύχος αφιερώνεται σε δύο φίλους που πλέον υπηρετούν τη μαμά πατρίδα. Ξέρουμε ότι θα τους λείψουμε αλλά κι αυτοί να ξέρουν ότι η απουσία τους θα είναι αισθητή. Καλό κουράγιο παιδιά.

**Καλή λευτεριά Λευτέρη
Καλή λευτεριά Δημήτρη**

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε, τον Παύλο για την μακέτα του τίτλου και τα παιδιά του βιβλιοπωλείου «Ελεύθερος Τύπος» για τη φωτοστοιχειοθεσία και τη γενικότερη βοήθειά τους.

Τα ενυπόγραφα κείμενα εννοείται ότι απηχούν τις απόψεις αυτών που τα έγραψαν. Λόγω πληθώρας ύλης πολλά κείμενα δεν δημοσιεύθηκαν. Επιφυλασσόμαστε για το επόμενο τεύχος.

Ο ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ... ΚΑΙ Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ

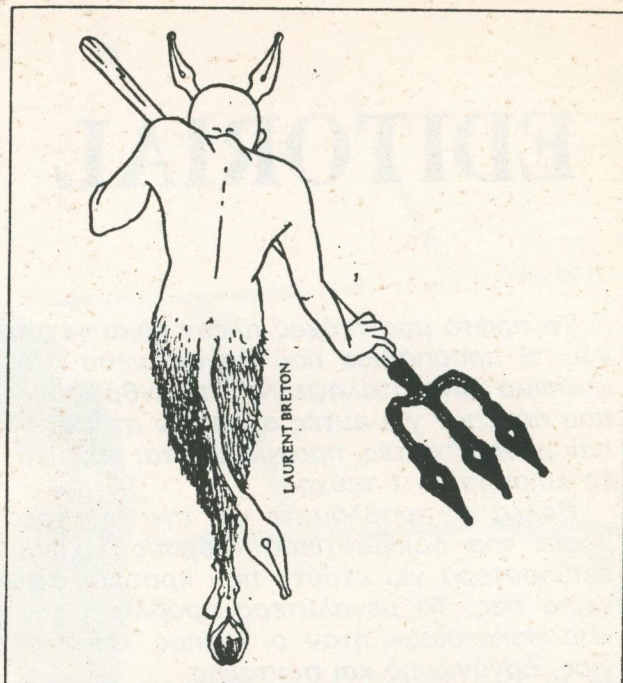
Η στήλη είναι καινούρια... και υπόσχεται πολλά • Μη με ρωτήσετε ποιος είναι ο διαβολάκος, να ξέρετε όμως πως βρίσκεται παντού! • Έμαθα πως οι ΠΑΣΟΚοι γλυκάθηκαν με την επιτυχία του τεύχους Νο 0 της ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ • Ετοιμάζουν λέει κι αυτοί περιοδικό • Το όνομα αυτού ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

• Πάντως αν έβγαλαν ένα τρισέλιδο σε ένα μήνα φαντάζομαι πόσα χρόνια θα πρέπει να παιδεύονται στα σκοτεινά τους γραφεία για να βγάλουν ένα έντυπο

• Ο φίλος μου ο πρύτανης είχε δεν είχε την είπε πάλι την κοτσάνα του, και μάλιστα σε γεμάτο αμφιθέατρο • Οι καταληψίες λέει γέμισαν τους φρεσκοβαμένους τοίχους με συνθήματα (πού τα είδε;) • Το ωραίο είναι πως μερικά του άρεσαν κι όλες!!!

• Εκτός από συνθήματα στους τοίχους όμως ο κος Πρύτανης «είδε» και ζημιές! • Στην προσπάθειά του να ανακαλύψει ποιος άνοιξε την πόρτα του 5ου ορόφου που κλείδωσαν οι άνθρωποί του, τι γίνανε δύο πυροσβεστήρες που λείπουν, και τα εργαλεία που έχασε ένας μάστορας (!!) διόρισε ως ανακριτή, τον εκλεκτό επιστήμονα και άνθρωπο κύριο Ρόκα • Αυτός (ως νέος Κλουζώ) κάλεσε σε ανάκριση τρεις συναδέλφους γνωστούς για τη συνδικαλιστική τους δράση • Εκτός απ' το «σπουδαστικό» της ασφάλειας φαίνεται πως υπάρχει και «σπουδαστικό» της πρυτανείας! •

• «Μαζευτήτε εκατό άτομα και πετάξτε τους καταληψίες έξω» • Όχι δεν το είπε ο Καλαμπόκας στην Πάτρα, αλλά ο Λιανός στην ΑΣΟΕΕ σε μάθημά του πριν τα Χριστούγεννα • Αμ' ο άλλος ο Προδρομίδης; • «Είσαστε» λέει «τα προϊόντα μας» • Τι φρίκη! • Ο Λαδόπουλος απείλησε ότι θα με κόψει στις εξετάσεις αν γράψω ότι στόχος της επιχείρησης είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους • Ποιος ήταν ο ηλίθιος που μου είπε ότι στις εξετάσεις έχεις το δικαίωμα να γράφεις τη γνώμη σου; • Σίγουρα θα πρέπει να χρωστάει πολλά μαθήματα • Πολλά τα ειδύλια που πλέχθηκαν στο διάστημα της κατάληψης, λίγα όμως φαίνεται να στεριώνουν • Οι κακές γλώσσες πάντως λένε ότι γνωστός πρωτοετής καταληψίας μέτρησε πάνω από δέκα χυλόπιτες • Το πλέον όμως γνωστό ειδύλιο ήταν μεταξύ του φωτοτυπικού μηχανήματος και γνωστού αστέρα της κατάληψης • Μερικοί φαρμακόγλωσσοι τον αποκαλούν και «φωτοτυπούλη» • Ιστορικά θα μείνουν τα πάρτυ στο εστιατόριο της σχολής • Ελπίζω όχι και ανεπανάληπτα • «Από τα δα-

κρυγόνα που ερρίφθησαν απ' την Αστυνομία δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος για την ανθρώπινη υγεία» • Αυτά είπε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Βύρων Πολύδωρας την Παρασκευή 11 Γενάρη • Την ίδια μέρα 15χρονος μαθητής έχασε δύο δάχτυλα από βλήμα δακρυγόνου • Για να θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι καινούριοι αξίζει να πούμε ότι από βλήμα δακρυγόνου σκοτώθηκε ένας άλλος «προβοκάτορας-αριστεριστής», ο φοιτητής της ΑΣΟΕΕ Σωτήρης Πέτρουλας στις 20 Ιούλη 1965 • Σκληρό καρύδι πάντως ο Νικόλας • Ένα βλήμα δακρυγόνου του «ξύρισε» το λαιμό στις συγκρούσεις στο Πολυτεχνείο πριν τα Χριστούγεννα αλλά αυτός στο ύψος του • Συνάδελφος γνωστός για τις προτιμήσεις του στο καλό ντύσιμο, εθεάθη επανηλλειμένως στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο λανσάροντας ένα μοντελάκι πρωτότυπο για παρόμοιες καταστάσεις: Σακάκι υφασμάτινο μπεζ με τις τσέπες γεμάτες πέτρες, παντελόνι ασορτί, φαρδύ με τσάκιση, στο πρόσωπο μαντήλι να κρύβει τα στρουμπουλά μαγουλάκια και στα μάτια βαζελίνη • Τελικά εμένα μου άρεσε εκείνη η συζήτηση στο μάθημα του Δημητρά για τις καταλήψεις • Τώρα αν δεν είχε το χαρακτήρα που έπρεπε μάλλον στους τρεις εισηγητές πρέπει να καταλογίσουμε ευθύνες και όχι στον ίδιο • Αλήθεια θυμάται κανείς τον Κοντογιαννόπουλο; • Εκείνη η υπόθεση με τις μεταγραφές «απ' το παράθυρο» Σταθόπουλου ξέρετε τι μου θύμισαν; Τον Καλούδη, υπεύθυνο για τα οικονομικά του ΚΚΕ που πούλησε διαμέρισμα που ανήκε στο ΚΚΕ στον... γιο του! • Η ΔΑΠ ψάχνει για Κοσκωτάδες στην ΑΣΟΕΕ, μπας

και καταφέρει να επιδείξει έργο προ των αναμενόμενων εκλογών • Τελικά όμως άνθρακες ο θησαυρός • «Ελπίζομεν ότι το παρόν έργο καλύπτει μια ανάγκη και θέλει αποδειχθεί χρήσιμον εις την πράξιν τόσον δια τους σπουδαστάς της ΑΣΟΕΕ, όσον και γενικώτερον δια τους ενδιαφερομένους δια την αγγλικήν εμπορικήν και οικονομικήν ορολογίαν» • Το παραπάνω διαμάντι χρονολογείται απ' τον Ιανουάριο του 1973 και το ανακάλυψα εμβρόντητος στο σύγγραμμα ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΑ ΑΓΓΛΙΚΑ, τόμος Α' του Κ. ΤΡΥΠΟΣΚΙΑΔΗ που χρησιμοποιείται στο μάθημα ΑΓΓΛΙΚΑ ΙΙΙ • Μιλάμε για κειμήλιο, ε! • Από κύκλους της ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ διέρευσε ότι το ποίημα με τίτλο «Μάθαμε και ξεχωρίζουμε τον ήλιο» του προηγούμενου τεύχους το έγραψε ο εκλεκτός συνάδελφος Χρήστος Παπαδόπουλος αλλά – γνωστός για τη σεμνότητά του – απέφυγε να το υπογράψει • Θυμόσαστε το φαντάρο που έφαγε 80 μέρες φυλακή γιατί ζωγράφισε με μπλάνκο στην αρβύλα του το σήμα της ειρήνης; • Μετά τη δημοσιότητα που πήρε το γεγονός, το καψόνι πήγε σύννεφο στη μονάδα. Ο διοικητής έβαλε τους φαντάρους να τρέχουν ατελείωτους κύκλους γύρω από το στρατόπεδο. Ελλάς το μεγαλείο σου, βασίλεμα δεν έχει • Από τα ευφυέστερα συνθήματα που είδα: «Τα σύνορα της Ελλάδας είναι στον «Ευφράτη» Μέγας Αλέξανδρος • Έτρεχαν σαν τις κατσαρίδες στην κουζίνα όταν ανάβεις το φως» δήλωση αμερικανού πιλότου για τους βομβαρδισμούς στο Ιράκ • Τι ουμανιστές Θεέ μου αυτοί οι μαχητές της «νέας τάξης πραγμάτων»

«ΚΙ ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΟΥ... ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΤΑΣΕΤΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ;»

Για την «ανοιχτή επικοινωνία»

Καλή η προσπάθεια των παιδιών της ΠΑΣΠ, για ξεκίνημα. Η συνέντευξη του κ. Γεωργακόπουλου και το άρθρο της Ντεμίνας είχαν ενδιαφέρον όσο κι αν διαφωνεί κανείς μαζί τους. Ωστόσο θα θέλαμε να κάνουμε μια «συναδελφική» κριτική. Ξεχωρίζουμε τρία ζητήματα.

1. Το «γνώθι σ' αυτόν» είναι μεγάλη αρετή. Είναι προτέρημα να αναγνωρίζεις τις αδυναμίες σου. Δεν μπορεί δηλαδή ένα τρισελίδο ενημερωτικό δελτίο να χαρακτηρίζεται περιοδικό και να αποκαλεί «φτωχό συγγενή» ένα έντυπο 24 σελίδων (την ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ δηλαδή), που γνωρίζοντας τις αδυναμίες του αυτοχαρακτηρίζεται ως πειραματικό τεύχος.

2. Με την ίδια λογική δεν μπορείς να κατηγορείς την ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ για αδιαφορία στα εκπαιδευτικά ζητήματα, όταν αφιερώνει γι' αυτά περισσότερες σελίδες απ' ό,τι είναι όλο το δικό σου έντυπο μαζί (βλ. άρθρα προηγούμενου τεύχους «Για την έρευνα», «Για ποια εκπαίδευση, σε ποια κοινωνία» κ.λ.π).

3. Θα περιμέναμε απ' την πρώτη αυτή προσπάθεια της ΠΑΣΠ μια στοιχειώδη αποτίμηση (ή αναφορά έστω) στους αγώνες του προηγούμενου διαστήματος. Αντ' αυτού το μόνο που είδαμε ήταν ένα (κατάπτυστο πραγματικά) κατηγορητήριο κατά του μπλοκ της κατάληψης. Διαρρηκτες και μπουκαδόροι ούτε λίγο ούτε πολύ αποκαλούνται οι φοιτητές του στεκιού, οι συμμετέχοντες στην ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ κ.λ.π. Ωστόσο, ας μας απαντήσουν το εξής: όταν το στέκι (μετά απ' την αποδοχή απ' τη συνέλευση του στεκιού της πρότασης του Πρύτανη) μεταφερθεί στο εστιατόριο, τι θα κάνουν; Όταν ο σταθμός αρχίσει να εκπέμπει τι θα κάνουν; Η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει κι αυτοί έδειξαν τις διαθέσεις τους. Όταν ο πρύτανης παραχώρησε το εστιατόριο για στέκι, άρχισαν να απαιτούν «να δοθεί το εστιατόριο για στέκι» (!!). Έτσι ώστε στις φοιτητικές εκλογές να βγουν να πουν: «μετά από αγώνα της ΠΑΣΠ κατακτήσαμε στέκι». Ψηφο(ψοφο)συλλέκτες της δεκάρας δηλαδή.

Έτσι κι αλλιώς όμως και στην εκστρατεία συκοφάντησης της κατάληψης η ΠΑΣΠ δεύτερη έρχεται. Την πρόλαβαν οι πρυτανικές αρχές που καλούν σε ανάκριση συναδέλφους για «φθορές του προηγούμενου διαστήματος».

Και κάτι τελευταίο για τον τύπο και την ουσία του τίτλου. Ανοιχτή επικοινωνία δεν είναι η οποιαδήποτε προδιαμορφωμένη άποψη πέρα κι έξω απ' τους φοιτητές, μέσα σε κομματικά γραφεία. Είναι το δικαίωμα του καθένα να συνδιαμορφώνει και να συμμετέχει ελεύθερα σ' ένα έντυπο, χωρίς προκαταλήψεις και στημένες διαδικασίες.

Ας είναι. Η ζωή (τεύχη) θα δείξει.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ Ή ΜΙΖΕΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ;;;

Μετά από πολλές κρίσεις και επικρίσεις που δέχθηκαν αρκετοί συνάδελφοι, για την κατάληψη του 5ου ορόφου και τη δημιουργία ενός φοιτητικού στεκιού, ήρθε επιτέλους η δικαίωση. Οι πρωτανικές αρχές δέχτηκαν την αναγκαιότητα ύπαρξης ενός φοιτητικού πολιτιστικού στεκιού, ενός στεκιού που θα αξιοποιούνται οι πολιτιστικές, καλλιτεχνικές, πολιτισμικές ανησυχίες των φοιτητών, ενός χώρου που θα αναπτύσσονται πολύμορφες δραστηριότητες και δημιουργικές αναζητήσεις.

Το πανεπιστήμιο θα πρέπει ν' αρνηθεί το κλασικό του αποστεωμένο ρόλο που θέλει το φοιτητή αμέτοχο δέκτη τόσο στην εκπαιδευτική διαδικασία όσο και στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Η εναλλακτική χρησιμοποίηση του χρόνου και του χώρου του πανεπιστημίου από τους φοιτητές, θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια πραγματική κριτική σχέση με την γνώση.

Το πανεπιστήμιο που επιδιώκει μια τέτοια κατεύθυνση και που δεν θέλει τους φοιτητές του ρομπότ και παπαγάλους της αυθεντίας του καθηγητή, αλλά πρωτίστως ανθρώπους που μπορούν να διακρίνουν την αντανάκλαση της γνώσης στην κοινωνία, δεν μπορεί να λειτουργεί με τέτοια αναχρονιστικά πρότυπα.

Πρέπει καταρχήν να προσφέρει στους φοιτητές την δυνατότητα να αμφισβητούν τόσο την διαδικασία παροχής της γνώσης όσο και τη γνώση αυτή καθ' αυτή. Μέσα από αυτή την αμφισβήτηση γεννιούνται οι δημιουργικές διαθέσεις και οι κοινωνικές αναζητήσεις των φοιτητών. Το πολιτιστικό στέκι μπορεί και βρίσκεται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Μια κατεύθυνση που ενισχύει την διαφορετικότητα των υποκειμένων στο πολιτικό, πολιτιστικό, πολιτισμικό και κοινωνικό επίπεδο. Μπορεί να προωθήσει τις νέες συλλογικότητες και την ανάγκη κοινωνικής και πολιτιστικής επικοινωνίας. Η αυτενέργεια των φοιτητών καθώς και η δημιουργική τους συνύπαρξη είναι αυτή που θα δώσει το οξυγόνο που χρειάζεται αυτή η μίζερη πανεπιστημιακή κοινότητα για να επιζήσει.

Έτσι λοιπόν και με αποτέλεσμα την πίεση που ασκήθηκε οι πρωτανικές αρχές αποδέχτηκαν να παραχωρήσουν και να διαμορφώσουν το μπροστινό μέρος του εστιατορίου σε φοιτητικό πολιτιστικό στέκι όπου θα μπορέσουν επιτέλους να πάρουν σάρκα και οστά οι πολιτιστικές και καλλιτεχνικές ανησυχίες των φοιτητών. Αυτό το γεγονός αποτελεί, όσο και αν δεν φαίνεται, μια πολύ σοβαρή νίκη του φοιτητικού κινήματος που αν συνεχίσει έτσι και ξεφύγει από τον οικονομισμό και την κομματική εκμετάλλευση, θα μπορέσει να αυτονομηθεί από το κακό και άθλιο παρελθόν και να αντιτάξει έναν αυτόνομο, ριζοσπαστικό εναλλακτικό ρόλο.

Στον αντίποδα αυτού του κινήματος και της πολιτιστικής διάθεσης των φοιτητών, εμφανίζεται η

ΠΑΣΠ που «παραβιάζει» πόρτες ανοιχτές, θέλοντας να καπηλευτεί για μια ακόμα φορά, ό,τι με τόσο κόπο κατάφεραν να πετύχουν οι φοιτητές, που με απόφαση της γενικής συνέλευσης κατέλαβαν τον 5ο όροφο του νέου κτιρίου. Σε μια νύχτα η ΠΑΣΠ ανακάλυψε την τέχνη, τον πολιτισμό και την κουλτούρα και αυτοδιορίστηκε υπέρτατος τιμητής τους (αυτή η πολιτιστική και δημιουργική τάση της, δεν είναι ανεξάρτητη από τις φοιτητικές εκλογές). Αυτό βέβαια ανοίγει ένα άλλο θέμα, τις σχέσεις του πολιτιστικού στεκιού με τις παρατάξεις και το σύλλογο γενικότερα.

Το στέκι των φοιτητών για να μπορέσει να λειτουργήσει και να υπάρξει θα πρέπει να αυτονομηθεί από το σύλλογο και τις παρατάξεις και να δημιουργήσει τους όρους αυτοδιαχείρισης και λειτουργίας του, όπου θα μπορέσουν να αναπτυχθούν τα διάφορα πολιτιστικά τμήματα που το απαρτίζουν.

Το στοίχημα της ελεύθερης δημιουργικής αναζήτησης και της τέχνης θα πρέπει να κερδηθεί απέναντι στον επιστημονισμό και την μίζερια του ελληνικού πανεπιστημίου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ναυαγοί πάνω στη
σχεδία του ονείρου πλέουμε
απεγνωσμένα στα άδυτα
της μοναξιάς και την εγκατάλειψη
αναζητώντας την ευτυχία που ποτέ
δε γευτήκαμε, τη χαρά που ποτέ
δε γνωρίσαμε, τη ζωή μας που
ποτέ μας δε ζήσαμε, την αγάπη
που μόνοι μας πνίξαμε.

Κορμιά που τα τυλίγει ο
πόνος προχωρούν σ' αυτό που
αποκαλούν ζωή με πνιγηρές
κραυγές και βαθουλωμένα μάτια
έτοιμοι να πέσουν και να σκεπαστούν
τρομαχτικούς σταυρούς, τάφους ανοιχτούς
αιώνια ταφόπετρα, για να θυμίζει
σ' αυτούς που θάρθουν πως έτσι θα
φύγουν χωρίς να προλάβουν
να πω «αγαπώ» χωρίς να προλάβουν να
βρουν το μοναχικό φάρο που θα
τους οδηγήσει στο ατέλειωτο ταξίδι
της ελπίδας...

Θα τυλίξουν τα κορμιά τους με
μαύρα πανιά για να προστατευτούν
αλλά θάναι γυμνοί και ανυπεράσπιστοι
απέναντι στον πόνο, αγκάθι στην καρδιά
και στη μοναξιά αδίστακτο, ανίκητο εχθρό
των ονείρων μας.

M.K.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ

Βέβαια, για να περάσεις το μάθημα του κυρίου Λαδόπουλου «Γενικές αρχές διοίκησης επιχειρήσεων» δεν είναι αρκετό το να μην του γράψεις στις εξετάσεις κάτι με το οποίο δεν συμφωνεί (αν και παραδέχεται ότι είναι σωστό;!). Θα πρέπει επίσης να εξαιρείς στο γραπτό σου το πόσο οι επιχειρήσεις συμβάλλουν στον εξανθρωπισμό της κοινωνίας καθότι φροντίζουν για την ευημερία των υπαλλήλων τους και την προσφορά στην κοινωνία αγαθών και υπηρεσιών που χωρίς αυτή την ευλογημένη ιδιωτική πρωτοβουλία δεν θα είχαμε. Δόξα στην εν υψίστοις ιδιωτική πρωτοβουλία λοιπόν που τόσο αφιλοκερδώς κι ανιδιοτελώς νοιάζεται για τα πάντα εκτός από την τσέπη της.

Αλλά και πάλι αν πεις «ας πάει στα κομμάτια, θα του τα γράψω να το ξεφορτωθώ το κωλομάθημα κι ας ξερνάω πάνω στο χαρτί» και πάλι δεν πετυχαίνεις τον αντικειμενικό σκοπό αυτού του μαθήματος, δηλαδή απλώς να το περάσεις (μια και δεν θ' αποκομίσεις έτσι κι αλλιώς καμιά ουσιαστική γνώση). Θα πρέπει εκτός από το να δηλώνεις παρουσία σαν υπόδικος σε αστυνομικό τμήμα «κάθε 1η και 16η του μηνός» υπογράφοντας σε διάφορα χαρτιά που μοιράζει στις παραδόσεις του, να του έχεις γράψει και στις «προόδους» που δίνει ενδιάμεσα του εξαμήνου. Το όνομα δε των τελευταίων αυτών έρχεται δικαίως ειρωνικό αν σκεφτεί κανείς ότι τουλάχιστον η εντύπωση που δίνει ο ίδιος ο καθηγητής είναι ότι από την πρώτη ως την τελευταία παράδοσή του δεν κάνει ο ίδιος καμιά πρόοδο στον τρόπο και στο περιεχόμενό τους: δειλά-δειλά κάποιιοι φοιτητές, με απορία κάποιιοι άλλοι, μετά από όποια παράδοσή του κι αν τους ακούσεις λένε με-

— Μα, κύριε Λαδόπουλε, σε τι άλλο μπορεί να στοχεύει μια επιχείρηση αν όχι στη μεγιστοποίηση του κέρδους της; Για την ψυχή της μαμάς του θα γίνει κάποιος επιχειρηματίας;

— Δεσποινίς, η μεγιστοποίηση του κέρδους ως στόχος της επιχείρησης είναι ένα μελοδραματικό επιχείρημα των αριστερών κατά των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Η διατήρηση της πελατείας, της καλής φήμης της επιχείρησης, η αύξηση των πωλήσεων, αυτά είναι στην πραγματικότητα οι στόχοι που θέτει μια επιχείρηση κι όχι το κέρδος του επιχειρηματία.

— Μα αυτά δεν είναι ενδιάμεσοι στόχοι για να μουν τελικά όσο το δυνατόν περισσότερα κέρδη στο πορτοφόλι του επιχειρηματία;

— Ναι, δεσποινίς, αλλά αυτό μη μου το γράψετε στις εξετάσεις.

(Αυθεντικός διάλογος)

ταξύ τους: «Μα τα ίδια δεν μας είχε πει και την προηγούμενη φορά; Κι όλες τις προηγούμενες;» Αυτές λοιπόν οι εξετάσεις της δικής μας(!) τέλος πάντων προόδου συμπληρώνονται κι από κάτι ενδιάμεσα των ενδιαμέσων τεστ που χρησιμεύουν σε μια πρώτη κατηγοριοποίηση των απόψεων των φοιτητών ώστε να τους αντιμετωπίσει πιο άνετα ο Λαδόπουλος και τα οποία αμείβονται με μια πιο ευνοϊκή προδιάθεση από μεριάς του σ' όσους απαντήσουν σωστά στο κομμάτι π.χ. «Τα υψηλά κέρδη των επιχειρήσεων είναι σύμφωνα με την ηθική της κοινωνίας;» ή «Ποιες φιλοδοξίες σας έφεραν στην ΑΣΟΕΕ;»

Των ιδιαίτερων τούτων «προνομιών» δε, έστω και τέτοιων, δεν απολαμβάνουν όμως όλοι. Όχι αν είχες την ατυχή έμπνευση να μην το δηλώσεις ή περάσεις την εποχή που «απλώς σου υποδεικνύει» ο κατά τα άλλα «ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΣ» και όχι υποχρεωτικός οδηγός μαθημάτων αυτομάτως κατατάσσεται στους πληβείους που καλό θα ήταν να μην το πολυσυνηθίζουν ούτε καν να «πιάνουν» έδρανα στις παραδόσεις του. Αυτά προορίζονται για τα υπάκουα παιδάκια και για όσους είναι διατεθειμένοι να «τον πλησιάσουν με το καλό».

Συγχρόνως αυτή σου η «ανυπακοή» συνεπάγεται ότι δεν έχεις δικαίωμα ούτε να πάρεις μέρος στις «ομάδες εργασίας» ούτε να πας στις «Λαδοπουλειακές εκδρομές», δύο επιπλέον εφευρέσεις για να υιοθετήσεις πλήρως τη νοοτροπία που χρειάζεται η επιβίωσή σου στο μάθημα.

Σ' αυτές οι τυχεροί πρωτοετείς θα βρούνε κατ' αρχήν έναν καλό κι ανιδιοτελή προστάτη στο πρόσωπο ενός τεταρτοετούς Λαδοπουλόφιλου που θα

τους φυλάξει να μην ξεστρατίσει η σκέψη τους και κάνουν καμιά εργασία που θα έχει έστω και μια αποχρώσα ένδειξη ροπής προς ό,τιδήποτε άλλο από το νεοφιλελευθερισμό. Διότι μπορεί ο κύριος Λαδόπουλος να λέει ότι αρέσκεται σε λεκτικές κόντρες ιδεολογιών (μόνο και μόνο επειδή έτσι αισθάνεται πιο πολύ ως επίκεντρο του ενδιαφέροντος των φοιτητών) αλλά από την άλλη τα γραπτά μένουν και πρέπει να έχει απτές αποδείξεις ότι έκανε καλή δουλειά στη διαμόρφωση εύπλαστων νεανικών μυαλών. Αυτά τα μυαλά θα τα παρουσιάσει στις γνωριμίες του στους κύκλους επιχειρηματιών και διευθυντών πολυεθνικών όταν θα τα πάει «εκπαιδευτικές εκδρομές» στις οποίες τα παιδιά θα πρέπει να πληρώσουν κάποια χρήματα, να παρενρεθούν σε «ημερίδες» και δεξιώσεις για να «φωτιστούν» από επιχειρηματικούς εγκεφάλους έτσι ώστε η υψηλότερη φιλοδοξία τους στη ζωή να είναι να γίνουν ανώτερα στελέχη για τις επιχειρήσεις τους.

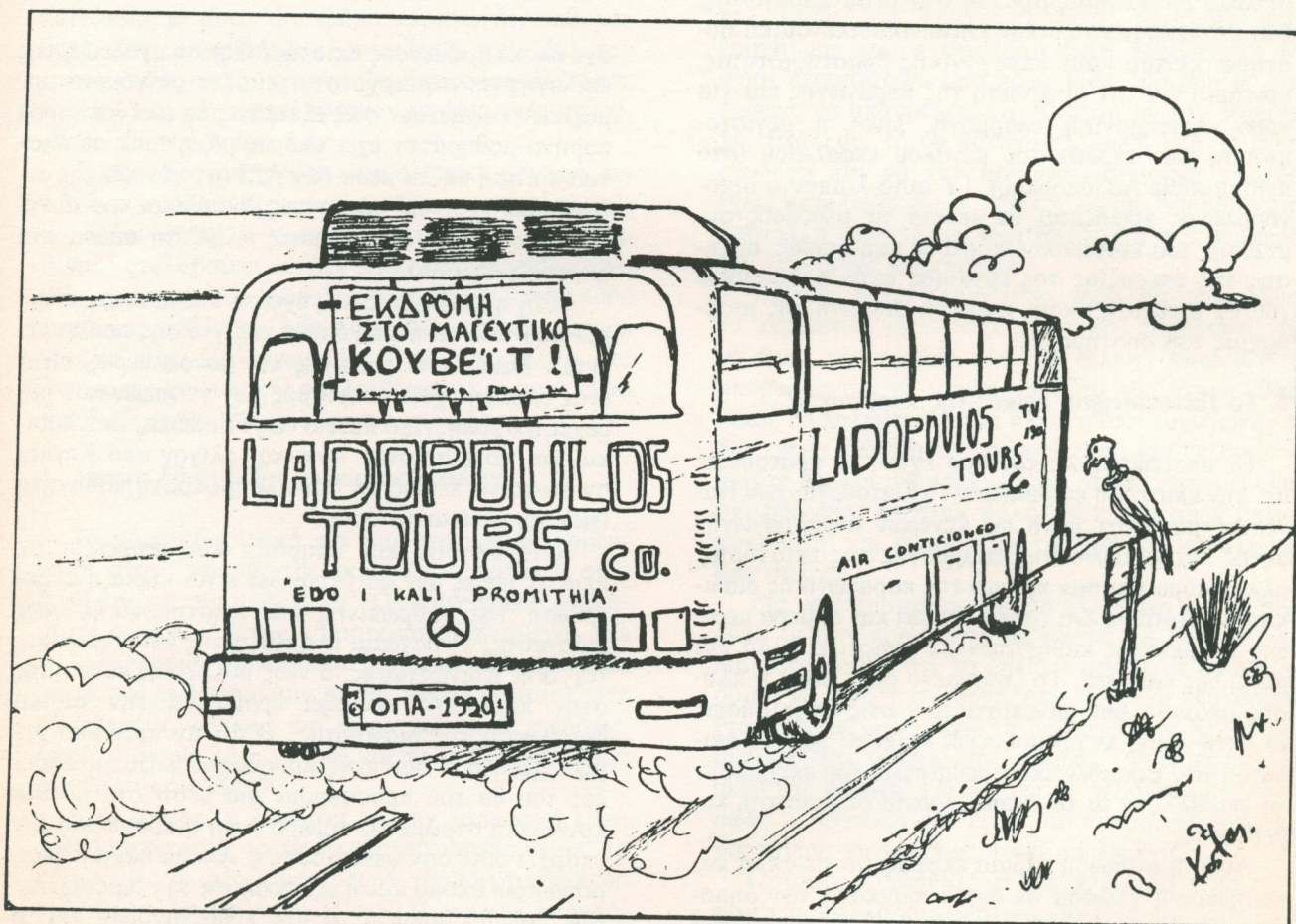
Κι έτσι στο τέλος, εκτός από αυτούς που βαδίζουν σύμφωνα με τη συνείδησή τους, σχεδόν όλοι

μένουν ευχαριστημένοι: οι διάφορες UNI-LEVER έχουν πάντα έτοιμες «σοδειές» από τις οποίες μπορούν να διαλέξουν υπαλλήλους, ο Λαδόπουλος που τους επιβεβαιώνει την αξία και χρησιμότητα που έχει γι' αυτούς ως καθηγητής Ανωτάτης Σχολής, οι αφομοιωμένοι τεταρτοετείς δείχνουν πόσο καλά μπορούν να μανατζάρουν, κερδίζουν βαθμό, συστατικές επιστολές και πρόσβαση στις γνωριμίες του Λαδόπουλου για επαγγελματική αποκατάσταση, και οι πρωτοετείς πιο πολλές πιθανότητες να περάσουν το μάθημα αλλά το κυριότερο μετά απ' όλα αυτά μια γερή καταρράκωση της αξιοπρέπειάς τους – παρακαταθήκη για το μέλλον τους.

Στην εν ΑΣΟΕΕ υπόλοιπη θητεία τους δε, θα αντιληφθούν ότι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα καλύτερο κι από τα υπόλοιπα μέλη της εδώ «κοινότητας».

Έπεται συνέχεια...

Άραμπατζή

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ... ΚΑΙ Η ΕΦΟΔΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

**Σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή.
Σκέψεις και προβληματισμοί.**

1. Η επιστήμη παραγωγική δύναμη.

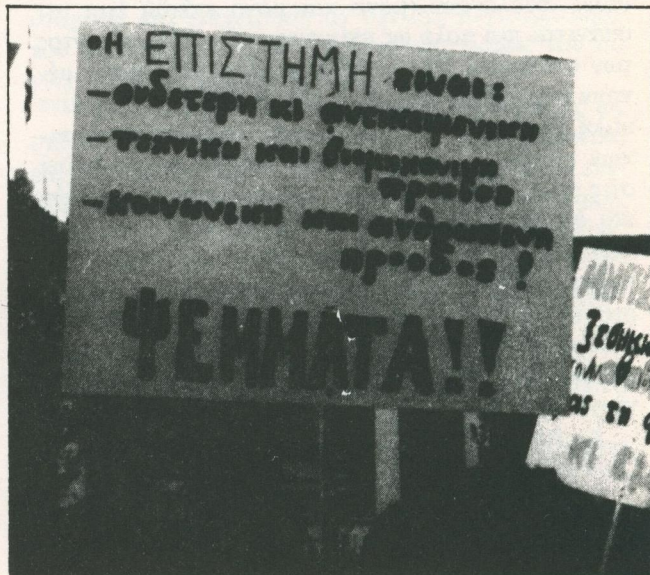
Η έκρηξη της επιστημονικοτεχνικής επανάστασης, οι νέες τεχνολογίες, η πλήρης αυτοματοποίηση της παραγωγής, μετέβαλαν τα τελευταία χρόνια την επιστήμη σε παραγωγική δύναμη περιορίζοντας σημαντικά το ρόλο της χειρωνακτικής εργασίας. Στην παραγωγή δεν επιδρούν πια μόνο κάποιες πρωτοπόρες επιστήμες, αλλά ένα ευρύ σύνολο ερευνών στις οποίες περιλαμβάνονται όχι μόνο οι φυσικές αλλά και οι κοινωνικές επιστήμες: η οικονομία και η οργάνωση της παραγωγής, οι κοινωνιολογικές έρευνες, η αισθητική της παραγωγής, η κοινωνική ψυχολογία κ.λ.π.

Τα αποτελέσματα αυτών των εφαρμογών καθορίζονται κύρια από τις παραγωγικές σχέσεις, από τις σχέσεις ιδιοκτησίας δηλαδή στα μέσα παραγωγής. Στο συγκεκριμένο λοιπόν κοινωνικοοικονομικό σύστημα, κέντρο κάθε παραγωγικής δραστηριότητας, κριτήριο για την οργάνωση της παραγωγής και για κάθε επιστημονική εφαρμογή, είναι η μεγιστοποίηση των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου (στο πείσμα κάθε Λαδόπουλου). Γι' αυτό λοιπόν ο οικονομολόγος χρειάζεται να μελετά τις μεθόδους συμπίεσης του κοινωνικού κόστους παραγωγής, αύξησης της υπεραξίας της εργασίας στην προσπάθειά του να πετυχαίνει κάθε φορά τη συνταγή της ισορροπίας του συστήματος¹.

2. Το Πανεπιστήμιο κρίκος της παραγωγής

Οι απαιτήσεις λοιπόν που έχουν οι κρατούντες απ' την επιστήμη επιβάλλουν τη λειτουργία των Πανεπιστημίων όχι μόνο ως κέντρων αναπαραγωγής αυτής της κατεύθυνσης εφαρμογής της επιστήμης, αλλά ακόμα και σαν κρίκων της παραγωγικής διαδικασίας. Αυτό με ένα τρόπο γίνεται και σήμερα μέσω της συμμετοχής καθηγητών σε εταιρείες, αλλά και μέσω της έρευνας². Το ζητούμενο όμως είναι η πλήρης υποταγή των πανεπιστημίων στις επιχειρήσεις κι αυτή ήταν, κι εξακολουθεί να είναι βασική επιδίωξη των εκπαιδευτικών ρυθμίσεων που επιχειρούν να επιβάλλουν τα τελευταία χρόνια οι εκάστοτε κυβερνήσεις.

Αυτή η επιδίωξη βέβαια εκφράζεται σε απλή και καθημερινή γλώσσα σε άγρια περικοπή των δημόσιων δαπανών για την παιδεία (για να προκληθεί στα ΑΕΙ οικονομική ασφυξία και να παραδοθούν άνευ όρων στην - αδόλων προθέσεων - ιδιωτική πρωτοβουλία), σε εντατικοποίηση των σπουδών στο έπακρο (η άκριτη αποδοχή της πληροφωρίας με στόχο το κέρδος: να περάσεις το μάθημα, κι όχι τη γνώση, δημιουργεί άβουλα και πειθήνια όντα κι

όχι ολοκληρωμένους επιστήμονες) σε ανάδειξη της επιλογής σε κυρίαρχο στοιχείο (το φαινόμενο των μαζικών κοψιμάτων στις εξετάσεις σε ένα «σκληρό» πυρήνα μαθημάτων έχει εδώ τις ρίζες του), σε ιδιωτικοποίηση απ' τα μέσα των ΑΕΙ (στο όνομα της αυτοτέλειάς τους απ' το κράτος θυσιάζεται η αυτονομία τους απ' τις επιχειρήσεις - απ' τη σκύλα στη χάρυβδη δηλαδή).

Αυτή η επιδίωξη τέλος έχει τα αποτελέσματά της και στο ίδιο το περιεχόμενο της γνώσης που παρέχεται. Βαθιά αντιδραστικές και μονόπλευρες, είναι ένας επιεικής χαρακτηρισμός των γνώσεων που παρέχει η σχολή: Από Pareto έως Friedman, νεοκλασικοί και μονεταριστές, άντε και ολίγον από Keynes αν έτυχε να πέσεις σε σοδιαλδημοκράτη καθηγητή (sic), αυτά είναι τα όρια³.

Αυτό ωστόσο που επηρέαζε και επηρεάζει τις πλατιές μάζες των φοιτητών δεν είναι κύρια η αλλοτρίωση της ανθρωπίνης και επιστημονικής τους διάστασης. Η ραγδαία ανάπτυξη της επιστημονικοτεχνικής επανάστασης, ο νέος ρόλος της επιστήμης στην παραγωγή, αλλάζει δραματικά την ταξική διάρθρωση της διανόησης⁴. Έτσι αν πριν από μερικά χρόνια ο φοιτητής προσδοκούσε ότι οι σπουδές του θα του προσφέρουν μια θέση στα μεσαία κοινωνικά στρώματα, σήμερα αυτή η προσδοκία δεν υπάρχει ούτε σαν ψευδαίσθηση. Ακόμα και μια θέση μισθωτού, ακόμα και η εξασφάλιση της εκμετάλλευσής δηλαδή, μοιάζει να μην είναι σίγουρη για το φοιτητή. Αυτή η τρομερή ανασφάλεια σημαδεύει τη συμπεριφορά των φοιτητικών μαζών⁵, συντρίβει τα όνειρα και τις ψευδαισθήσεις όσων δεν προέρχονται από ιδιαίτερα εύπορες οικογένειες και δεν έχουν επομένως εξασφαλισμένο μέλλον.

3. Η έκρηξη

Το Πολυνομοσχέδιο, στη συνείδηση του μέσου φοιτητή δεν ήταν παρά η ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας, η αναβαθμισμένη κατάργηση και του τελευταίου στοιχειώδους δικαιώματος, το σβήσιμο κάθε ελπίδας για μια διαφορετική προοπτική. Όλα αυτά δημιούργησαν ένα αδιέξοδο που με δεδομένη τη συσσωρευμένη δυσαρέσκεια απ' τη μίζερη ακαδημαϊκή πραγματικότητα οδήγησε το φοιτητή να εξεγερθεί.

Ωστόσο αν κάτι κατέδειξε η προηγούμενη αγωνιστική έξαρση – όπως πολύ σωστά είπε κάποιος – είναι η δύναμη των μαζών αλλά και η αδυναμία του αυθόρμητου. Έτσι η αυθόρμητη έκρηξη των μαζών παρ' ότι ανέπτυξε στοιχεία και αρετές που προηγούμενα «συνειδητά» υποτίθεται κινήματα ούτε που άγγιξαν⁶, δεν μπόρεσε να βαθύνει τη σύγκρουση, να γίνει επιθετικό. Είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι το κίνημα πολιτικοποιήθηκε «αυθόρμητα» απ' την ίδια την κυβέρνηση μ' έναν τρόπο πανομοιότυπο μ' αυτόν που περιέγραψε ο Λένιν πριν τόσες δεκαετίες⁷.

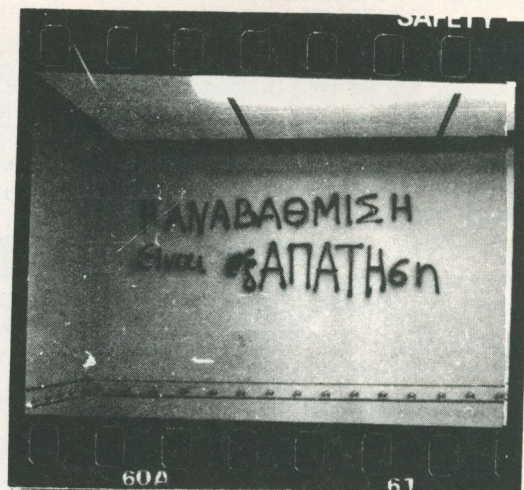
Το κίνημα λοιπόν κυρίως με αυθόρμητο τρόπο αμφισβήτησε τα αποτελέσματα της σύνδεσης της εκπαίδευσης μ' αυτό τον τρόπο παραγωγής, καθόλου όμως δεν αμφισβήτησε συνειδητά τον ίδιο τον τρόπο παραγωγής, κι ούτε θα μπορούσε άλλωστε. Γιατί; Γιατί μέχρι εκεί έφταναν τα όρια ενός αυθόρμητου κυρίως κινήματος.

Γιατί ήταν ανύπαρκτη οποιαδήποτε κριτική αυτού του τρόπου παραγωγής⁸. Όταν οι διαδηλωτές καλούσαν σε πάλι «για μια άλλη κοινωνία», ο καθένας καταλαβαίνει ότι δεν είχαν κάτι συγκεκριμένο να προτείνουν, ότι έκφραζαν περισσότερο έναν πόθο παρά μια επιδίωξη. Αδυναμίες που πρέπει, οφείλει να ξεπεράσει ένα δυναμικό που θέλει να μιλάει στο όνομα της κοινωνικής απελευθέρωσης κι αυτή είναι μια διαδικασία αναμφισβήτητα συνειδητή.

4. Ήρεμη δύναμη ή περιθωριακή ομάδα;

Το κομβικό ζήτημα για μια στοιχειώδη παρέμβαση στους χώρους της εκπαίδευσης είναι η σύνδεσή της με την παραγωγή. Όσο αφήνουμε αναπάντητο αυτό το ζήτημα είμαστε καταδικασμένοι είτε να αντιδρούμε αποσπασματικά στα αποτελέσματα αυτής της σύνδεσης (μια ακόμα ήρεμη δύναμη), είτε να καλούμε γενικώς και αορίστως σε εξεγέρσεις, χωρίς όμως να λέμε το πώς και το γιατί (μια ακόμα περιθωριακή ομάδα)⁹.

Εξάλλου ότι η σύνδεση με την παραγωγή είναι ζήτημα κεντρικό, το καταλαβαίνει κανείς κι απ' τα άρθρα μιας σειράς «δικηγόρων» της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Αποκαλυπτικός ο Γ. Πανούσης παραπονιέται ότι το «επιχειρησιακό Πανεπιστήμιο που στοχεύει σ' ένα καλύτερο management, σε εύκαμπτες και ευπροσάρμοστες δομές και προγράμματα, ώστε να επιτευχθεί η αυτάρκεια, έχει αρχίσει μεν να θεσμοθετείται στην Ελλάδα, αλλά προσκρούει τόσο στις αυτόνομες άτυπες κοινότητες των ΑΕΙ, όσο και

στους φόβους για την μετατροπή των Πανεπιστημίων σε εμπορικές κερδοσκοπικές εταιρείες»¹⁰.

Αυτό που θα πρέπει απ' την αρχή να ξεκαθαρίσουμε είναι πως ξέχωρα με τη θέληση του καθένα, η σύνδεση με την παραγωγή είναι και θα είναι έτσι κι αλλιώς μια πραγματικότητα. Ιδιαίτερα στην εποχή μας που η επιστήμη είναι παραγωγική δύναμη περισσότερο από ποτέ, είναι ουτοπία να επιδιώκεις να αποτρέψεις τη σύνδεση με την παραγωγή. Εξάλλου, το να κατηγορείς αυτή καθ' αυτή τη σύνδεση και να την αρνείσαι, σημαίνει πως δεν έχεις καταλάβει ότι η ρίζα του κακού δεν βρίσκεται εκεί αλλά στον τρόπο παραγωγής και στα συμφέροντα που αυτός εξυπηρετεί.

Απ' την άλλη μεριά είναι πέρα για πέρα λάθος να περιμένεις να αλλάξει ο τρόπος παραγωγής για να έχεις την παιδεία που εσύ θέλεις. Αυτό βέβαια μπορεί γενικά να ισχύει, ωστόσο το ζήτημα είναι, ποιος θα παλέψει για ένα άλλο τρόπο παραγωγής αν όχι εμείς; Πώς θα το κάνουμε αυτό (αν θέλουμε να 'μαστε πολλοί, να πείθουμε και να πετυχαίνουμε) αν όχι βάζοντας στόχους πάλης (π.χ. όχι στην ιδιωτικοποίηση) και συνδέοντάς τους με τον στρατηγικό μας στόχο;

Για να διαμορφώσουμε μια αντίληψη για τη σύνδεση με την παραγωγή, θα πρέπει να ξεκινήσουμε διαπιστώνοντας ότι το ζήτημα δεν είναι με ποιους όρους θα γίνει η σύνδεση, αφού οι όροι υπαγορεύονται απ' την αναπόφευκτη υποταγή των ΑΕΙ στους αμείλικτους νόμους της αγοράς. Φαινομενικά σ' αυτό το σημείο υπερισχύει ο νεοσυντηρητισμός, αφού η πρότασή του είναι πιο άμεση, απείρως περισσότερο συγκεκριμένη και δουλεμένη.

Ωστόσο ξεκινώντας απ' τα πέρα για πέρα αντιφοιτητικά αλλά και αντιεκπαιδευτικά αποτελέσματα αυτής της λογικής (αποτελέσματα που ζούμε και σήμερα) μπορεί να στηριχτεί μια κριτική.

Κριτική που θα καταδείχνει ότι η γενεσιουργός αιτία της πολιτικής της ιδιωτικοποίησης, της εντατικοποίησης, της ταξικής επιλογής είναι αυτός ο συγκεκριμένος τρόπος παραγωγής που δεν έχει στο

κέντρο του τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, αλλά το κέρδος και τη μεγιστοποίησή του.

Επομένως θα πρέπει να επεξεργαστούμε τους στόχους μας και να τους συνδέσουμε με την αλλαγή του τρόπου παραγωγής, να τους συνδέσουμε δηλαδή με μια στρατηγική, αν θέλουμε να γίνουμε «επιθετικοί» με μαζικούς όρους.

Εδώ μπορεί να ξεχωρίσει κανείς 4 σημεία.

α. Αντίσταση στην ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας. Αντίσταση δηλαδή στην πλήρη εμπορευματοποίηση της γνώσης, στην παιδεία του χρήματος. Είναι γεγονός ότι το κίνημα τα 'χει καταφέρει αρκετά καλά στα αμυντικά του καθήκοντα με αποτέλεσμα οι κρατούντες να δηλώνουν αδυναμία να επβάλλουν το σύνολο της πολιτικής τους.

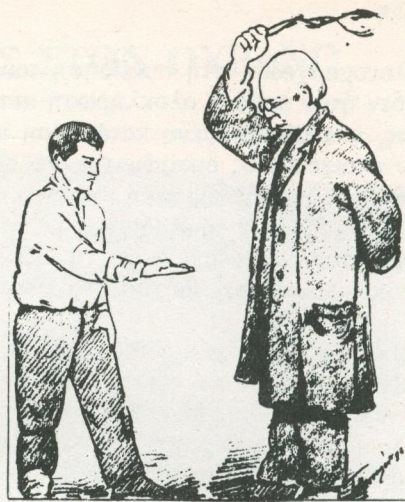
β. Οι στόχοι μας πρέπει να πηγάζουν σαν βασικές ανάγκες των φοιτητών. Πρέπει δηλαδή να ξεκινάνε απ' την αυθόρμητη διάθεση του καθένα να παλέψει για το δικαίωμα στην πολύπλευρη μόρφωση, στη δουλειά κ.τ.λ. Πρέπει ακόμα να βάσουν τα σπέραματα για ένα άλλο Πανεπιστήμιο. Η αμφισβήτηση για παράδειγμα της εξουσίας του καθηγητή μπορεί να είναι το σπέρμα της αυριανής εκπαιδευτικής διαδικασίας όπου εκπαιδευτής και εκπαιδευόμενος θα συνδιαμορφώνουν από ισότιμες θέσεις το περιεχόμενο της εκπαιδευτικής διαδικασίας και τον τρόπο διδασκαλίας.

γ. Οι στόχοι μας θα πρέπει να βοηθάνε με την υλοποίησή τους να παλεύουμε από καλύτερη θέση για το στρατηγικό μας στόχο. Η πάλη μας ενάντια στην εντατικοποίηση για παράδειγμα, αν έχει θετικά αποτελέσματα, να μπορεί να μας αποδεσμεύει απ' τη λογική της πειθάρχησης του μονοδιάστατου ανθρώπου, του φοιτητή-ρομπότ, να μπορεί να αποδεσμεύει και να απελευθερώνει κρυμμένες δυνατότητες.

δ. Ένα πολύ σημαντικό ζήτημα σήμερα, είναι αυτό καθαυτό το περιεχόμενο της γνώσης. Η παρέμβαση του κινήματος μέσα στο αμφιθέατρο, η αμφισβήτηση της αστικής γνώσης μέσα στο ίδιο της το σπίτι, είναι για μας το μεγάλο στοίχημα σήμερα. Στην εποχή του «θανάτου των ιδεολογιών» ο δρόμος για τη γέννηση νέων επαναστατικών ιδεολογικών ρευμάτων περνάει μέσα απ' την αμφισβήτηση και υπέρβαση της αστικής γνώσης. Κάτι που απαιτεί βέβαια την κριτική αφομοίωση της αστικής γνώσης και των αντιθέσεών της.

Αυτή η κουβέντα ήταν ανάγκη ν' ανοίξει, για να τεθούν οι όροι για ένα κίνημα στους χώρους της εκπαίδευσης που δεν θα είναι μόνο εκπαιδευτικό ούτε μόνο αμυντικό (το ένα συνέπεια του άλλου) αλλά θα αμφισβητεί τη συντηρητική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση και στην κοινωνία, θα κοντράρει τη λιτότητα, την καταστολή, την ανεργία, όχι σαν φαινόμενα εκτροπής απ' το σημείο ισορροπίας του συστήματος, αλλά σαν φαινόμενα σύμφωτα ενός συστήματος που «ισορροπεί» σε βάρος μας.

ΜΑΡΙΟΛΗΣ ΜΗΤΣΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Το σύστημα κατά ένα διαβολεμένο τρόπο ισορροπεί πάντα εκεί όπου μεγιστοποιούνται τα κέρδη, αυτό εξάλλου αποτελεί δεδομένο. Δεδομένο όμως δεν είναι ούτε οι μισθοί ούτε η ανεργία. Θα θυμούνται όσοι χρόνια τώρα τυραννιούνται να περάσουν τη ΜΑΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ και τη ΜΙΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ότι το υπόδειγμα συνάρτησης μισθών και εργασίας θεωρεί δεδομένο το ύψος των κερδών.

2. Ωστόσο ο βαθμός συμμετοχής της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην παραγωγή είναι ακόμα χαμηλός στη χώρα μας. Υπολογίζεται ότι η συμβολή της στην οικονομική ανάπτυξη κυμαίνεται γύρω στο 2% του ρυθμού ανόδου, ενώ η ανάλογη συμβολή του υλικού κεφαλαίου είναι 50%.

3. Τα μαρξιστικά μαθήματα αποτελούν τη μόνη μη συνδικαλιστική κατάκτηση ενός φοιτητικού κινήματος οικονομίστικου που ήξερε να αγωνίζεται μόνο για τους όρους παροχής της αστικής γνώσης: σίτιση, στέγαση, έγκαιρη και δωρεάν παροχή των συγγραμμάτων.

4. Η διάνοηση δεν αποτελεί κοινωνική τάξη, αντίθετα με ό,τι πιστεύουμε πολλοί. Ένα μεγάλο μέρος διανοουμένων ανήκει στην εργατική τάξη.

5. Γι' αυτό και το δίλημμα εκπαιδευτικά ή πολιτικά αιτήματα ξεπεράστηκε με τρομερή ευκολία από το αυθόρμητο.

6. Εδώ σημαντικό ρόλο έπαιξαν όσοι αγωνιστές είχαν μια στοιχειώδη έστω ιδεολογική πολιτική συγκρότηση. Ένας ήταν ικανός να «χρωματίσει» με την ομιλία του μια συνέλευση. Η σχέση αυθόρμητου-συνειδητού ήταν εξαιρετικά σύνθετη.

7. «Ποινικοποιώντας η αστική τάξη τους οικονομικούς αγώνες της εργατικής τάξης, σπρώχνει με δύναμη τους εργάτες που διεξάγουν οικονομική πάλη προς τα πολιτικά ζητήματα», Β.Ι. Λένιν: «Τι να κάνουμε» σελ. 114.

8. Ανύπαρκτη απ' τη μεριά του κινήματος κι όχι κάποιων ομάδων ή μονάδων.

9. Είναι αξιοθαύμαστο πώς μερικοί καταφέρουν να τα κάνουν και τα δύο. Η ΟΣΕ για παράδειγμα έβαζε στην αρχή των κινητοποιήσεων κεντρικό ζήτημα τις περικοπές των δαπανών για την παιδεία, και ταυτόχρονα έκανε υποτίθεται επαναστατική πολιτική ζύμωση. Μια ήρεμη περιθωριακή ομάδα!

10. Βλ. άρθρο του Γ. Πανούση, καθηγητή του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης με θέμα «Η ανύπαρκτη συμβολή των Ελληνικών Πανεπιστημίων στην Οικονομία», Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης τ. 13, 14. Σημειώνουμε ότι η άποψη του εν λόγω «δικηγόρου» είναι διαμετρικά αντίθετη με τα Αντιτετράδια.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ...

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μια απόπειρα να τεθούν κάποιοι άξονες ενός ζωντανού πολιτικού διαλόγου και απευθύνεται κύρια σ' ένα κόσμο που βρίσκεται έξω από τις κυρίαρχες δυνάμεις. Στα παιδιά που έζησαν την εμπειρία των καταλήψεων και που δρουν σήμερα είτε μέσα από αριστερές (άνευ εισαγωγικών) κινήσεις-συσπειρώσεις-σχήματα είτε σαν ανένταχτοι αγωνιστές.

Η προσπάθεια επιχειρεί να ανοίξει μια διαδικασία ουσιαστικής συζήτησης και αντιπαράθεσης, βασιζόμενη στην αναγκαιότητα συγκρότησης μετώπων αντίστασης μέσα στις σχολές ενάντια στην επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος.

Μια τέτοια πρόταση διαλόγου με σκοπό την εξερεύνηση των δυνατοτήτων για τη σύγκλιση (πάνω σε μια στοιχειοθετημένη πολιτική βάση) ενός ευρύτερου δυναμικού, θα πρέπει να παίρνει υπόψιν της βασικά πολιτικά δεδομένα, που ανέδειξε το κίνημά μας, όλη την προηγούμενη περίοδο.

Οι όποιες προσπάθειες για συζήτηση πάνω σε οργανωτικές μορφές συγκρότησης χωρίς να αποσαφηνιστεί η ποιότητα και ο βαθμός της πολιτικής συμφωνίας που απαιτείται σήμερα, προκειμένου να αναπτυχθεί η αντίστασή μας, θα ήταν «άνευ αξίας» και κάθε άλλο παρά ενωτικές και μακροβίωσιμες θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν.

«Εκλογικίστικα» σχήματα και απόπειρες που θα σβήσουν το ίδιο εύκολα όσο γεννήθηκαν, δεν μπορούν να προσφέρουν αυτό που όλοι μας θέλουμε...

Παρακάτω επιχειρείται να τεθούν κάποιοι βασικοί άξονες διαλόγου «εφ' όλης της ύλης» κάτω από μια συγκεκριμένη οπτική γωνία...

I. Σε ποια εποχή;

Η γενιά μας έτυχε να βιώνει τη μακρά περίοδο κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος σε Δύση και Ανατολή. Οι αντιθέσεις του εκμεταλλευτικού συστήματος, τόσο οι γηγενείς, όσο και αυτές που αναδεικνύονται στη συνέχεια, οξύνονται, αλληλοφορτίζονται, αλληλοσυγκρούονται. Ζούμε την αντίφαση της εποχής: Να βρίσκεται σε επίθεση ένα σύστημα κοινωνικο-οικονομικών σχέσεων, που όχι μόνο αλληλοσπαράσσεται από αντιθέσεις, αλλά έχει και να αναδείξει με δραματικό τρόπο, τα όρια «προσφοράς» του, σε εκατομμύρια νέους, άνεργους και εργάτες σε όλο τον κόσμο.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη και ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός που αντικειμενικά αυτή επιφέρει, οδηγεί στην ανάγκη ανακατανομής των αγορών και των σφαιρών επιρροής – ζήτημα που δε λύνεται με διαπραγματεύσεις και

συμφωνίες. Ο Ιμπεριαλιστικός Πόλεμος στον Περσικό, ήταν η έκφραση αυτού του ανταγωνισμού ανάμεσα στους καπιταλιστές ανά τον κόσμο, κι όσο κι αν στρατιωτικά φαίνεται να τελείωσε, συνεχίζεται με άλλα μέσα, μεθόδους, μορφές και αυτοί που θα κληθούν να πληρώσουν το τίμημα της «νέας τάξης πραγμάτων» θα είναι πάλι οι λαοί.

Το κίνημα θα πρέπει να δώσει τη δική του αντιπολεμική απάντηση. Τώρα και στη συνέχεια. Οι «ειρηνιστικές» – πασιφιστικές πρωτοβουλίες γενικά και αόριστα «ενάντια στη βία απ' όπου κι αν προέρχεται», συσκοτίζουν στην ουσία τις αντιθέσεις και θέλουν να «ξεχνούν» ότι δίκαιη είναι η βία των λαών ενάντια στη βία των Ιμπεριαλιστών και των εκμεταλλευτών – δίκαιοι είναι οι μαχητικοί αγώνες των λαών και των απελευθερωτικών κινήματων κόντρα στους ποικιλώνυμους «προστάτες».

Η όξυνση των αντιθέσεων από την πλευρά του κινήματος, συνίσταται στο ποιοτικό ανέβασμα της αντίστασής του, ενάντια στους Ιμπεριαλιστές και τα αφεντικά σε Δύση και Ανατολή. Η πάλη ενάντια στο καθεστώς της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης που γεννάει τον πόλεμο, πρέπει ν' αποτελεί κυρίαρχη λογική για το κίνημα και στην Ελλάδα.

Γιατί πολύ γρήγορα οι ΗΠΑ, η ΕΣΣΔ, οι ΕΟΚικοί θα μιλούν για ειρήνη προετοιμαζόντας ένα νέο πόλεμο...

II. Ο «επίσημος» πολιτικός κόσμος σήμερα...

Η λύση που δόθηκε στο κυβερνητικό επίπεδο, τον Απρίλη του '90, εγκαινίασε μια νέα πολιτική περίοδο για την Ελλάδα.

Η Ν.Δ. στηριγμένη σε μια ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και έχοντας εξασφαλίσει την υποστήριξη όλων των βασικών κέντρων εξουσίας, μαζί και τη συναίνεση των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων του συστήματος, ανέλαβε να προωθήσει την πιο σκληρή (και πιο πρωτοφανή για τα μεταπολιτευτικά χρονικά) επίθεση, ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Βασικό στοιχείο της πολιτικής της, η ευθυγράμμιση με τις στρατηγικές και τακτικές επιλογές των ΗΠΑ στην περιοχή και στην Ευρώπη. Η εμπλοκή στον Πόλεμο, η αποστολή του Λήμνος στον Περσικό, η παραχώρηση αεροδρομίων, λιμανιών, νοσοκομείων, υπηρεσιών, στις ανάγκες των «Συμμάχων», η «κλασική» λειτουργία των βάσεων, οι κάθε είδους «διευκολύνσεις», σε συνδυασμό με την πλήρη υποταγή στα κελεύσματα των Αμερικάνων για την «δεδομένη στάση» των ιθαγενών στις αναγκαιότητες και τις διεργασίες που αφορούν το μεταπολεμικό σκηνικό – έρχονται να επιβεβαιώσουν μια πραγματικότητα: Η αστική τάξη-μαριονέττα στα χέρια των αφεντικών της.

Η στοίχιση με την ΕΟΚ και το ΔΝΤ κλείνει τον κύκλο εξάρτησης. Οι όροι του περιβόητου δα-

νείου γνωστοί. Η «δημιουργία του κατάλληλου επενδυτικού κλίματος» μεταφράζεται σε άγρια λιτότητα, απολύσεις, ανατιμήσεις, ιδιωτικοποιήσεις ή πιο συμπυκνωμένα σε αναβάθμιση των όρων για την πιο απρόσκοπτη δράση και κίνηση των ξένων και εγχώριων καπιταλιστών.

Η άγρια αυτή επίθεση απαιτεί τη θωράκιση της απέναντι στις αντιστάσεις του κινήματος. Οι πολιτικές-συνδικαλιστικές ελευθερίες χτυπιούνται, με τη διαμόρφωση ενός θεσμικού πλαισίου που σηματοδοτεί μια διαδικασία φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής με νόμους-εφιάλτες (τρομοκρατικός, αντιαπεργιακός), με τους μηχανισμούς καταστολής να εκσυγχρονίζονται παραπέρα, με τα Mass Media, τέλος, εν πλήρη δράση ή αντίδραση (διαλέγετε και παίρνετε).

Η πολιτική αυτή, όμως, ενεργοποιεί και τον αντίθετο πόλο. Αυτούς, ακριβώς, που ενάντια τους στρέφεται αυτή η επίθεση. Διογκώνεται η αγανάκτηση και η νεολαία πριν λίγο καιρό, έδωσε τη δική της απάντηση. Ήδη πυροδοτούνται αντιδράσεις και σε επιμέρους εργασιακούς χώρους που πολλές φορές έρχονται σε αντίθεση με την επίσημη πουλημένη συνδικαλιστική ηγεσία.

Η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση των ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ, έχοντας «εμπλουτισθεί» με τις περιόδους των συγκυβερνήσεων, των οικουμενικών διευθετήσεων και γενικά την «υπεύθυνη» στάση, απέναντι στις αναγκαιότητες του συστήματος, έχει αποπροσανατολίσει και περιθωριοποιήσει το κίνημα όχι μόνο πολιτικά αλλά ακόμα και στις ίδιες του τις διεκδικήσεις. Λειτουργεί υπονομευτικά στην ανάπτυξη των όποιων αντιστάσεων, μιας και η ίδια η δυναμική της λαϊκής πάλης βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα αμφισβητεί τον επίσημο πολιτικό κόσμο, σαν φορέα διαχείρισης και διαιώνισης του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος. Γι' αυτό το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ ούτε θέλουν αλλά ταυτόχρονα αδυνατούν να προβάλλουν σαν την εναλλακτική πολιτική διέξοδο για τη νεολαία και το λαό συνολικότερα.

Κι επειδή η «λήθη είναι απάτη»:

Το ΠΑΣΟΚ δεν διαχειριζόταν επί 8 χρόνια την αστική εξουσία, ανοίγοντας παράλληλα το δρόμο για την επάνοδο της Ν.Δ;

Ο ΣΥΝ δεν «άγγιζε» την εξουσία, κάνοντας αγώνα δρόμου με το ΠΑΣΟΚ σε υπευθυνότητα απέναντι στο σύστημα, αναζητώντας μια θέση στο επίσημο πολιτικό παιχνίδι;

Σε τι άραγε θα μπορούσαν να μας πείσουν, όταν οι ανάγκες μας συγκρούονται καθημερινά με τα συμφέροντα που και οι ίδιοι υπερασπίζονται, στηρίζουν, εκπροσωπούν;

Όταν προσπαθούν να μας πείσουν για την «αναγκαιότητα» της εθνικής συναίνεσης, μπροστά στο «κοινό» συμφέρον λες και τα προβλήματα είναι κοινά και χρήζουν ίδιας αντιμετώπισης από θύτες και θύματα. Όταν αυτές οι πολι-

τικές δυνάμεις συναγωνίζονται στο σκύψιμο της μέσης στους Δυτικούς «προστάτες», υπερασπιζόμενοι την απόφαση του ΟΗΕ που νομιμοποίησε τον Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο; Όταν αγωνιούν ομόπνοα για την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση ατενίζοντας από κοινού το κακόφημο 1992, αναζητώντας ταυτόχρονα «προτάσεις διεξόδου» από την κρίση της εθνικής «μας» οικονομίας; (Πάντα αυτό το μαγικό «μας»). Όταν η ΓΣΕΕ (που απ' αυτούς ακριβώς τους πολιτικούς σχηματισμούς πατρώνεται), υπογράφει με τους βιομήχανους συμφωνίες «δύχρονης εργασιακής ειρήνης» με εξευτελιστικά μεροκάματα; (Αλήθεια!!! Τι κομψός όρος για να κρυφτεί η αλήθεια της εκποίησης του εργατικού κινήματος από τους «ηγέτες» του).

Το κενό που έχει διαμορφωθεί σε ό,τι αφορά την πολιτική έκφραση του λαϊκού κινήματος είναι ορατό. Το σύνθημα που τόσο συχνά ακουγόταν στις διαδηλώσεις μας: «Όταν τα βρίσκουν στο κτίριο της Βουλής, την Αντιπολίτευση την κάνουμε εμείς» έκφραζε ακριβώς αυτό το κενό και αναδείκνυε μια αναγκαιότητα: της οικοδόμησης της αντίστασης μας στις δεδομένες συνθήκες.

III. «Και εντός των τειχών»;

Το ζήτημα της Εκπαίδευσης είναι αρκετά σοβαρό θέμα, έχει ανοίξει αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις στους κόλπους του κινήματος και θα προσπαθήσω με ένα τρόπο να τις θέσω και να εκφέρω και κάποια άποψη πάνω σ' αυτές. Είναι ευνόητο, ότι οι ουσιαστικές απαντήσεις θα δοθούν όχι μέσα από κάποια άρθρα αλλά από ένα ουσιαστικό διάλογο μεταξύ μας και με τη συμμετοχή όλων εμάς που βρεθήκαμε στο κίνημα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ή

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ, ΣΗΜΕΡΑ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ;

Το παραπάνω ερώτημα τιθόταν από παλιά στο Φ.Κ και η καταφατική απάντηση σ' αυτό προερχόταν κύρια από τις πολιτικές δυνάμεις που αυτοονομάζονταν αριστερές ή προοδευτικές και συναντούσες την αντίθεση ενός κόσμου που προτιμούσε να δρα και να εκφράζεται έξω και ενάντια στις κυρίαρχες παρατάξεις. Μ' ένα διαφορετικό ερώτημα διατυπωνόταν η αντίθεση: «ΓΝΩΣΗ-ΜΟΡΦΩΣΗ-ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙ;».

Είναι τελικά τόσο άχρωμες, άοσμες και ουδέτερες αυτές οι έννοιες, ικανές προς «πάσαν χρήσιν» ή έχουν ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο, που το κίνημα σήμερα οφείλει να εξετάσει πιο ουσιαστικά μιας και η εμπειρία του, το ώθησε να αμφισβητεί καταστάσεις, δεδομένα, status.

Η καπιταλιστική κοινωνία καθορίζει και τον ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης, τόσο στην

οργάνωσή της, όσο και στο περιεχόμενό της. Η γνώση που παρέχεται, η ποσότητα, η ποιότητα, αλλά και η ουσία της είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον ταξικό χαρακτήρα και τη συγκεκριμένη οργάνωση της οικονομίας.

Η διαδικασία που ονομάζεται επιστήμη-έρευνα είναι όχι απλά δεμένη αλλά ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΗ στις ανάγκες αναπαραγωγής του εκμεταλλευτικού συστήματος, της καπιταλιστικής οικονομίας και της αστικής ιδεολογίας. ΑΛΛΙΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΧΕ ΛΟΓΟ ΥΠΑΡΞΗΣ. Οι μηχανισμοί και οι θεσμοί δεν είναι αυθύπαρκτοι ή μεμονωμένοι αλλά βρίσκονται σε στενή αλληλουχία με το γενικό, το όλο. Το Πανεπιστήμιο, λοιπόν, σαν θεσμός στην υπηρεσία της αστικής τάξης, είναι προϊόν της ταξικής κοινωνίας.

Δεν μπορεί να αναπτυχθεί μια πραγματικά ανατρεπτική λογική αν εγκλωβιστεί ένα κίνημα στα πλαίσια ενός οράματος για «άλλο Πανεπιστήμιο» σήμερα, γιατί αυτόματα καλλιεργείται η αυταπάτη που χρόνια τώρα μας πλασάρουν τα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα: ότι η Παιδεία μπορεί δήθεν, να αλλάξει περιεχόμενο και ρόλο στα πλαίσια αυτού του συστήματος και με δεδομένη την ύπαρξή του.

Η αλήθεια είναι ακριβώς το αντίθετο: Εκπαίδευση που θα ικανοποιεί τις ανάγκες μας ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ την κατάργηση του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς και της εκμετάλλευσης, με όραμά μας, την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας, που συνολικά θα λειτουργεί με βάση τις ανάγκες των εργαζόμενων και των νέων, ώστε και η Εκπαίδευση να εντάσσεται σε μια ανάλογη

προοπτική. Αυτή την αλήθεια θα πρέπει κάποτε να την διατυπώσουμε. Πράσινες νησίδες σε καμμένη γη δεν υπάρχουν. Οι όποιες «ρεαλιστικές» προτάσεις για «αναβάθμιση» ή «αλλαγή του ρόλου της Παιδείας» μέσα στο δοσμένο πλαίσιο, επιχειρούν να συγκαλύψουν το παραπάνω συμπέρασμα και να οριοθετήσουν το κίνημα σαν ένα «σοβαρό» μεταρρυθμιστή και κρατικό συμβουλάτορα.

Εξάλλου, τέτοιοι «προτασεολόγοι» σήμερα, είναι το πιο ευδόκιμο είδος. Μπορούμε να τους ανακαλύψουμε και εύκολα, αν πατήσουμε το κουμπάκι της τηλεόρασης, ή διαβάσουμε τα «μανιφέστα» των ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-ΦΕΠ και ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ.

Η αντιθετική διαδικασία που έχει ανάγκη το κίνημά μας σήμερα, μπορεί να εκφραστεί στην απόπειρα όξυνσης της κρίσης:

- Με την ανάδειξη του χαρακτήρα του Αστικού Πανεπιστημίου, τη διάλυση των ψευδαισθήσεων για τη φύση του, με την άρνησή μας να γίνουμε «συνυπεύθυνοι» και «συνδιαχειριστές» αυτής της κρίσης, μέσω των «αθώων» συμμετοχικών διαδικασιών.

- Με την οργάνωση της αντίστασής μας στην επιχειρούμενη αντιδραστική ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ που επιχειρεί η κυβέρνηση στην Παιδεία.

- Με την πολιτικοποίηση του Φ.Κ, ώστε να γίνει οργανικό κομμάτι της γενικότερης λαϊκής πάλης, σε μια κατεύθυνση οικοδόμησης ενός ευρύτερου ανατρεπτικού κοινωνικού κινήματος...

IV. Ο χαρακτήρας της ελληνικής οικονομίας, η αντανάκλασή του στην εκπαίδευση και η επιχειρούμενη αναπροσαρμογή.

Η ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ που επιχειρεί σήμερα, η κυβέρνηση με τη συναίνεση και στήριξη όλου του επίσημου πολιτικού κόσμου, έχει στόχο την πιο εύρυθμη και ολοκληρωμένη προσαρμογή – συνολικά του Εκπαιδευτικού συστήματος στις ανάγκες και τις επιδιώξεις του εγχώριου και ξένου κεφάλαιου.

Εδώ θα πρέπει να ανοίξει μια σημαντική παρένθεση που να προσπαθήσει να απαντήσει όσο είναι δυνατόν, το εξής βασικό ερώτημα: Αν η ίδια η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα έχει καθορίσει, ΣΗΜΕΡΑ, μακροπρόθεσμα και σχεδιασμένα τον προσανατολισμό και τη στρατηγική της, σε σχέση με το ρόλο και τη θέση της στη νέα διεθνή τάξη πραγμάτων, ώστε σε ένα τέτοιο μοντέλο, να εντάξει εξίσου σχεδιοποιημένα τις κατευθύνσεις τις καπιταλιστικής οικονομίας και της Εκπαίδευσης κατ' επέκταση. Η απάντηση στο ερώτημα πρέπει να λάβει υπόψη της αρκετά νέα δεδομένα στη διεθνή σκηνή.

Είναι προφανές ότι το κύριο χαρακτηριστικό στις διεθνείς σχέσεις σήμερα, είναι η μεταβατικότητα της περιόδου, ειδικά μετά τις εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και την ενοποίηση των δύο Γερμανιών. Η ρευστότητα επειτείνεται μετά τον πόλεμο στον Περσικό, όπου πολλοί ρόλοι – στην περιοχή και στον κόσμο – «παίζονται» αυτή τη στιγμή ανάμεσα στις Ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις και παρά την όποια σχετική κυριαρχία των ΗΠΑ.

Οι αναδιανομές, ο ανταγωνισμός και οι συγκρούσεις των πιο πάνω δυνάμεων με «ήπια» ή πιο «σκληρά» μέσα θα είναι κανόνας. Σε μια τέτοια δυσμενή πραγματικότητα, ο μεταπρατικός ελληνικός καπιταλισμός αναζητά ένα νέο ρόλο, ένα νέο πεδίο παρέμβασης μέσα στα όρια πάντα που το πλέγμα της εξάρτησής του καθορίζει – επιτρέπει. Το ζητούμενο, λοιπόν, είναι ένας ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ, ΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ – υπόθεση εξαιρετικά δύσκολη σε μια ασταθή περίοδο, λεπτών ισορροπιών.

Και ειδικά όταν πολλά από τα «οράματα» που προβλήθηκαν από χρόνια κατέρρευσαν παταγωδώς. Η απόπειρα να αποτελέσει η αστική τάξη τη γέφυρα των ΗΠΑ και της ΕΟΚ στη Μέση Ανατολή δεν μπόρεσε να υλοποιηθεί ποτέ, ενώ η αγωνία της, για να αποτελέσει η Ελλάδα τη χώρα προσέλκυσης ξένων κεφαλαίων αποδείχτηκε φρούδα ελπίδα, μετά το άνοιγμα των Ανατολικών αγορών με τα φτηνά ειδικευμένα εργατικά χέρια. Οι προθέσεις βέβαια παραμένουν και γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, προσφέρεται «γη και ύδωρ» στους ξένους κεφαλαιοκράτες.

Το «όραμα» λοιπόν, σήμερα, φαίνεται να είναι ένας ειδικός ρόλος που ελπίζει ο ελληνικός καπιταλισμός, ότι θα αναλάβει, για λογαριασμό των

ΗΠΑ, σε σχέση με τα εύφλεκτα Βαλκάνια. Αυτή η πιθανότητα εξετάζεται και η «επιστολή Μπίκερ» σε μια τέτοια εκδοχή αποβλέπει.

Εκείνο, που μπορεί να εξαχθεί σαν γενικότερο συμπέρασμα είναι ότι μπροστά στο γενικότερο ρευστό σκηνικό που επικρατεί, η ελληνική αστική τάξη έχει σαν μοναδική αναγκαστική επιλογή, το βάθεμα της εξάρτησης και της υποταγής στα Δυτικά αφεντικά, ευελπιστώντας σε μελλοντικούς ρόλους που θα της ανατεθούν από αυτά.

Οι παραπάνω επισημάνσεις θέλουν να θέσουν το ζήτημα της εξαρτημένης ελληνικής οικονομίας, των κατευθύνσεών της σ' αυτή τη φάση και να επιστήσουν την προσοχή στο ότι μια τέτοια πραγματικότητα, καθορίζει τη δομή και το γενικότερο σχεδιασμό της Εκπαίδευσης.

Παρ' όλα τα προβλήματά της, η αστική τάξη επιχειρεί μέσω της πολιτικής της έκφρασης, μια συνολική ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ σ' όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, με στόχο την ολική και «άνευ όρων» υποταγή στις απαιτήσεις της.

Το Πολυνομοσχέδιο μπορεί να μπλόκαρε στην εφαρμογή του από τους αγώνες μας, αλλά η ουσία και το περιεχόμενό του θα ξαναθεθεί, στην «πρώτη ευκαιρία». Η κυβέρνηση δεν παραιτήθηκε από τις επιδιώξεις της και οι εντολές που έχει πάρει για την Παιδεία από τα αφεντικά της, θα πρέπει να «διεκπεραιωθούν» σε βάρος μας πάντα.

Τα βασικά προβλήματα που πρέπει να λυθούν για το σύστημα σήμερα (και που όλες οι πολιτικές δυνάμεις συναισθάνονται και αναγνωρίζουν) προσδιορίζονται:

Στην αναντιστοιχία μεταξύ του δυναμικού που έχει ανάγκη για την παραγωγική διαδικασία και του συνολικού αριθμού που υπάρχει στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Μία τέτοια επιλογή μεταφράζεται, πρακτικά, στην προσπάθεια απομαζικοποίησης των Πανεπιστημίων, στην δημιουργία «Παιδείας για λίγους κι εκλεκτούς», τόσους όσους το σύστημα θα επιθυμεί, θα καθορίζει, θα επιλέγει. Το μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι η όξυνση των ταξικών φραγμών, η αποθάρρυνση ενός σημαντικού τμήματος της νεολαίας να συνεχίσει τις σπουδές, με το να γίνουν πιο δυσβάσταχτοι (όχι βέβαια για την ελίτ) οι όροι φοίτησης και ζωής: Περικοπές δαπανών για τις κοινωνικές ανάγκες (σίτιση-στέγαση), σκληρές εξεταστικές διαδικασίες επιλογής, εξαντλητικοί ρυθμοί σπουδών ακόμα και με υποχρεωτικές ώρες, προόδους κ.λ.π (εργαζόμενοι φοιτητές είπατε;), διαγραφές φοιτητών (σίγουρα δεν το «ξεχνάμε»), περιορισμοί του δικαιώματος στη δουλειά για όσους αποφοιτούν (π.χ. νέες εξετάσεις, συνήθως χιλιάδων – για λίγες δεκάδες θέσεις –, κατάργηση επετηρίδας κ.α).

Στη Μέση Εκπαίδευση η κυβέρνηση οραματίζεται ένα τύπο σχολείου όπου με διαρκείς κυματοθραύστες (συνεχείς εξετάσεις, εντατικοποίηση

ση, αύξηση της ύλης, πολυδάπανα φροντιστήρια, μείωση των εισακτέων) θα αποκλείει ένα μεγάλο μέρος των μαθητών από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Όλα τα προηγούμενα έχουν βασικούς αποδέκτες τα παιδιά που προέρχονται κύρια από τα λαϊκά στρώματα που θα πρέπει «να αντέξουν» τον «ευγενή συναγωνισμό», την «άμιλλα» ή όπως αλλιώς βαφτίζουν «οι ειδήμονες», την σκλήρυνση της ταξικής επιλογής.

Η επιχείρηση αναβάθμισης απαιτεί τη δημιουργία ΑΕΙ πιο ευέλικτων στις επιδιώξεις του ιδιωτικού κεφάλαιου και της ΕΟΚ. Εντείνεται η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, κυρίως «από τα μέσα», με τη λειτουργία του Πανεπιστημίου με τα «σύγχρονα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια». Και για να τα αποκρυπτογραφήσουμε: Συγκεκριμένοι τομείς, σχολές ή τμήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ, πριμοδοτούνται επιλεκτικά από τις επιχειρήσεις, με στόχο την ολοκληρωτική και πιο άμεση υποταγή στις ανάγκες τους. Εκεί απορροφάται μια ελάχιστη μειοψηφία φοιτητών, ενώ για την συντριπτική πλειοψηφία των σχολών ακι φυσικά των συναδέλφων, επιφυλάσσονται τα προγράμματα λιτότητας, τα κλεισίματα κάποιων ΑΕΙ και βέβαια η ανεργία είτε η υπαπασχόληση για τους απόφοιτους.

V. Κι όμως δεν σιωπήσαμε...

... Κι ας μας ονόμασαν χαμένη γενιά των computers και της Coca Cola, της αδιαφορίας και της παθητικότητας. Εμείς δώσαμε τη δική μας απάντηση. Το ξέσπασμα της «χαμένης γενιάς», εμπεριείχε μαζί με το καινούργιο και όλη τη συσσωρευμένη αγανάκτησή της, απέναντι στην ασφυκτική κατάσταση, που είχε οδηγηθεί χρόνια τώρα.

Αντιμέτωποι με μια σαρωτική επίθεση, καταφέραμε με τον μαχητικό ασυμβίβαστο αγώνα μας, να μπλοκάρουμε την ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου για την Εκπαίδευση. Δώσαμε, ένα ευρύτερο μήνυμα στους εργαζόμενους και την υπόλοιπη νεολαία, πως οι λαϊκοί αγώνες είναι η μόνη Αντιπολίτευση, πως οι νόμοι καταργούνται στα πεζοδρόμια από το κίνημα, κι όχι στο τραπέζι του διαλόγου με την κυβέρνηση και τους «εκπροσώπους».

Κλονίσαμε τη δήθεν παντοδυναμία της κυβέρνησης της εξάρτησης, της λιτότητας και της αιματηρής καταστολής. Αντισταθήκαμε στην επίθεσή της, ενώ ταυτόχρονα καταγγείλαμε την ένοχη συναίνεση των ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ, αρνούμενοι να γίνουμε το διαπραγματευτικό χαρτί τους, στο επίσημο πολιτικό παιχνίδι, αρνούμενοι να γίνουμε «υπεύθυνοι» και «ρεαλιστές» απέναντι στο σύστημα.

Αναπτύξαμε πρωτόγνωρες μορφές συλλογικότητας και αλληλεγγύης αποδεικνύοντας στην πράξη, ότι η πολυδιαφημιζόμενη «ατομική λύση», πιάνει όλο και περισσότερο τα όριά της.

Γνωρίσαμε αρκετά καλά την έκφραση των διακηρύξεων περί «ίσων ευκαιριών», «αξιοκρατίας», «επιστημονισμού», «νέων θέσεων εργασίας» ενώ τα περί «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», «δημοκρατίας» και «κράτους δικαίου» πνίγηκαν στα δακρυγόνα και το αίμα...

Μάθαμε τόσα πολλά, μα τόσο γρήγορα...

VI. Τι είδους κίνημα;

... Και μετά από όλες αυτές τις κατακτήσεις τόσο σε συλλογικό, όσο και σε ατομικό επίπεδο, θα μείνουμε εδώ;

Θα πέσουμε στην παγίδα του «εθνικού διαλόγου για την Παιδεία» που προετοιμάζει ο Σουφλιάς, με τη συμμετοχή-συνενοχή των κομμάτων της κοινοβουλευτικής Αντιπολίτευσης, της ΕΦΕΕ και όποιων άλλων κομπάρσων σε μια απόπειρα «αναβάθμισης» και διεύρυνσης της βάσης στήριξης της κυβέρνησης;

ή
Θα διατηρήσουμε και θα διευρύνουμε τα αγωνιστικά και αντι-συνδιαχειριστικά χαρακτηριστικά του κινήματός μας;

Ό,τι κατακτήσαμε, δεν το κερδίσαμε στη βάση του όποιου «διαλόγου» με την κυβέρνηση και το κράτος, αλλά ακολουθώντας ακριβώς την αντίθετη κατεύθυνση της πάλης και του δυναμικού αγώνα.

Εξάλλου, όσο προχωρά ο περιβόητος διάλογος τόσο θα διαπιστώνουμε να σφίγγει γύρω μας ο κλοιός της πειθάρχησης και της τρομοκρατίας, τόσο το καθηγητικό κατεστημένο θα σηκώνει κεφάλι.

Τι θα μπορούσαμε να διαπραγματευθούμε άλλωστε; Το πόσο σκληρή θα είναι η κυβερνητική επίθεση, στη νέα φάση;

Θα οριοθετήσουμε το κίνημά μας, συμμέτοχο-συνένοχο της κρίσης μέσω της συνδιοίκησης; Θα δυναμώσουν ξανά οι λογικές «εκπροσώπησης»,

ή
Θα βασιστούμε στην ίδια τη δυναμική του κινήματος, στις μαζικές διαδικασίες (Γ.Σ, συλλογική δράση) που το ίδιο ανέδειξε, αμφισβητώντας και τσακίζοντας στην πράξη γραφειοκρατικές δομές και πρακτικές χρόνων;

Θα απαιτήσουμε «αύξηση των δαπανών για την Παιδεία» (μαζί με «τόσους άλλους»), αναλαμβάνοντας τον άχαρο ρόλο του εκσυγχρονιστή του Αστικού Πανεπιστημίου ή του προτασεολόγου για την πιο εύρυθμη λειτουργία του,

ή
Θα κοντράρουμε συνολικά την επιχειρούμενη ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ στην Εκπαίδευση, εκφράζοντας την αντίθεσή μας στην Παιδεία του κέρδους, των ταξικών φραγμών, των «λίγων κι εκλεκτών»;

Τέλος,

Θα μείνουμε κίνημα του Πολυνομοσχεδίου,

ένα στενά εκπαιδευτικό κίνημα, ανώδυνο πολιτικά;

ή

Θα γίνουμε «επικίνδυνοι», βαθαίνοντας τα πολιτικά χαρακτηριστικά του κινήματός μας, έχοντας θέση και άποψη για τις εξελίξεις και «έξω από μας»; Γιατί ζωντανό κίνημα νεολαίας είναι αυτό που έχει λόγο «για όλα», κι όχι εκείνο που κλεισμένο στη γυάλα του, θα πάψει κάποτε να υφίσταται σαν κίνημα...

Σ' αυτό το σημείο είναι απαραίτητο, να τεθούν κάποιες επισημάνσεις σε σχέση με τα όρια, τις δυνατότητες και τις προοπτικές του Φ.Κ.

Το Φ.Κ. αναπτύσσεται, σαν ΚΙΝΗΜΑ στη βάση της αντανάκλασης, που έχει στο εσωτερικό του, η έκφραση της ταξικής πάλης στην κοινωνία, με τις υφέσεις της, τις εξάρσεις της κ.λ.π. Δευτερεύοντα στη βάση των πιο ειδικών προβλημάτων στις σχολές, και γενικά στους Εκπαιδευτικούς χώρους.

Έτσι μπορεί να ερμηνευτεί και η τάση πολιτικοποίησης των ιδιαίτερων προβλημάτων, η αμφισβήτηση του Εκπαιδευτικού Οικοδομήματος — όσο και η συχνή συμμετοχή του Φ.Κ στις πρώτες γραμμές των λαϊκών αγώνων (π.χ. Πολυτεχνείο '73 κ.α).

Το Φ.Κ μπορεί να εμπνεύσει και να εκφράσει, μια γενικότερη λαϊκή διάθεση, να πυροδοτήσει καταστάσεις, να επιταχύνει διεργασίες εντός του λαϊκού κινήματος, αλλά σίγουρα ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΙΚΟΤΕΡΟ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ.

Κι εδώ θα πρέπει να ειδωθεί και η αναγκαιότητα της άρθρωσης πολιτικού λόγου από την πλευρά του, η αναγκαιότητα της σύνδεσής του με τις λαϊκές αντιστάσεις ενάντια στην εξάρτηση, τη λιτότητα, την καταστολή, σε μια κατεύθυνση συγκρότησης ενός ευρύτερου κινήματος των εργαζομένων και της νεολαίας για την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Αντί επιλόγου

Έτσι κι αλλιώς, είναι αναγκαίο ν' ανοίξει μια ουσιαστική, ζωντανή κουβέντα μεταξύ μας, για όλα τα παραπάνω ζητήματα, συν όσα άλλα τεθούν, στη συνέχεια.

Ας το επιχειρήσουμε...

Ας μην αφήσουμε ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ!!!

ΘΑΝΑΣΗΣ Τ.

ΚΡΑΤΟΣ • Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ*;

* Τρομοκρατία (η): Η δια του φόβου και του τρόμου επιβολή εξουσία ή πολιτεύμα επιβληθέν δια τρομεράς ανστηρότητας πολιτικών σύστημα ή καθεστώς προς στήριξήν του οποίου γίνεται χρήσις σκληρών και βιαίων μέσων, εμπνεόντων φόβον εις τον λαόν (Εγκυκλοπαιδικόν λεξικόν Ελευθερουδάκη – 12ος τόμος Ι-Ω, σελίδα 303).

Η συστηματική παραπληροφόρηση της εξουσίας, έχει καταφέρει να αντιστρέψει όρους, να γδύσει έννοιες από το περιεχόμενό τους, να διαμορφώσει τελικά τέτοιες συνθήκες ώστε τα πάντα να αντιμετωπίζονται υπό το στρεβλό πρίσμα που έχει κατασκευάσει – χωρίς να αφήνει και πολλά περιθώρια αντίδρασης. Κατασκευάζει λογικές και διλήμματα, μέσα στα οποία προσπαθεί να εντάξει και τις όποιες αντιρρήσεις προκειμένου τελικά η όποια επιλογή να καθυποτάσσει το άτομο στην κυρίαρχη ιδεολογία (όλα τα παραπάνω είναι ψέμματα, τώρα θα λάμψει η αλήθεια).

Αλήθεια ποιός είναι ο τρομοκράτης;

Μην είναι οι τέλεια εξοπλισμένες στρατιωτικές δυνάμεις; Τα ένοπλα αστυνομικά όργανα; Αυτοί που μπορούν να κυκλοφορούν νόμιμα με τα όπλα στο χέρι και να τα επιδεικνύουν προκλητικά; Μην είναι αυτοί που ατιμωρητί σκοτώνουν παιδιά ή συζύγους, ή σπάνε τον κόσμο στο ξύλο; ΟΧΙ, αυτοί είναι οι υπηρέτες του δημόσιου συμφέροντος, οι «προστάτες» μας. Προστατεύουν αυτούς που μας εκμεταλλεύονται και προς όφελος των οποίων υπάρχουν οι νόμοι και η τάξη, οι φυλακές και τα ψυχιατρεία, οι φυτείες παραγωγής χειραγωγημένης σκέψης (γνωστά και ως σχολεία).

Μην είναι οι κάμποι, τα ψηλά βουνά; (όχι αυτά είναι η Ελλάδα μας).

Ε μα ποιός στο διάολο είναι ο τρομοκράτης; Σύμφωνα με τις δηλώσεις πρωθυπουργών, κυβερνητικών εκπροσώπων, ανακοινώσεις κομμάτων, δικαστικές αποφάσεις και σχεδόν το σύνολο του τύπου, έχουμε την τιμή να αναφέρουμε ότι τρομοκράτες επίσημα είναι: οι απεργοί εργάτες, οι διαδηλωτές μαθητές και φοιτητές, και ποτέ τα ΜΑΤ που τους βαράνε. Τρομοκράτες επίσης είναι οι δολοφονημένοι 15χρονοι και ποτέ οι αστυνομικοί που τους σκοτώνουν εν ψυχρώ, ούτε η δικαιοσύνη που τους αθώωσε. Τρομοκράτες τέλος είναι οι πάσης φύσεως διαδηλωτές και ποτέ οι κρατούντες που με τις ενέργειες τους ξεσηκώνουν τη λαϊκή οργή. Η αλήθεια να λέγεται έξω από τα δόντια.

Οποιαδήποτε υπόνοια ότι η καταστολή – το μοναδικό μέσο «συμμόρφωσης» που γνωρίζει κάθε εξουσία για ένα ευρύ φάσμα ατίθασων – αποτελεί απαράδεκτο μέτρο, είναι επικίνδυνη. Δηλαδή που το πάμε; Να διαλύσουμε την ήσυχη και εντοιχισμένη ζωή της κοινωνίας;

Όσοι και όσες ως εδώ επιμένουν να ισχυρίζονται ότι το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης και ότι η βία είναι σύμφυτη έννοια της εξουσίας, απατώνται πλάνην οικτράν. Με άλλα λόγια είναι βαθειά νυχτωμένοι και μακράν της αλήθειας.

Και να γιατί:

— Είναι ποτέ δυνατόν ένας επιστήμονας άνθρωπος, και αμφισβητίας — σα δεν ντρέπεται — να μην αυτοκτονήσει αυτοπυροβολούμενος καμιά σαρανταριά φορές όταν τον περικυκλώσουν εκατοντάδες ένοπλοι αστυνομικοί — οι οποίοι λέγοντας πάντοτε την αλήθεια ως υπηρέτες του νόμου και της τάξης, δεν άνοιξαν πυρ (κι ας έγινε κόσκινο και το σπίτι); Προς τιμήν της λοιπόν και η δικαιοσύνη δεν τιμώρησε κανένα όργανο και έβγαλε ψεύτες τους αυτόπτες μάρτυρες που κατέθεσαν ότι ο γιατρός Τσιρώνης δεν αυτοκτόνησε. (Βέβαια ο Πρέκας σαφώς δεν αυτοκτόνησε, τόδειξε και η τηλεόραση, το είπαν και οι ειδήσεις και αν καταδικαζόταν ένας από τους εκτελεστές του ποιός θα υπηρετούσε το κοινό συμφέρον πουλώντας όπλα; Πάλι δηλαδή το σωστό και δίκαιο έπραξε η άμεμπτος δικαιοσύνη)

— Είναι δυνατόν να πιστέψουμε ότι ο Σπυρόπουλος — πρώην κρατούμενος — δεν έριξε κεφαλίες στις σφαίρες που του έριχναν βροχηδόν οι αστυνομικοί που τον είχαν αποκλείσει σε μια ταράτσα; Αφού το λέει το απαλλακτικό βούλευμα δικαστικού συμβουλίου. Σιγά δηλαδή μην πούμε ότι «οι μπάτσοι είναι δολοφόνοι» όπως διαδίδουν κάτι αναρχικοί αλήτες (και για άλλη μια φορά προς τιμήν της, η ανεξάρτητη δικαιοσύνη αποδέχτηκε το φόβο του άσσου στο πιστόλι Μελίστα που κατοικήθηκε μπροστά στο μυξιάρικο, τον τρομοκράτη, και τον αθώωσε. Τι δουλειά είχε δηλαδή ο πιτσιρικάς με ταραξίες; Συμπέρασμα: αυτούς πρέπει να τους σκοτώνεις μικρούς. Αλλά και μεγάλους να τους σκοτώσεις, όπως τότε τον Κουμή και την Κανελλοπούλου, όχι πως τρέχει κάστανο άμα λάχει και είσαι στρουμφάκι).

Με λίγα λόγια, όσα καθίκια πιστεύουν ότι «όσοι εξοπλίζονται για ν' αποφύγουν τον πόλεμο είναι σαν αυτούς που τρώνε φασόλια για να μην κλάσουν», πρέπει να τα μαντρώσουμε για να ηρεμήσουμε επιτέλους. Κι αν κάποια άλλα άτομα, ύποπτα, του γνωστού-αγνώστου χώρου, αμφισβητούν το κράτος, τότε είναι με τους τρομοκράτες, και μπορούν να στρατολογηθούν. Η διεύθυνση της περιφημής γιάφκας στη λεωφόρο Αλεξάνδρας είναι γνωστή. Θα δέρνουν για πλάκα και θα σκοτώνουν τσάμπα. Χωρίς φόβο κοινωνικής κατακραυγής, δικαστικής καταδίκης και άλλες αηδίες. Ασε που άμα τους τη σπάει η γκόμενά τους, μπορούν και να την καθαρίσουν κι έτσι να λύσουν κι άλλα υπαρξιακά, οικογενειακά, προσωπικά τους δράματα.

Οι αμετάπειστοι μπορούν να παραδοθούν αμέσως, διότι δεν έχουν μέλλον.

Ηλέχθη από την ειδική αντιτρομοκρατική υπηρεσία προπαγάνδας του υπουργείου δημόσιας τάξης.

Η επιτροπή λογοκρισίας:

Ο ναύαρχ(ος) Βασιλειάδης

Ο εισαγγελέας Τσεβάς

Ο ανακριτής Αρ(ος)ίδας

Υ.Γ. Παιδιά συγγνώμη, αλλά ήταν ο μόνος τρόπος να πούμε την αλήθεια στον κόσμο και να μη φάμε μήνυση. Ιωάννα✱

«ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΝΑ ΕΙΠΩ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΠΑΘΟΣ ΕΙΣ Ο,ΤΙ ΕΡΩΤΗΘΩ»

Κάποιοι κύριοι-κύριοι καθηγητές, επηρεασμένοι προφανώς απ' την τηλεόραση με τις εικόνες της δίκης στον Άρειο Πάγο θέλουν να ζήσουν μια ανάλογη εμπειρία στην ΑΣΟΕΕ. Κάλεσαν σε Ένορκη Διοικητική Εξέταση (ΕΔΕ) συναδέλφους μέλη της επιτροπής κατάληψης ΑΣΟΕΕ και τους ζητούσαν το λόγο για την κατάληψη του στεκιού στον 5ο όροφο, για ένα σπασμένο έδρανο στο Α' αμφιθέατρο (στο οποίο μάλιστα κάθεται μόνιμα η ΠΑΣΠ στη Γ.Σ). Τους ζήτησαν επίσης να απολογηθούν για σπασμένες κλειδαριές και χαμένους πυροσβεστήρες, και το γελοίο της υπόθεσης είναι ότι τους έβαλαν να ορκιστούν στο Ευαγγέλιο. Σε ερώτηση μάλιστα συναδέλφων γιατί κλήθηκαν ειδικά αυτοί, η απάντηση του «Μικρού Κόσκινου» της ΑΣΟΕΕ κ. Ρόκα, Προέδρου της ΕΔΕ ήταν: «Ερωτήσεις δεν

κάνετε εσείς, κάνω εγώ» (πολύ τηλεόραση βλέπει τώρα τελευταία ο «εξαιρετος ποινικολόγος» μας).

Αυτή είναι η αστεία πλευρά του θέματος, δυστυχώς όμως έχει και τη σοβαρή του, το γεγονός δηλαδή ότι συγκροτείται με εντολή του Πρύτανη και Πρωτοβουλία της Διοίκησης της Σχολής και ορισμένων καθηγητών ένορκη διοικητική εξέταση (ΕΔΕ) για «ζημιές» που έγιναν στην κατάληψη και με κύριο κατηγορούμενο ουσιαστικά τις αποφάσεις των Γ.Σ, την κατάληψη και τον κόσμο που εκφράστηκε μέσα απ' αυτή.

Έχουν το θράσος να καλούν σε απολογία φοιτητές, οι ίδιοι αλήτες που έκαναν παράνομες μεταγραφές των γιων τους και γόνων γνωστών χουντικών οικογενειών (γιος υπασπιστή του Γλύξμπουργκ). Αλήθεια, νόμισαν οι θρασύδειλοι ότι με τη συ-

γκρότηση ΕΔΕ θα κάμψουν όλο αυτό το κλίμα αντίστασης και αμφισβήτησης που υπάρχει στη σχολή ή ότι θα μας συμβιβάσουν και θα μας κάνουν να γλύψουμε τα παπούτσια του επιστημονικού τους κύρους;

Φαίνεται ότι οι κακόμοιροι δεν έχουν απαλλαγεί απ' τη διοικητική τους μίζερια και το μόνο που τους έμεινε χαραγμένο στη μνήμη απ' τα γεγονότα των καταλήψεων (ογκώδεις πορείες φοιτητών-μαθητών, δολοφονία Τεμπονέρα, πανελλαδικές καταλήψεις φοιτητών-μαθητών, άγρια βία των ΜΑΤ) είναι κάποιο χιλιάρικο κάποιας σπασμένης κλειδαριάς.

Εμείς δηλώνουμε καθαρά ότι κανείς συνάδελφος

δε θ' απολογηθεί – και κυρίως σ' αυτούς – για την πολιτική και συνδικαλιστική του δράση, για το δικαίωμά του να παλεύει, να αμφισβητεί και να διεκδικεί, δε θ' απολογηθούμε για τις καλύτερες στιγμές του αγώνα μας στην ΑΣΟΕΕ.

Αν συνεχίσουν αυτήν την τακτική, προειδοποιούμε ότι θα έχουμε νύχτες του Αγίου Βαρθολομαίου (ΠΡΟΣΟΧΗ η φράση αυτή διώκεται ποινικά).

ΝΑ ΤΟ 'ΧΟΥΝ ΚΑΘΑΡΟ

Η μόνη μας απολογία σ' αυτούς είναι το κείμενο συμπαράστασης με τις υπογραφές φοιτητών και αυτή μας η προκήρυξη.

Φοιτητές της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΝΟΧΟΙ. ΑΣ ΤΟΥΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΞΟΥΜΕ.

Με τις ευλογίες και κατά τις επιταγές των ευρωπαϊών και υπερατλαντικών πατρώνων του (ΕΟΚ, ΔΝΤ, ΗΠΑ, ΤΡΕΒΙ, CIA, MOSCHAD), το ελληνικό κράτος έχει τον τελευταίο καιρό ανοίξει μια νέα επικίνδυνη σελίδα στο κεφάλαιο της τρομοκρατίας (περιπό να εξηγήσω γιατί η τρομοκρατία ασκείται αποκλειστικά από το κράτος) μετουσιώνοντας σε πράξη τις νέες ιδέες που αποτελούν μεταφορά στην ελληνική κοινωνία της νέας τάξης πραγμάτων.

Με αφορμή το ατυχές περιστατικό του Κυριάκου Μαζοκόπου και αφού προβαίνει επί 3 βδομάδες σε αθρόες συλλήψεις πολιτών που ανήκουν σε διάφορους κοινωνικοπολιτικούς χώρους τρομοκρατώντας ένα ευρύ κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας και απειλώντας το άμεσα με αφανισμό, επιλέγει να σκευωρήσει πάνω σε 3 ανθρώπους από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους και με διαφορετικές πολιτικές δραστηριότητες που το μόνο που τους συνδέει μεταξύ τους είναι η ένταξή τους σ' ένα ευρύτερο κοινωνικό κίνημα αντίστασης στις εκάστοτε επιλογές της εξουσίας.

Δεν είναι τυχαίο το ότι τα στοιχεία «ενοχής» που παρουσιάζει ευθαρσώς η αστυνομία για να συνδέσει το περιστατικό της «γιάφκας των Εξαρχείων» με τους Μπέργκνερ, Κογιάννη, Μπουκετσίδη είναι προκλητικά αστεία.

Δεν είναι τυχαίο που πάνω τους και στον Κ. Μαζοκόπο εφαρμόζεται και πριν ακόμα ψηφιστεί ο νόμος τρομοκρατίας.

Ούτε είναι τυχαίο που αμέσως μετά την αποφυλάκισή τους αφού ταλαιπωρήθηκαν και διασύρθηκαν επί τέσσερις μήνες και αφού έπαιξαν τη ζωή τους με την απεργία πείνας που άρχισαν σαν τελευταία κίνησή αντίστασής τους ενάντια στην εθιβελική εξόντωσή τους από το κράτος, ο εξουσιαστικός μηχανισμός βάλθηκε να συνδέσει την οργάνωση 17 Νοέμβρη με τους απεργούς της ΕΑΣ.

Είχε προηγηθεί άλλωστε κατά τη διάρκεια της χειμε-

ρινής νεολαιίστικης εξέγερσης το περιστατικό της δώξης του Χαριτάκη και άλλων δύο συνδικαλιστών της ΕΦΕΕ που δείχνει ξεκάθαρα τις προθέσεις της εξουσίας.

Πρόθεση εξαφάνισης και περιθωριοποίησης των πιο ενεργά αντιστεκόμενων κομμάτων της ελληνικής κοινωνίας, με απώτερο σκοπό το χτύπημα και την ομηρία ολόκληρης της κοινωνίας για προληπτική καταστολή των οποιονδήποτε διαγραφέντων αντιδράσεων.

Είναι επιλογή της εξουσίας να φαίνεται καθαρά πλέον ότι οι κατά καιρούς διωκόμενοι είναι καταφανέστατα νομικά αθώοι.

Γιατί το κράτος φανερώνει από μόνο του την αληθινή του υπόσταση.

Ο μόνος αθώος είναι αυτό και οι κατά καιρούς στελεχωτές του. Η υπόλοιπη κοινωνία είναι εν δυνάμει ένοχη.

Ένοχη πιθανής δυσaréσκειας, αγανάκτησης, ανυπακοής, αντίστασης, επίθεσης, ανατροπής. Ένοχη απαίτησης των κεκτημένων της που είναι να ορίσει η ίδια την ζωή της και όχι να διαμορφώνουν οι εξολοθρευτές της τη μίζερια της.

Ένοχη όσο ένοχος είναι και ο κοινωνικός αγωνιστής Κυριάκος Μαζοκόπος που πάλεψε μια ζωή γι' αυτά στην πράξη, με ό,τι μέσο θεώρησε ότι επιτρέπει η δεδομένη πολυμορφία του κοινωνικού αγώνα.

Το μόνο που μας απομένει να τους δείξουμε είναι ότι είμαστε πραγματικά και όχι εν δυνάμει ένοχοι.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΡΗΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΡΩΝ ΜΑΣ
ΤΟ ΜΟΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΟΣΟ ΠΡΕΠΕΙ
ΣΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΥΠΟΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΑ ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑ

Θ.Χ.

**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΠΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΙΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ**
(Από προκήρυξη εξεγερμένων φυλακισμένων
στη Γαλλία)

Μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού παιχνιδιού είναι και ο τεχνητός διαχωρισμός των ανθρώπων σε φυσιολογικούς και μη, σε κοινωνικά υγιή πλειοψηφία και σε «παρεκτρεπόμενες» μειοψηφίες.

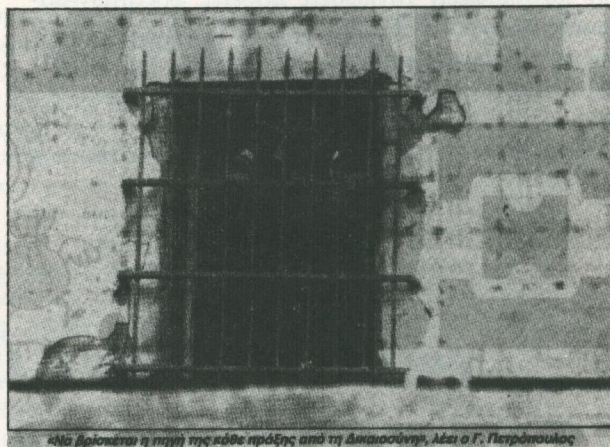
Οι άνθρωποι, που για δικούς τους λόγους ο καθένας δεν εντάσσονται στις κυρίαρχες κοινωνικές νόρμες, απομονώνονται, περιθωριοποιούνται και υφίστανται μια ιδιαίτερη καταστολή. Κατατάσσονται σε κατηγορίες σύμφωνα με το είδος της παρεκτροπής τους, «τρελοί», «εγκληματίες» κ.λ.π και περιορίζονται στα αντίστοιχα άσυλα για μεγάλα διαστήματα ως και όλη τους τη ζωή.

Άνθρωποι, που οδηγούνται στη φυλακή γιατί προσπάθησαν με ανορθόδοξο τρόπο ν' αποκτήσουν το ανώτερο βιοτικό επίπεδο που έμμεσα η κοινωνία τους υπόσχεται βομβαρδίζοντάς τους καθημερινά με πρότυπα ζωής που είναι αδύνατο ν' ακολουθήσουν λόγω της κοινωνικής τους θέσης, άνθρωποι που από μικρή ηλικία ένιωσαν στο πετσί τους την αδικία, την εκμετάλλευση, τη βία και την αποστροφή από την κοινωνία των ευπόληπτων.

Έτσι φτάσαμε στο σημείο ανήλικοι για μικροκλοπές να υπόκεινται σε εξοντωτικές ποινές και μέσα στα πλαίσια της αναμόρφωσης και της κοινωνικής επανένταξης που προβλέπει το σωφρονιστικό σύστημα να ξυλοκοπούνται, να βιάζονται και να υπόκεινται σ' ένα σωρό βασανισμούς απ' τους ανθρωποφύλακες (σωφρονιστικοί υπάλληλοι) και τους χαφιέδες τους. Σαν να μην φτάνουν όμως όλα αυτά, όταν έρθει η πολυπόθητη μέρα της αποφυλάκισης ελάχιστες είναι οι πιθανότητες να μην ξαναμπει κάποιος στη φυλακή αφού οι πόρτες της αγοράς εργασίας είναι κλειστές γι' αυτούς που έχουν αποφυλακιστήρια. Έτσι λοιπόν ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστούν τα προς το «ζειν» είναι να εφαρμόσει ο αποφυλακισμένος το αναβαθμισμένο πρόγραμμα σπουδών που διδάχτηκε στο κολλέγιο φυλακή έχοντας καθηγητές άλλους κρατούμενους που είχαν περισσότερη εμπειρία απ' αυτόν. Η φυλακή λοιπόν είναι το άλλοθι της κοινωνίας για τα εγκλήματα που έχει διαπράξει. Σ' αυτό το σημείο καλό θα ήταν να παρατεθεί ένα κομμάτι απ' την απολογία του Γ. Πετρόπουλου ύστερα απ' την απόδρασή του απ' το Νταχάου της Κέρκυρας σαν πιο αντιπροσωπευτικό απ' την άποψη του γράφοντος:

«Κακούργος και εγκληματίας δεν είμαι εγώ, αλλά κακούργοι και εγκληματίες και αδιάστακτοι δολοφόνοι είναι αυτοί που με έκλεισαν εκεί μέσα, είναι αυτοί που με δημιούργησαν, είναι αυτοί που με κατασκεύασαν για να διαιωνίζω την ύπαρξη αυτών των βάρβαρων θεσμών.

Η κοινωνία μου έκλεισε όλες τις πόρτες της ζωής, της μόρφωσης και της ηθικής και κοινωνικής διαπαιδαγώγησης και μου άνοιξε μόνο μια πόρτα, την πόρτα της φυλακής. Μέσα απ' την πόρτα αυτή της φυλακής που με κλείσανε, είδα με τα μάτια μου

«Με βλέπεται η πύλη της κάθε πόρτας από τη Δυναστεύση», λέει ο Γ. Πετρόπουλος

και άκουσα με τ' αυτιά μου να γίνονται φοβερά εγκλήματα, φοβερές αδικίες, ακατανόμαστε πράξεις βίας, που μπροστά σε αυτό που εμένα με κατηγορήσαν και με έκλεισαν για όλη μου τη ζωή στη φυλακή, είναι ένα ψίχουλο από ένα καρβέλι ψωμί. Αν είναι κάποιος που πρέπει ν' απολογηθεί, αυτός δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς, γιατί όλον αυτό τον μηχανισμό της καταπίεσης δεν τον έφτιαξα εγώ, τον βρήκα και όχι απλά τον βρήκα, αλλά υπέστησα και όλες τις συνέπειές του.

Όταν ήμουν 20 χρονών και έκανα την ανθρωποκτονία και με κατηγορήσαν, ενήργησα με την ηθική που εσείς με διδάσκατε στα σχολεία, η ηθική που μου λέγατε να μην επιτρέψω σε οποιονδήποτε άνθρωπο να βιάσει, να κτυπήσει, να εξευτελίσει τη μητέρα μου, δε γνώριζα τότε ότι για να είσαι σωστός με τη σημερινή ηθική της κοινωνίας, είναι άλλη μια τρανή απόδειξη της σημερινής ηθικής, που πίσω απ' αυτό το θέατρο προσπαθεί έντεχνα να κρύψει η σημερινή κοινωνία την ενοχή της και να καλύψει τη συνείδησή της απέναντι σ' όλα αυτά, που γίνονται εις βάρος των φίλων μου, των συγκρατούμενών μου και εις βάρος όλων των φυλακισμένων, που με το πρόσχημα και τους τίτλους των κακοποιών τους αφήνει στη περιφρόνηση και στην εγκατάλειψη, στη βία και στην απόγνωση, στην αυτοκτονία και στο θάνατο.»

Οι φυλακές είχαν και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα, συντρίβουν ό,τι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία. Εκτός από τη στέρηση της ελευθερίας με όλα τα μέσα βασανισμού-καταστολής, ποδοπατούν και εξευτελίζουν κάθε ανθρώπινη αξία. Με τις εξοντωτικές καταδίκες — με τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το αύριο — σκεπάζουν το φάσμα της ανισότητας. Η στέρηση της ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλι-

κής σχέσης και κάθε ψυχαγωγίας οδηγούν αργά αλλά σταθερά αν όχι στο θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλα.

Με μακροχρόνια παντελή έλλειψη οικογενειακής και κοινωνικής επαφής, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματα των κρατούμενων πιστεύουν ότι θα τους κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα τους επανεντάξουν (αν ζούνε) στην κοινωνία. Με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά επιδιώκουν συστηματικά να καθυποτάξουν, ναρκώσουν και σκοτώσουν τον οργανισμό και τη φωνή τους. Όσο για στόχους, ελπίδες και ιδέες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής αλλά της απλής έκφρασης, είναι αδιανόητο για τους αρμόδιους να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα αύριο πραγματικής δικαιοσύνης και ισότητας.

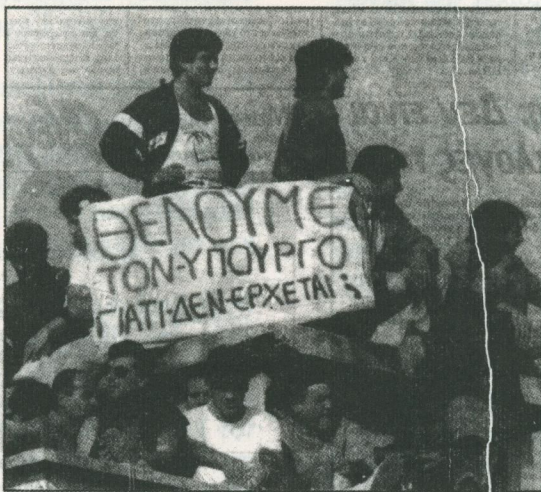
Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα απανθρωπιάς που διαιωνίζεται, τον περασμένο Οκτώβρη ξέσπασε μια σειρά εξεγέρσεων στις φυλακές όλης της χώρας με βασικό αίτημα την ανθρώπινη μεταχείριση, την αποποινικοποίηση των ναρκωτικών και την άμεση απελευθέρωση των κρατούμενων για χρήση ναρκωτικών καθώς επίσης και την απελευθέρωση των ισοβιτών μόλις αυτοί εκτείνουν 16 χρόνια κράτησης.

Μέσα σ' αυτή την απάνθρωπη κοινωνία των φυλακών στη διάρκεια των τελευταίων εξεγέρσεων αλλά και σε παλιότερες επιδείχτηκε ένα κλίμα αλληλεγγύης αξιοζήλευτο από πολλά άλλα κινήματα. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Χ. Ρούσσου ο οποίος ύστερα από 14 χρόνια φυλακής πήρε την πολυπόθητη χάρη απ' τον πρόεδρο της δημοκρατίας για την οποία τόσο πολύ είχε ταλαιπωρηθεί παλιότερα με απεργίες πείνας, αλλά αρνήθηκε να την αποδεχθεί προκειμένου ν' αγωνιστεί μαζί με τους συγκρατούμενούς του που εκείνες τις μέρες ήταν εξεγερμένοι. Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό ανάμεσα στους ισοβίτες Γ. Πετρόπουλο και Γ. Παπαδόπουλο. Ο Γ. Πετρόπουλος μετά από 10χρονη φυλάκιση, αφού είχε κερδίσει για δύο χρόνια την ελευθερία του και ήδη βρισκόταν πολύ μακριά, ξαναγύρισε στο Νταχάου της Κέρκυρας στο όνομα της φιλίας και της υπόσχεσης που είχε δώσει στο Γ. Παπαδόπουλο και τον βοήθησε ν' αποδράσει.

Πέρα όμως απ' αυτή την αλληλεγγύη οι εξεγέρσεις στις φυλακές έδειξαν ότι οι κρατούμενοι ακόμα ελπίζουν σε αντίθεση με την αποκτηνωμένη κοινωνία που ζούμε κι αυτό το μήνυμα ελπίδας καλό θα ήταν να διατυπωθεί μέσα απ' τα συνθήματα που είχαν γραφεί σε πανό που ήταν ανιρτημένα στα παράθυρα των φυλακών Κορυδαλλού κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Οκτώβρη του '90.

ΕΞΕΓΕΡΘΗΚΑΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΓΛΑΡΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΧΤΟΥΝ ΣΑΝ ΟΡΟ ΖΩΗΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Μπορεί να συναντήθηκαν με τον υπουργό, κάποια από τα αιτήματά τους να έγιναν. Ωστόσο, όμως κάποια τίποτα δεν άλλαξε, τίποτα δεν υλοποιήθηκε...

Συμπέρασμα;

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα απ' τις απολογίες των Γ. Πετρόπουλου και Γ. Παπαδόπουλου.

Πράκτωρ Χ.Β.

«ΚΑΘΕ ΠΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΕΝΑ ΤΟΥΒΛΟ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ»

1900 μ.Χ.

Ο 20ος αιώνας ανοίγει την αυλαία του στην Ιστορία, κουβαλώντας από τα πρώτα του κιόλας βήματα τους κλονισμούς μιας νέας εποχής.

Οι πρώτες εργατικές εξεγέρσεις στην Αμερική, η πρώτη βαθιά κρίση του καπιταλισμού που «σαπίζει» μέσα στον πρώτο του Παγκόσμιο Πόλεμο πριν καλά-καλά αναπτυχθεί σαν ολοκληρωμένο σύστημα, η «έφοδος στον ουρανό» των μπολσεβίκων στην καθυστερημένη Ρωσία, το επαναστατικό κίνημα στη Γερμανία της Κόκκινης Ρόζας, ο Β' Παγκόσμιος, η νέα κρίση, το αντάρτικο του Τρίτου Κόσμου, ο Φιντέλ και ο Τσε Γκουεβέρα, το Βιετνάμ, η Νικαράγουα και η Ν. Αφρική της μαύρης γροθιάς του Α.Ν.Κ, ο Μάης του '68...

Ο 20ος αιώνας της ταξικής πάλης, των εργατικών εξεγέρσεων και των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων φάνταζε σαν το σκαλοπάτι για τον 21ο αιώνα της νίκης!

Κι όμως... Η ιστορία είχε άλλη γνώμη!

Χρειάστηκε μόλις μια δεκαετία ('80-'90) για να προδώσει όλα μας τα όνειρα. Αν κανείς προσπαθήσει να παρατηρήσει καθαρά τον «βυθό» της ιστορίας, μετά τη φουρτούνα των τελευταίων χρόνων, θα δει ένα κόσμο πολύ διαφορετικό απ' τα ποιήματα του Μπρεχτ και του Μαγιακόφσκι.

Ο κόσμος ανάποδα...

► Η χώρα των Εργατών και των Σοβιέτ του Μεγάλου Οκτώβρη ζει τον τραγικό της επίλογο, μέσα στην εθνική της διάλυση.

► Οι νέοι της Ανατ. Γερμανίας πίνουν σαμπάνιες πάνω στα ερείπια του τείχους στο Βερολίνο.

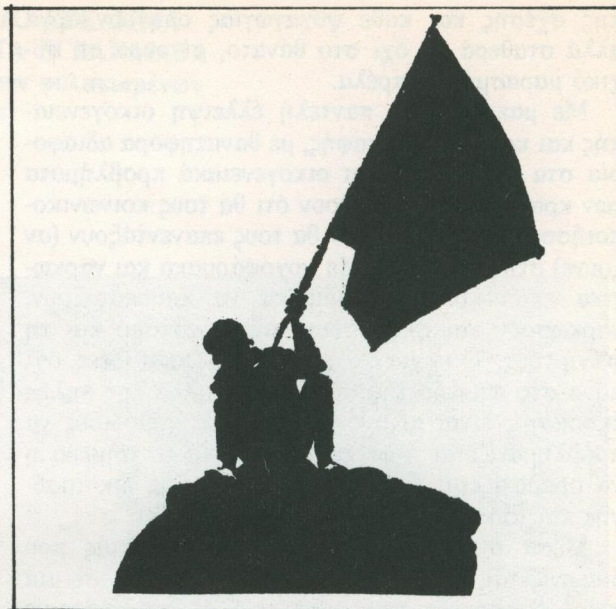
► Η φιγούρα του εκτελεσμένου Τσαουσέσκου στο χιόνι είναι η πιο τραγική κατάληξη των ηγετών που έπαιζαν για πολλά χρόνια τις τύχες των λαών τους στα χέρια τους.

► Τα καθεστωτικά «κομμουνιστικά» κόμματα της Ανατ. Ευρώπης δικάζονται όχι μόνο στα δικαστήρια αλλά κυρίως στη συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων, ξηλώνονται σφυροδρέπανα απ' τα δημόσια κτίρια και γκρεμίζονται τα αγάλματα του Λένιν.

► Τα αντάρτικα της Λατινικής Αμερικής προβάλλουν σαν δονκιχωτικές φιγούρες απέναντι σε «μπεριοριστικούς» ανεμόμυλους.

► Η σφαγή των φοιτητών στην Τιεν Αν Μεν στην Κίνα ξεσηκώνει τη νεολαία στη Δύση.

► Η «καταιγίδα της ερήμου» δίνει το παρών της στη νέα μοιρασιά του πλανήτη.

► Οι ορδές των πεинаσμένων Αλβανών στα λιμάνια της Ιταλίας δεν αφήνουν περιθώρια για αυταπάτες σε κανένα.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει.

Και τίποτα δεν είναι όπως παλιά...

Κι όμως... Η νέα πραγματικότητα είναι το ίδιο σκληρή κι απάνθρωπη, το ίδιο ψεύτικη όσο κι η παλιά.

► Το τείχος του Βερολίνου έπεσε, το διαδέχτηκαν όμως τα νέα τείχη της ανεργίας, του κρατικού αυταρχισμού, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας στη σύγχρονη ενιαία Γερμανία.

► Ο ηγέτης των Πολωνών, Λεχ Βαλέσα, σγκατοικεί στην ίδια εξουσία με τον δικτάτορα Γιαρουζέλσκι κι από κοινού σχεδιάζουν την νέα εκμετάλλευση, ενώ χιλιάδες Πολωνοί ψάχνουν διέξοδο στην Παραδεισένια Δύση του μεροκάματου της πείνας και της σφαλιάρας.

► Ο Σταλινισμός δίνει τη σκυτάλη στον Γκορμπατσώφ της Περestroίκα που με τη διπλωματία ξεπουλάει χώρες (Αν. Γερμανία) για ένα δάνειο μερικών εκατομμυρίων μάρκων, ενώ με τα τανκς και τον Κόκκινο Στρατό γράφει νέες «λαμπρές σελίδες» στο ημερολόγιο του Ιωσήφ, καταστέλοντας τα κινήματα ανεξαρτησίας από την Εσθονία μέχρι το Καζαχστάν.

► Τα ανοιχτά σύνορα για τους Αλβανούς και τους αδελφούς Βορειοηπειρώτες γρήγορα έγιναν πούλμαν επιστροφής — δια της βίας — για τα Τίρανα, ενώ την ίδια ώρα ο ΣΕΒ έκανε συσκέψεις με την Αλβανική κυβέρνηση για φθηνές επενδύσεις στη χώρα της.

► Οι Αμερικάνοι, με το βιετναμικό τους κόμπλεξ, τρίζουν τα δόντια στους Άραβες πνίγοντας στο

αίμα χιλιάδες αμάχους και ξοδεύοντας τόσα δις σε δολάρια σε πολεμικές επιχειρήσεις, όσα χρειάζεται ο Τρίτος Κόσμος για να βγει από το ασφυκτικό οικονομικό χρέος του απέναντι στη Δύση.

► Οι φιλελεύθερες θεωρίες περί «ισότητας κι ευημερίας» δίνουν τη θέση τους στη θεωρία της κοινωνίας των 2/3 και της PAX AMERICANA σ' όλο τον πλανήτη.

Όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος...

Και σε μια μακρινή γωνιά του πλανήτη, στην Επαρχία της Ελλάδας, κάποιος πρωθυπουργός ονόματος Μητσοτάκης ψάχνει απεγνωσμένα για Αντιπολίτευση, διεκδικώντας ψηλά ποσοστά στο διεθνή καταμερισμό κοροϊδίας:

- Η ΓΣΕΕ χορεύει στο ρυθμό του ΣΕΒ, ξεπουλώντας στα τραπέζια του την αξιοπρέπεια και το εισόδημα των εργαζομένων.

- «Ο αστυνομικός είναι το κράτος» και το κράτος κλέβει κασετόφωνα, πουλάει όπλα και ηρωίνη.

- Ο αντιτρομοκρατικός νόμος κλείνει σε λευκά κελιά κάθε πιθανό τρομοκράτη και απειλεί κάθε συνδικαλιστή που θα ξεστομήσει ανατρεπτικά συνθήματα του τύπου: «Θα γίνει νύκτα του Αγ. Βαρθολομαίου».

- Η κυβέρνηση φυλακίζει νέους στα Χανιά γιατί κινητοποιήθηκαν ενάντια στις Βάσεις σε περίοδο εμπόλεμης κατάστασης και παραπέμπει σε δίκες 15χρονους μαθητές.

- Κι η Αντιπολίτευση (παλιών και νέων δεινοσαύρων) κάνει έκκληση στον κ. Μητσοτάκη να ακολουθήσει επιτέλους Εθνική Στρατηγική και να χαράξει μια Ευρωπαϊκή πρόταση!

Να δεις που κάποτε θα μας πούνε και μ...

Ενώ το πολιτικό σκηνικό περιορίζεται στο ανιαρό τρίγωνο Ρηγίλλης-Εκκλη-Θεμιστοκλέους, η ελληνική κοινωνία βρίσκεται σε μια βαθιά αφασία, χάνοντας τα αντανakλαστικά της.

**Σιδερένια η σκάλα
και μουν 'λεγες θα μείνουμε λίγοι...**

Κι όμως... κινείται!

Σ' ένα τοπίο στην ομίχλη, κάποιιοι συνεχίζουν να παραμένουν αμετανόητοι:

- Οι φυλακισμένοι τολμούν να ξεσηκώνονται γράφοντας στα σεντόνια-πανώ τους: «Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω» ξεφτυλίζοντας όλο το σύστημα των θεσμών και της ηθικής του επίσημου κόσμου.

- Χιλιάδες νέοι μαθητές και φοιτητές τολμούν να υπερασπίσουν την αξιοπρέπεια τους απέναντι στην

βαρβαρότητα των «πάνω», τολμούν να αποκαταστήσουν το πληγωμένο περιεχόμενο της αμφισβήτησης, της αντίστασης και του αγώνα, στέλνοντας στην κοινωνία ένα σκληρό μήνυμα:

«Υποταγμένοι εργαζόμενοι, υποκλιθείτε στο μεγαλείο των παιδιών σας».

Είμαστε ακόμα ζωντανοί...

Όσοι πίστεψαν ότι το τέλος ήρθε και θα μείνει για πάντα εδώ, μάλλον ξέχασαν κάτι: ότι η ίδια η κοινωνία αδιάκοπα θα γεννά τις αντιστάσεις της και μάλλον δίκιο θα είχε εκείνος ο ασπρομάλλης που άγκυρε στο όνομα Μαρξ, όταν έλεγε: «Η εξέλιξη της ιστορίας είναι η εξέλιξη της ίδιας της ταξικής πάλης και θα προχωρά έστω και πάνω σε χειράμαξα γεμάτη μπαρουτόσκονη».

Η αλήθεια είναι ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα, δύσκολη και σύνθετη εποχή. Τα αγάλματα πέφτουν με την ίδια ευκολία που στήθηκαν, οι ανταπάτες έσβησαν δείχνοντας καθαρά πως η πραγματική υπόσταση της έννοιας του αγώνα και της εξέγερσης δεν βρίσκεται σε συμβολισμούς και δόγματα αλλά στην ίδια την ιστορική αναγκαιότητα.

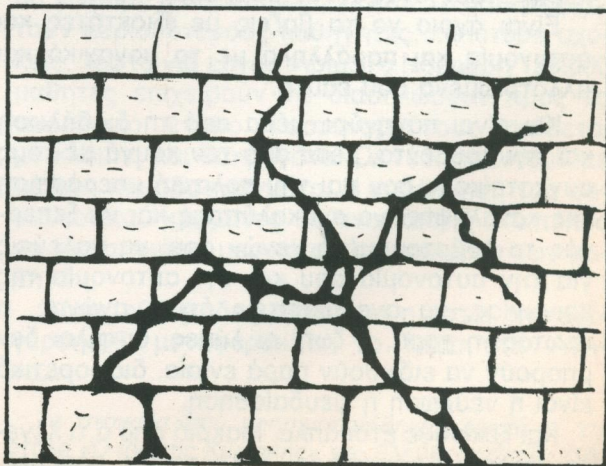
Η βαρβαρότητα του νέου κόσμου που δημιουργείται πάνω στα ερείπια του παλιού ψεύτικου παράδεισου ιστορικά δεν θα μείνει χωρίς αντίπαλο. Αυτό είναι σίγουρο!

Το ερώτημα είναι αν ο κατακερματισμός των σκόρπιων φωνών αντίστασης κι εξέγερσης θα μπορέσει να βρει το δρόμο μιας κοινωνικής και πολιτικής συσπείρωσης, με τα νέα χαρακτηριστικά της εποχής της, αν θα μπορέσει να «γειωθεί», να συγκινήσει και να εμπνεύσει την κοινωνία, αν τελικά αποδειχθεί ικανή να φτιάχνει όχι μόνο γεγονότα – όσο απαραίτητα κι αν είναι αυτά σήμερα – αλλά κοινωνίες.

Ας αφήσουμε αυτή την πρόκληση ανοικτή σ' όλους μας, στη συζήτηση και τη δράση μας, χωρίς τους συνηθισμένους και ανιαρούς επικούς επίλους.

Εξάλλου, δεν τους έχουμε πλέον ανάγκη!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΕΓΗΣ

Το άγριο πανηγύρι των καταλήψεων στέγης είχε ξεκινήσει 5 χρόνια νωρίτερα, όταν τον Νοέμβριο του 1985 έγιναν η κατάληψη της Χ. Τρικούπη 91 στην Αθήνα και της Λεωφόρου Νίκης 39 στη Θεσσαλονίκη, κι από τότε συνεχίζεται, υπόγειο αλλά έντονο.

Είναι άγριο γιατί έχεις να παλέψεις με την αποσύνθεση που κυριαρχεί στην κοινωνία. Έχεις, αρχικά, να πάρεις ένα ετοιμοθάνατο σπίτι, που έχει πάθει κατάκλιση από την έλλειψη κίνησης, που σαπίζει μέσα στα σκουπίδια και την καταστροφή, σημάδι της έμπρακτης κριτικής της πόλης σ' αυτό και να προσπαθήσεις να ζωντανέψεις το στοιχειωμένο φάντασμα της παλιάς του ζωής, να θυμίσεις σ' αυτούς τους έρημους τοίχους το σεβασμό των ανθρώπων στο χώρο, να σου προσφέρουν τη στοργή του χώρου στους ανθρώπους.

Αλλά, είναι πανηγύρι όταν το σπίτι, καθαρό πια, σου σκάει ένα χαμόγελο, όταν αναδεικνύει την αξιοπρέπεια μετά το βιασμό του, όταν μαθαίνεις όλα αυτά που ήταν για αυτούς που «δε θέλανε γράμματα», όταν η γειτονιά σε βοηθάει – όσση αλληλεγγύης σε μια πόλη ατομισμού.

Είναι άγρια η συμβίωση με άλλους δεκαπέντε, με τα νεύρα, τις ιδιοτροπίες, τα ελαττώματα, τα προβλήματα, τις μοναξιές, τις αναστολές τους.

Και είναι πανηγύρι, όταν νιώθεις δίπλα στον άλλο, στη φρίκη του, όταν ανακαλύπτεις ότι σε μια μητρόπολη 4.000.000 μοναχικών ανθρώπων, 15 άνθρωποι έχουν καταφέρει να νιώθουν και να γελάνε μαζί.

Είναι άγριο το πρωί που έχουν μπουκάρει τα ΜΑΤ, που τόση δουλειά πάει χαμένη, που απολογησαι σε ένα γελοίο εισαγγελέα γι' αυτά που αυτός θα 'πρεπε να απολογηθεί.

Μα είναι πανηγύρι, το πόσο κοντά νιώθεις με τους συγκατοίκους σου μέσα στην κλούβα, το πόσο δένεσαι με την κατάληψη που θα σε φιλοξενεί μέχρι να βρεις σπίτι, το να πετύχει η επόμενη κατάληψη, το να βλέπεις στα δικαστήρια πίσω από τους μπάτσους τους φίλους σου και κυρίως τους άγνωστους συμπαραστάτες.

Είναι άγριο να τα βάζεις με ιδιοκτήτες και αστυνομία και παράλληλα με το μοναχικό και αλλοτριωμένο σου εαυτό.

Και είναι πανηγύρι, μέσα από τη διαδήλωση και την κουβέντα, μέσα από τον καυγά με τους συγκατοίκους σου και την πολιτική υπεράσπιση της κατάληψης, να ανακαλύπτεις και να ξεπερνάς το λοβοτομημένο «εγώ» σου, να παλεύεις για την αυτονομία σου και την αυτονομία της κοινωνίας, να ανακαλύπτεις ότι ο αγώνας, ο έρωτας, η χαρά, η ζωή, οι λύπες, οι φίλοι δεν μπορούν να ειδικθούν παρά ενιαία, διαφορετικά είναι ή νεύρωση ή ψευδαίσθηση.

Και ξεκίνησε έτσι απλά. Μακριά από ό,τι λέγεται πολιτικό προσκήνιο, τηλεοπτικές κάμερες,

πολιτικό πλαίσιο.

Ξεκίνησε πολύ πριν περάσεις την πόρτα.

Ξεκίνησε στα διαμερίσματα-κλουβιά, στην οικογενειακή σιωπή μπροστά στην τηλεόραση, στη διαδήλωση που ευαγγελιζόταν άλλη κοινωνία χωρίς να μπορεί να αλλάξει στο ελάχιστο την καθημερινότητά σου, στην επικοινωνία μέσω τηλεφώνου, στη δίψα για το καινούργιο, στη μοναξιά πριν τον ύπνο, στη σχολική στέρηση της ζωής, στην εξάρτηση από την οικογένεια, στη μιζέρια του «που θα βρεθούμε;», στο ρατσισμό των ιδιοκτητών, στα νοίκια-μισθό, στην πόλη-τέρας, στις προκατασκευασμένες καταστάσεις, στους γνωστούς που έμαθες κάποιο πρωί πως πέθαναν από πρέζα.

Απλά, χωρίς ήρωες. Οι καταλήψεις άδειων σπιτιών για στέγη και για στέκια, έγιναν και γίνονται από ανθρώπους που σκέφτονται, που φοβούνται, που αγαπούν μα και μισούν, που έχουν βίτσια και προτερήματα, που αγνοούν μα θέλουν να μάθουν, που δεν είναι πολιτικοί. Οι καταλήψεις όμως είναι πολιτικές. Δεν ψηφίζονται, δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν σε χρήματα, δημοσιότητα ή ό,τι άλλο. Είναι απλά, η προσπάθεια κάποιων ανθρώπων να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους, να μην δουλεύουν μια ζωή για ένα σπίτι, να μην κρέμονται από τα χείλη του κάθε υπουργού, να μη ζουν σύμφωνα με τις αρχιτεκτονικές απόψεις του κάθε εργολάβου ή πολιτικού μηχανικού.

Είναι η πραγμάτωση της θέλησής τους να ζουν παρέα με τους φίλους τους κι όχι με τον ψυχαναλυτή τους και τα ηρεμιστικά, να φέρνουν στον κόσμο παιδιά που να μεγαλώνουν σ' ένα ανθρώπινο περιβάλλον στοργής και συγκρούσεων κι όχι στη θερμοκοιτίδα της μαμάς, του μπαμπά και της γιαγιάς.

Είναι η έμπρακτη άρνηση στην ελεημοσύνη των ιδιοκτητών και του κράτους. Είναι η αναζήτηση της ζωής στους ανθρώπους και στον αγώνα να αλλάξουν τη ζωή και όχι στον αγώνα για την κατανάλωση, τον εντυπωσιασμό και την κυριαρχία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΠΟΥΝΗΣ

ΚΑΤΕΙΛΛΗΜΕΝΟΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ!

Τα τελευταία πέντε χρόνια στα σχολεία και στις σχολές της Ευρώπης ξεσπούν μια σειρά αναταραχές με αφορμή αντιδραστικές εκπαιδευτικές ρυθμίσεις που λίγο πολύ είναι ίδιες: ιδιωτικοποίηση, ταξική επιλογή, λειοτυργία των δημόσιων πανεπιστημίων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, περικοπές των δαπανών για την παιδεία κ.λ.π. Ρυθμίσεις που προκαλούν την έκρηξη μιας νεολαίας που ασφυκτιά ζώντας τη μίζερη καθημερινότητα της παιδείας του χρήματος, της ανασφάλειας, της ανεργίας, της καταστολής κάθε ανθρώπινης ανάγκης.

1985, ΙΤΑΛΙΑ: Στις 16 Νοέμβρη 250.000 μαθητές και φοιτητές διαδηλώνουν στη Ρώμη ενάντια στις αυξήσεις στα διδάκτρα. Απαιτούν ακόμα αλλαγή των απαρχαιωμένων προγραμμάτων σπουδών και βιβλίων.

1986, ΓΑΛΛΙΑ: Τον Οκτώβρη ψηφίζεται στη Γερουσία το νομοσχέδιο για την ιδιωτική εκπαίδευση (γνωστό ως νομοσχέδιο Ντεβακέ). Προβλέπει περιορισμό της φοιτητικής συμμετοχής στα πανεπιστημιακά όργανα, συμμετοχή ιδιωτικών φορέων σ' αυτά και αυτονομία των ΑΕΙ, που στο εξής μόνα τους θα καθορίζουν το ύψος των διδάκτρων, τις προϋποθέσεις εγγραφής και μετάβασης απ' τον ένα κύκλο σπουδών στον άλλο.

Στα πανεπιστήμια ξεσπούν ταραχές και στις 22 Νοέμβρη η γενική συνέλευση 3.000 αντιπροσώπων απ' όλες τις σχολές της χώρας αποφασίζει την κατάληψή τους. Ακολουθούν ογκώδεις διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων νέων σ' όλη τη χώρα με κεντρικά συνθήματα «κάτω η επιλογή» και «όχι στο Πανεπιστήμιο Coca-Cola».

Η κυβέρνηση Σιράκ μετά την αποτυχία της να απομονώσει και να συκοφαντήσει το κίνημα ως υποκινούμενο και χειραγωγούμενο απ' την αντιπολίτευση διαλέγει το δρόμο της σύγκρουσης. Για τρεις μέρες το Παρίσι φλέγεται απ' τις συγκρούσεις χιλιάδων διαδηλωτών με τα ΜΑΤ. Στις 6/12 δολοφονείται από τα ΡΥΜ (μοτοσυκλετιστές των ΜΑΤ) ο 20χρονος Μαλίκ Ουσεκίν στην είσοδο πολυκατοικίας που είχε καταφύγει.

Η δολοφονία του νεαρού προκαλεί λαϊκή έκρηξη. Στις 8/12 οι εργάτες κατεβαίνουν σε γενική απεργία και μπροστά στη γενίκευση της αναταραχής η κυβέρνηση αποσύρει το νομοσχέδιο, καθώς και τα νομοσχέδια για τους μετανάστες και τη δημόσια ασφάλεια με τα οποία το κίνημα ήταν αντίθετο.

1987, ΙΣΠΑΝΙΑ: Εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές-μαθητές κατεβαίνουν σε κινητοποιήσεις ζητώντας να καταργηθούν οι νόμοι για τη μέση και τριτοβάθμια εκπαίδευση, να αυξηθούν οι δαπάνες για την παιδεία και να μην καταργηθούν οι επαναληπτικές εισαγωγικές εξετάσεις του Σεπτεμβρίου για τα ΑΕΙ. Κεντρικό σύνθημα: «Κάτω η επιλογή». Ακολουθούν άγριες συγκρούσεις με

την αστυνομία, ιδίως στις 6 Φλεβάρη όπου η αστυνομία επιχειρεί να εμποδίσει ογκώδη διαδήλωση προς το προεδρικό μέγαρο.

Οι νέοι καίνε χιλιάδες φύλλα της Ελ Παίς κατηγορώντας την για κιτρινισμό (σ.σ. σας θυμίζει τίποτα αυτό;).

Τελικά η κυβέρνηση ικανοποιεί τα οικονομικά αιτήματα του κινήματος.

1988, ΒΡΕΤΑΝΙΑ: Η κυβέρνηση Θάτσερ αποφασίζει να αντικαταστήσει τις κρατικές υποτροφίες με έντοκα τραπεζικά δάνεια. 16.000 φοιτητές διαδηλώνουν προς τη Βουλή των κοινοτήτων και συγκρούονται με την έφιππη αστυνομία που τους κλείνει το δρόμο. Τελικά η σιδηρά κυρία δεν θα υποχωρήσει.

1988, ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Οι πανεπιστημιακές αρχές αποφασίζουν το κλείσιμο μιας σειράς σχολών (κυρίως κοινωνικού περιεχομένου). Στις 29 Νοεμβρίου καταλαμβάνεται η σχολή Λατινοαμερικανικών σπουδών από φοιτητές που διαμαρτύρονται για το κλείσιμό της και υψώνεται στην πρόσοψη του κτιρίου η σημαία των Σαντινίστας με το πανό «Ζήτω η επανάσταση». Την επόμενη βδομάδα καταλαμβάνονται όλες οι σχολές του Βερολίνου και ακολουθούν διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων σ' όλη τη Δ. Γερμανία σε καθημερινή βάση.

Η αστυνομία εκκενώνει με τη βία δύο σχολές ενώ οι φοιτητές απειλούνται με χάσιμο εξαμήνου (σ.σ. κι αυτό κάτι μας θυμίζει, έτσι δεν είναι;). Το κίνημα αναδιπλώνεται κερδίζοντας επιμέρους αιτήματα.

1989, ΙΤΑΛΙΑ: Κατατίθεται ο νόμος Ρουμπέρτι (αντίγραφο του γαλλικού νομοσχεδίου Ντεβακέ). Το Γερνάρη 150 σχολές της Ιταλίας είναι κατηλλειμένες. Το Φλεβάρη 150.000 φοιτητές και μαθητές διαδηλώνουν στη Ρώμη.

1990, ΓΑΛΛΙΑ: Το κίνημα ξεκινάει από τους μαθητές των υποβαθμισμένων λυκείων των λαϊκών προαστίων του Παρισιού (σ.σ. μα ναι, κι αυτό μας θυμίζει κάτι). Οι μαθητές ξεχύνονται στους δρόμους. Το Παρίσι αντιλαλεί απ' την ιαχή «δεν θα γίνουμε η θυσιασμένη γενιά». Οι μαθητές ζητούν περισσότερους καθηγητές, καλύτερα σχολεία, λεφτά για εργαστήρια. Το Νοέμβρη 150.000 μαθητές επιχειρούν να διαδηλώσουν προς το προεδρικό μέγαρο. Η αστυνομία τους επιτίθεται με κλομπς και δακρυγόνα. Οι νέοι απαντούν με πέτρες και οδοφράγματα. Η κυβέρνηση του σοσιαλιστικού κόμματος θα αναγκαστεί στο τέλος να ικανοποιήσει μερικά απ' τα αιτήματα των μαθητών.

Λίγες εβδομάδες αργότερα η εστία της εξέγερσης θα μεταφερθεί απ' το Παρίσι στην Αθήνα...

Τα στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν είναι π' τη στήλη «Ο ιός της Κυριακής» της Ελευθεροτυπίας (16/12/90).

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΣΤΗΝ

Εισαγωγικά

Αν και είναι δύσκολο να αποφύγουμε την ηρωοποίηση των καταστάσεων γράφοντας ένα χρονικό των κινητοποιήσεων της περασμένης περιόδου, αναγκαζόμαστε να παραθέσουμε κάτι τέτοιο, γιατί πιστεύουμε ότι πριν αρχίσουμε να ξεχνάμε τι συνέβη, πρέπει να βάλουμε τα γεγονότα σε μια σειρά, έτσι ώστε να τα μελετήσουμε με την πρόποσα ψυχραιμία (την οποία δεν είχαμε τότε). Και αυτό, όχι για να θυμόμαστε τις κινητοποιήσεις τώρα που (προσωρινά ελπίζουμε) καταλάγιασε η αντίδραση, και να αναπολούμε τον παλιό καλό καιρό, αλλά για να εξετάσουμε μερικά γεγονότα τα οποία σημάδεψαν το κίνημα ως προς τις αιτίες που τα προκάλεσαν, αλλά και ως προς τους χειρισμούς που επακολούθησαν. Θα ήταν λάθος να επαναπαυθούμε στο ότι κάτι

έγινε και να κλείσουμε τα μάτια στα λάθη που έγιναν. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι τα λάθη μας, μας διδάσκουν και δεν τα κρύβουμε, γι' αυτό με άξονα ένα όσο γίνεται σύντομο (και όσο γίνεται περιεκτικό) χρονικό, θα δούμε μερικά σημεία των κινητοποιήσεων πιο αναλυτικά, και συγκεκριμένα τα σημεία στα οποία πιστεύουμε ότι πάρθηκαν οι πιο σημαντικές αποφάσεις για την πορεία του κινήματος. Όσο και να θέλουμε να το αποφύγουμε, το χρονικό δεν είναι γενικό αλλά επικεντρωμένο στη σχολή μας και στο πώς είδαμε τις κινητοποιήσεις εμείς, μέσα αλλά και έξω από αυτήν. Επίσης, δεν είναι η ιστορία του κινήματος όπως θα την έβλεπε ένας ιστορικός, αλλά ένα χρονολογικό σχεδιάγραμμα των γεγονότων, συμπληρωματικό στα σχόλια για τα γεγονότα, και συνδυαστικό μεταξύ τους.

9/11

Έχουν ήδη ξεκινήσει καταλήψεις σε πολλά σχολεία. «Διαρρέουν» μια σειρά δημοσιευμάτων στον τύπο σε σχέση με το πολυνομοσχέδιο: κατάργηση δωρεάν συγγραμμάτων, σίτισης, στέγασης, ιδιωτικοποίηση, εντατικοποίηση, περικοπή φοιτητικής συμμετοχής στα όργανα συνδιοίκησης και κατάργηση ασύλου. Η ΔΑΠ (σαν πλειοψηφία του Δ.Σ.) αρνείται να συγκαλέσει γενική συνέλευση και καλεί σε ανοιχτό Δ.Σ. στις 13/11.

13/11

Παρά τις προθέσεις της ΔΑΠ, το Δ.Σ. μετατρέπεται σε γενική συνέλευση. Περισσότεροι από 300 φοιτητές συμμετέχουν και ψηφίζουν την πρόταση για κινητοποιήσεις. Η πρόταση της ΔΑΠ παίρνει μόνο 10 ψήφους. Εκλέγεται συντονιστική επιτροπή αγώνα με πρωτοφανή συμμετοχή ανεξάρτητων φοιτητών.

15/11

Πρώτη παμφοιτητική διαδήλωση. 5.000 φοιτητές διαδηλώνουν στο ΥΠΕΠΘ. Για πρώτη φορά η ΑΣΟΕΕ συμμετέχει με μαζικό μπλοκ.

17/11

Αισθητή η συμμετοχή των φοιτητών στην - αναιμική πάντως - πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου.

26/11

Η μαζικότερη συνέλευση στην ΑΣΟΕΕ μετά το '87. Πάνω από 800 άτομα γέμισαν ασφυκτικά το αμφιθέατρο Α'. Τα πλαίσια ήταν αρχικά 4 (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ-ΦΕΠ, ΟΣΕ και μπλοκ αγώνα). Τελικά όμως κατεβαίνουν στην ψηφοφορία δύο: ΔΑΠ 276, μπλοκ αγώνα 428.

29/11

Περίπου 8.000 φοιτητές συμμετέχουν στην περικύκλωση του ΥΠΕΠΘ. Στο υπουργείο τους φοιτητές υποδέχονται τα ΜΑΤ. Ο υπουργός δεν δέχεται για μια ακόμα φορά τους εκπροσώπους των φοιτητών.

4/12

Νέα γενική συνέλευση στην οποία δεν συμμετέχει η ΔΑΠ. Συμμετέχουν όμως πάνω από 450 φοιτητές. Κατεβαίνουν δύο προτάσεις: η επιτροπή αγώνα προτείνει διήμερη κατάληψη ενώ η ΠΑΣΠ και η ΦΕΠ διήμερη αποχή. Έλαβαν: μπλοκ αγώνα 260, ΠΑΣΠ-ΦΕΠ 170.

6/12

Πορεία 10.000 φοιτητών στο Υπουργείο Παιδείας.

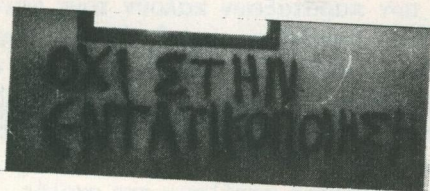
12/12

Οι παρατάξεις σχεδιάζουν να κάνουν τμηματικές συνελεύσεις. Την ίδια ώρα η επιτροπή αγώνα καλεί σε γεν. συνέλευση. Στην ψηφοφορία που ακολούθησε, η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών αποφάσισε να γίνει γενική συνέλευση. Οι συνδικαλιστές των παρατάξεων καλούν τους φοιτητές σε τμηματική συνέλευση σε διπλανό αμφιθέατρο. Αποτέλεσμα μηδέν. Στη γενική συνέλευση αναγκάζεται αργότερα να συρθεί και η ΦΕΠ. Μαζεύονται 330 υπογραφές που πιστοποιούν την συνέλευση (βρίσκονται στη διάθεση του περιοδικού). Αποφασίζεται πενήνήμερη κατάληψη της σχολής.

13/12

Ογκώδης διαδήλωση μαθητών στο κέντρο της Αθήνας. Το κύμα των καταλήψεων αγκαλιάζει τα περισσότερα σχολεία της χώρας.

14/12

Πορεία 10.000 φοιτητών στο υπουργείο παιδείας. Τα MAT χτυπούν τη διαδήλωση έξω απ' το Υπουργείο. Δακρυγόνα, κυνηγητό πετροπόλεμος. Ακολουθεί διαδήλωση προς το ΕΜΠ. Νέες συγκρούσεις με τα MAT στη Στουρνάρα. Τα MAT παραβιάζουν το άσυλο, χτυπούν τους φοιτητές, τους καθηγητές και τον αντιπρύτανη του ιδρύματος. Ανάμεσα στους τραυματίες εκείνης της μέρας ήταν και 6 φοιτητές της ΑΣΟΕΕ.

17/12

Νέα γενική συνέλευση. Συμμετέχουν πάνω από 800 φοιτητές. Η ΠΑΣΠ και η ΦΕΠ αποσύρουν την πρότασή τους. Η πρόταση του μπλοκ αγώνα για συνέχιση της κατάληψης ψηφίζεται απ' τη συντριπτική πλειοψηφία του σώματος. Συνεργείο που επιχείρησε να πάρει συνεντεύξεις – κατά σύμπτωση! – μόνο από ΔΑΠίτες αντιμετώπισε την οργή των φοιτητών. Με συνθήματα όπως «Όταν στο σπίτι θα μπαίνει ο Τσεβάν, εσύ στο χαζοκούτι Αντένα θα κοιτάς», «Να καεί, να καεί ο ANTENA η TV» «TELE-CITY και ANTENA δυο μπουρδέλα ενωμένα» οι φοιτητές πετάνε το συνεργείο του ANTENA έξω απ' τη σχολή.

18/12

Πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο. 30.000 μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικοί διαδηλώνουν ενάντια στην παιδεία του χρήματος και στην κρατική καταστολή.

8/1

Η πρώτη γενική συνέλευση της χρονιάς. Συμμετέχουν περίπου 600 φοιτητές και αποφασίζεται κατάληψη της σχολής και νέα γενική συνέλευση. Το ίδιο βράδυ στην Πάτρα δολοφονείται από τραμπούκους της ΟΝΝΕΔ ο καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας.

9/1

Διαδηλώσεις σε Αθήνα-Πάτρα. Στην Πάτρα σημειώνονται επεισόδια με την αστυνομία, συλλήψεις και τραυματισμοί διαδηλωτών.

10/1

100.000 λαού διαδηλώνουν στο κέντρο της Αθήνας. Το μεσημέρι στην Πατησίων τα MAT επιτίθενται. Ακολουθούν πολύωρες συγκρούσεις και οδομαχίες χιλιάδων διαδηλωτών με τις δυνάμεις καταστολής. 4 νεκροί στο «Κ. ΜΑΡΟΥΣΗΣ» που καίγεται από δακρυγόνα των MAT.

11/1

Τεράστια διαδήλωση – απ' τις μεγαλύτερες αντιπολιτευτικά. Στο μπλοκ της ΑΣΟΕΕ εκτός από φοιτητές της σχολής (γύρω στους 700) προσχωρεί πλήθος λαού. Νέα επεισόδια ξεσπάνε το βράδυ και το κέντρο της Αθήνας μετατρέπεται για δεύτερη μέρα σε πεδίο μάχης. Το Πολυτεχνείο πολιορκείται απ' τα MAT και βομβαρδίζεται από χιλιάδες δακρυγόνα. Μέχρι το πρωί έχουν γίνει πάνω από 60 συλλήψεις, κυρίως μαθητών.

13/1

Στο γήπεδο της Νέας Φιλαδέλφειας λίγα λεπτά πριν το τέλος του αγώνα εκτοξεύεται δακρυγόνο που πέφτει μέσα στη θύρα 9. Στα επεισόδια που ακολούθησαν χαρακτηριστικό είναι ότι το σύνθημα που κυριάρχησε ήταν: «το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει».

14/1

Η πιο συγκλονιστική συνέλευση των τελευταίων χρόνων. Ξεκινάει με ενός λεπτού σιγή προς τιμήν των νεκρών. Αποφασίζεται η συνέχιση της κατάληψης της σχολής. Συμμετείχαν 1.000 φοιτητές.

15/1

Διαδήλωση 15.000 ατόμων μέσα στη βροχή. Με πρωτοβουλία της ΑΣΟΕΕ ακολουθεί πορεία 1.500 ατόμων στα δικαστήρια για συμπαράσταση στους 22 συλληφθέντες.

21/1

Γενική συνέλευση. Κατεβαίνουν δύο προτάσεις: Μπλοκ αγώνα – ΠΑΣΠ-ΦΕΠ 558, ΔΑΠ 424. Η κατάληψη συνεχίζεται.

25/1

Η πρόταση της επιτροπής αγώνα είναι αναστολή της κατάληψης μέχρι να συνεδριάσει η σύγκλητος για τα αιτήματα των φοιτητών. Έλαβαν: μπλοκ αγώνα 450, ΟΣΕ 20, ΠΑΣΠ 10, ΦΕΠ 6, ΔΑΠ 250.

31/1

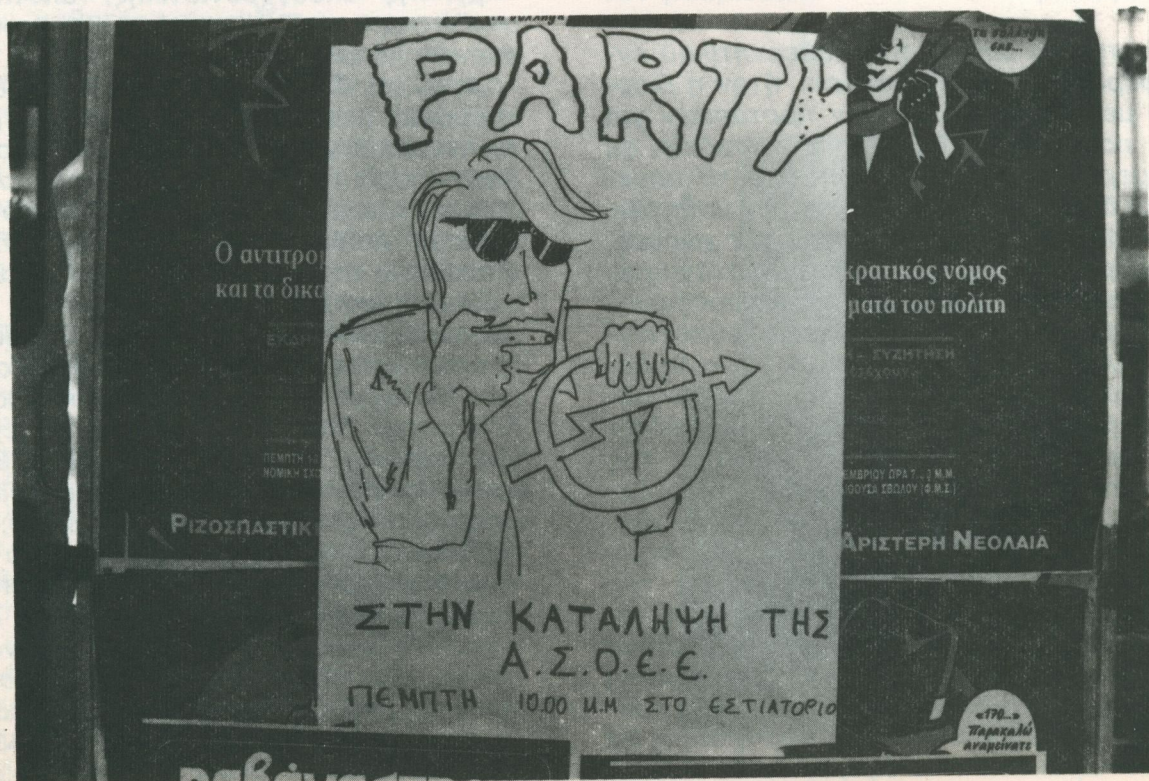
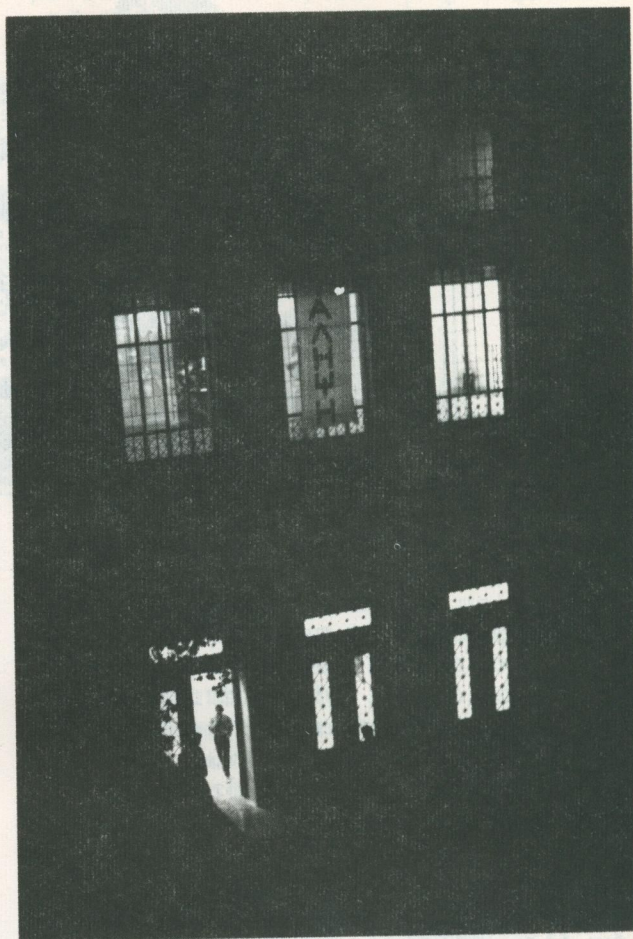
Η σύγκλητος απορρίπτει όλα τα αιτήματα της κατάληψης. Ο πρόεδρος ενημερώνει σχετικά το κάταμεστο από φοιτητές αμφιθέατρο προκαλώντας την αγανάκτηση όλων.

1/2

Η απώλεια του εξαμήνου αποδεικνύεται ικανός παράγοντας για την αναστολή της κατάληψης. Έτσι η ΔΑΠ κερδίζει για πρώτη φορά – μετά από 9 συνεχόμενες ήττες – τη συνέλευση. Τα αποτελέσματα: ΔΑΠ 449 (αναστολή κάθε κινητοποίησης), ΠΑΣΠ-ΦΕΠ 203 (κατάληψη γραμματειών, ΚΟΕ κ.λ.π, έναρξη μαθημάτων), μπλοκ αγώνα 324 (συνέχιση της κατάληψης).

8/2

Γενική συνέλευση (χωρίς παρατάξεις). Κατεβαίνουν δύο προτάσεις. Η πρώτη που υπερίσχυσε ήταν ένα πρόγραμμα δράσης για το επόμενο διάστημα και συμμετοχή στην αντιπολεμική διαδήλωση. Η δεύτερη μιλούσε για κατάληψη...

Για τους χειρισμούς του υπουργείου και της κυβέρνησης

Είναι δύσκολο να αγνοήσουμε το γεγονός ότι οι ελιγμοί των πολιτικών έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην δημιουργία του κινήματος αλλά δυστυχώς και στην εκτόνωση της αναταραχής. Η κυβερνητική πολιτική έδωσε δείγματα της ανικανότητας της κυβέρνησης επί μήνες, και πέτυχε να αναστρέψει το κλίμα της συναίνεσης με τους χειρισμούς που σε όλους τους άλλους κοινωνικούς χώρους απέδωσαν. Μερικοί, αν όχι όλοι, από τους χειρισμούς αυτούς, περιγράφονται παρακάτω.

Οι διαρροές

Το πρώτο δείγμα του κυβερνητικού ενδιαφέροντος για την παιδεία, ήταν η διαρροή μερικών σημείων των προτάσεων για ένα πολυνομοσχέδιο για την παιδεία σε εφημερίδες. Η δυσαρέσκεια για τα προεδρικά διατάγματα από μεριάς των μαθητών, επεκτάθηκε και στους φοιτητικούς χώρους, αφού φάνηκε ότι τα προεδρικά διατάγματα, που ήταν από ενδεικτικά των προθέσεων της κυβέρνησης (αξιολόγηση της εξωσχολικής συμπεριφοράς) έως φαιδρά (εκκλησιασμοί και έπαρση σημαίας), ήταν ένα δοκιμαστικό βήμα πριν από κάποιες συνολικότερες ρυθμίσεις επί γενικών θεμάτων της παιδείας. Η λυσσαλέα αντίδραση της Δεξιάς σε όλους τους χώρους και οι αλυσιδωτές διαψεύσεις, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αντίληψη του υπουργείου για τον τρόπο με τον οποίο είχε σκοπό να κάνει τις ρυθμίσεις: χωρίς να ρωτήσει κανένα. Είναι εδώ σημαντικό να τονίσουμε την εμμονή ορισμένων στα οικονομικά θέματα των ρυθμίσεων (σίτιση, στέγαση, βιβλία), η οποία θα φανεί παρακάτω τι απέφερε.

Οι προτάσεις

Μετά από σεβαστό αριθμό ημερών, το πολυνομοσχέδιο με την μορφή προτάσεων για την παιδεία αναδύθηκε από τα υπόγεια του υπουργείου. Ως δια μαγείας είχαν εξαφανιστεί οι οικονομικές ρυθμίσεις οι οποίες μεταφέρθηκαν σε πιο σίγουρο μέρος, στον προϋπολογισμό. Ο επίσημος πολιτικός κόσμος καταλήφθηκε από απόγνωση, μπροστά στην αδυναμία του να απαντήσει στις προτάσεις, πράγμα που ήταν φυσικό επακόλουθο:

α) της εμμονής του ΠΑΣΟΚ στη σίτιση-στέγαση που υποτίθεται ότι προσέφερε στους φοιτητές επί των ημερών του,

β) της εκσυγχρονιστικής, υποτίθεται, αντίληψης του ΣΥΝ που δεν εναντιωνόταν ουσιαστικά στη μάζα των ρυθμίσεων.

Αφού οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των κομμάτων μεταφέρθηκαν στη Βουλή (όπου τα κονδύλια για την Παιδεία σταθεροποιήθηκαν παρά το 20% και πλέον του πληθωρισμού) και στα τραπέζια των ειδικών στα θέματα παιδείας (που επεξεργάστηκαν υποτίθεται τις αοριστίες των προτάσεων), η αντιπολίτευση πέρασε και τυπικά στα χέρια των μαθητών και των φοιτητών. Οι μαθητές ζήτησαν συνολική απόσυρση των προεδρικών διαταγμάτων και αναβάθμιση της παιδείας στην ουσία, δηλαδή στις παρεχόμενες γνώσεις, στην ισότητα των μαθητών απέναντι στη γνώση, στην ελευθερία έκφρασης μέσα και έξω από το σχολείο, στον σεβασμό του κράτους, ακόμη και στο οικονομικό επίπεδο, προς την παιδεία. Με την συμπαράσταση των καθηγητών που έβλεπαν τους μαθητές να πετυχαίνουν να συσπειρωθούν απέναντι στην κυβέρνηση (με την οποία είχαν έρθει οι ίδιοι το καλοκαίρι σε σύγκρουση), οι μαθητές καταλαμβάνουν τα περισσότερα σχολεία της χώρας και δια-

δηλώνουν την αντίθεσή τους στα σχέδια του υπουργείου. Οι φοιτητές εκφράζουν την αντίθεσή τους στο πνεύμα και όχι μόνο στον τρόπο εφαρμογής των προτάσεων του πολυνομοσχεδίου και ζητάνε απόσυρσή του. Είναι χαρακτηριστική η αντίδραση του υπουργού που μιλάει για υποκινητές των καταλήψεων, χωρίς να καταλαβαίνει (ή χωρίς να θέλει να παραδεχτεί) ότι αυτός και η πολιτική του είναι ο μόνος υποκινητής.

Η πρώτη υποχώρηση

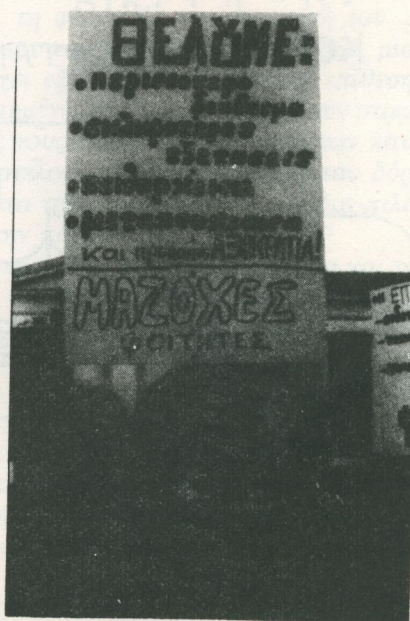
Η κυβέρνηση μέσα στα Χριστούγεννα αποσύρει μερικά από τα προεδρικά διατάγματα, με στόχο να σταματήσει τις καταλήψεις των σχολείων και να επανέλθει αργότερα. Προς μεγάλη έκπληξη του υπουργείου, οι μαθητές συνεχίζουν, απαιτώντας πλήρη απόσυρση των διαταγμάτων και του πολυνομοσχεδίου. Συνεπώς το Υπουργείο στην παμπάλαια τακτική του όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος, σκληραίνει τη στάση του και εξαπολύει τους διευθυντές για διαφώτιση των γονέων και συλλογή απουσιών και τα οργισμένα νιάτα της ΟΝΝΕΔ για αφισοκολλησεις στις οποίες η κόλλα αντί με βούρτσα απλώνεται με σιδερολοστούς. Μετά τον φόνο του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα, πέφτουν οι μάσκες και η κυβέρνηση αγωνίζεται απεγνωσμένα να πεισώσει ό,τι μπορεί: στις διαδηλώσεις ο κόσμος φωνάζει να κρεμαστούν οι φασίστες, ο πρωθυπουργός αποκαλείται δολοφόνος, οι βουλευτές της ΝΔ πετροβολούνται στην κηδεία του καθηγητή, τεράστιες διαδηλώσεις γίνονται σε όλη την Ελλάδα, ο συνεργός στην δολοφονία απειλείται με λυντσάρισμα από ανθρώπους που τον αναγνωρίζουν, οι δυνάμεις καταστολής δεν καταφέρνουν να διώξουν τον κόσμο επί δύο βράδια από το κέντρο της Αθήνας και το Πολυτεχνείο. Είναι εμφανές ότι η κυβέρ-

νηση έχει χάσει τον έλεγχο του εξαγριωμένου κόσμου. Αναγκαστικά οι τραμπούκοι μαζεύονται (ή καλύτερα κρύβονται) και η κυβέρνηση δηλώνει άγνοια των γεγονότων σε μια αστεία προσπάθεια να μας πείσει ότι είναι απλώς ανίκανη και όχι επικίνδυνη. Από εκεί και πέρα υπάρχει μόνο ένας δρόμος για την κυβέρνηση: η υποχώρηση. Ούτε η χλιαρή αντιπολίτευση ούτε οι τραμπουκισμοί μπορούν πια να την κρατήσουν.

Το μεγάλο κόλπο

Εδώ λοιπόν η κυβέρνηση κάνει τον μοναδικό έξυπνο ελιγμό, που βέβαια ήταν και η μοναδική της επιλογή: Τα παίρνει όλα πίσω, μαζί με τον υπουργό και υπόσχεται διάλογο. Ο κόσμος βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Δεν γίνεται να συνεχιστεί ο αγώνας αφού το πολυνομοσχέδιο μαζεύτηκε και τα διατάγματα αποσύρθηκαν. Θα πρέπει τώρα να ηρεμήσουμε και να κάνουμε διάλογο για την παιδεία. Συναίνεση και εθνική ομοψυχία με την ανανεωμένη ΝΔ. Ή μήπως όχι;

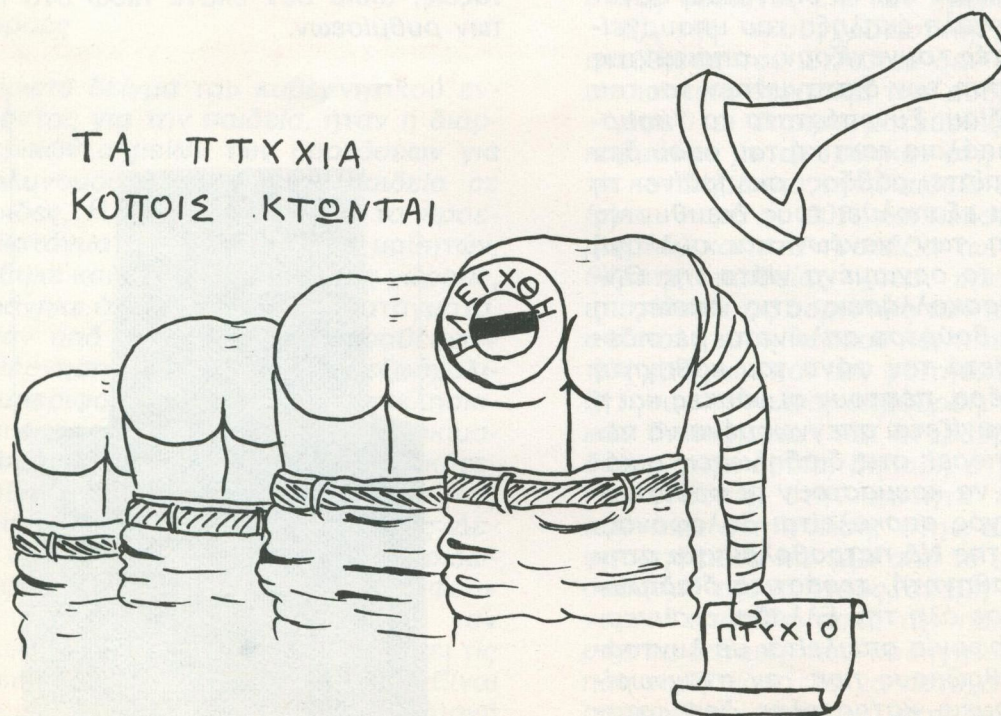
Είναι εμφανές ότι διάλογος με μία κυβέρνηση που περιμένει να γίνουν αυτά τα πράγματα για να γίνει διαλλακτική δεν γίνεται. Μόλις σταματήσει να νιώθει το μαχαίρι στο λαιμό της θα κάνει τα ίδια, με διαφορετικό ίσως τρόπο, αλλά με τους ίδιους στόχους. Και εδώ είναι που πρέπει να προσέξουμε περισσότερο: η κυβέρνηση μπορεί να απέσυρε τις προτάσεις και τις διατάξεις, αλλά δεν έκανε πίσω στο πνεύμα των ρυθμίσεων.

Δεν εγκατέλειψε την ιδέα της αναβάθμισης μέσα από την πολυδιάσπαση, δεν παράτησε την ιδέα του ξεπούληματος της παιδείας στο ιδιωτικό κεφάλαιο, δεν σταμάτησε να υποστηρίζει τη δημιουργία ελίτ σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Ουσιαστικά, αν και υποχώρησε θεωρητικά, κατεβαίνει στο τραπέζι του διαλόγου με τις ίδιες προτάσεις εκσυγχρονισμού. Κατά το παράδειγμα του διαλόγου για το ασφαλιστικό, αναμένεται ότι στην κατάλληλη στιγμή το πολυνομοσχέδιο μαζί με τα προεδρικά διατάγματα, συμπληρωμένο και επεκταμένο, θα έρθει και στην Βουλή, κατά προτίμηση το καλοκαίρι που είναι κλειστά και τα σχολεία. Δεν έθεσε κανένας πολιτικός το πρόβλημα του εκσυγχρονισμού στη βάση του για ποιον γίνεται ο εκσυγχρονισμός. Με το να λέμε ότι θέλουμε ανανέωση, δεν εννοούμε αυτό που εννοεί το υπουργείο θέλοντας να εξυπηρετήσει το κεφάλαιο και την αγορά. Με το να ζητάμε λεφτά για την παιδεία δεν σημαίνει ότι τα θέλουμε για τεχνολογικά ινστιτούτα τη στιγμή που οι φοιτητές δουλεύουν για να ζήσουν και τα σχολεία δεν έχουν θέρμανση και τζάμια. Δυστυχώς τα θέματα που έθιγε το πολυνομοσχέδιο ήταν ακριβώς αυτά και άλλα επιπλέον, που είχαν να κάνουν με μια γενικότερη φιλοσοφία για την εκπαίδευση, στα βήματα των ευρωπαϊκών προτύπων και ακόμη περισσότερο των ιαπωνικών, και όχι τα συνήθη της σίτισης και της στέγασης. Το

κακό που έκαναν αυτές οι απλοϊκές αντιλήψεις κάποιων για την πολιτική της κυβέρνησης, φάνηκε όταν παγιδεύτηκε κόσμος από το γράμμα του πολυνομοσχεδίου και δεν κατάφερε να συλλάβει την ουσία του πνεύματός του. Γι' αυτό, μετά την απόσυρσή του δεν υπήρχε άλλος δρόμος για πολλούς εκτός από το σταμάτημα του αγώνα, ενώ ακόμη τίποτα δεν είχε κερδηθεί πάνω στην ουσία των ρυθμίσεων. Είναι δυστυχώς πολύ αργά τώρα για να συνεχίσουμε τις κινητοποιήσεις, αφού δεν βρισκόμαστε πια στη θέση ισχύος που βρισκόμασταν και μπορούσαμε να επιβάλλουμε τους όρους μας στην κυβέρνηση. Τώρα πρέπει να ξεκινήσουμε πάλι από την αρχή να αντιπαραταχθούμε στην πολιτική της κυβέρνησης που δρομολογεί τον διάλογο πάνω στην ακριβή μορφή των ρυθμίσεων για την παιδεία, και να αντιπαραθέσουμε την δική μας άποψη για την παιδεία, την γνώση και την επιστήμη, χωρίς να κολλάμε σε αντιπολιτευτικές κορώνες όπως κάναμε παλιότερα και χωρίς να χάνουμε από τα μάτια τους στόχους μας θαμπωμένοι από τις υποχωρήσεις της κυβέρνησης σε επουσιώδη θέματα. Η νέα επίθεση ενάντια στην παιδεία από τους υποτακτικούς των πολυεθνικών ξεκινάει και πρέπει να ετοιμαστούμε, με την ελπίδα αυτή τη φορά να μην αναλύουμε ξανά τα λάθη που κάναμε και τώρα.

Γ.Ξ.

**ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΚΥΨΙΜΟ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ**

«Είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς κάποια συγκεκριμένα αιτήματα των ομάδων που έκλεισαν τα Πανεπιστήμια, μέσα από ένα συνονθύλευμα συνθημάτων και ξύλινων κειμένων.»

Ν. Χριστοδουλάκης, αναπληρωτής καθηγητής ΑΣΟΕΕ
Βήμα της Κυριακής (6/1/91)

ΠΟΙΟΙ ΑΝ ΟΧΙ ΕΜΕΙΣ; ΠΟΤΕ ΑΝ ΟΧΙ ΤΩΡΑ;

Τις τελευταίες μέρες βλέπουμε να αναπτύσσεται ένα νεολαιίστικο-φοιτητικό-μαθητικό κίνημα, το οποίο, ξεπερνώντας κομματικές αντιπαραθέσεις καθώς, σε μεγάλο βαθμό, και τα ίδια τα κόμματα, προβάλλει δυναμικά και με ιδιαίτερο τρόπο τις αγωνίες, τις ανησυχίες και τις ελπίδες του.

Απέναντι στην προοπτική ενός ανελεύθερου και ολοκληρωτικά ελεγχόμενου τρόπου ζωής που του επιφυλάσσει το μέλλον, αντιτάσσει τη ζωντάνια, τη δημιουργικότητα, τη φαντασία και την οργή του. Αναζητεί νέες μορφές έκφρασης και νέους τρόπους πάλης στην προσπάθειά του να αντισταθεί στις επιταγές μιας κυβέρνησης, η οποία με τη σιωπηρή συναίνεση της αντιπολίτευσης, έχει εξαπολύσει ολομέτωπη επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των ίδιου, καθώς και στα κεκτημένα ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Οι νέοι, ορμώμενοι από τους χώρους καθημερινής λειτουργίας τους, τους οποίους μέσω των καταλήψεων έχουν μετατρέψει σε χώρους ζύμωσης και δημιουργικότητας, αποτελούν σήμερα την αιχμή του δόρατος της κοινωνικής αντίστασης, μιας αντίστασης που κυρίως εστιάζεται στα τρία τελευταία νομοσχέδια-πilotους της κυβέρνησης: αντιτρομοκρατικό, αντιαπεργιακό, νομοσχέδιο για την παιδεία.

Σαν πρωτοποριακό κομμάτι της κοινωνίας, έτυχε της ανάλογης κρατικής αντιμετώπισης. Βία και τρομοκρατία. Ένωσε στο πετσί του την κτηνωδία των μπάτσων και την αναπόφευκτη αδιαλλαξία της κυβέρνησης, που έχει αναλάβει να φέρει σε πέρας το ομολογουμένως δύσκολο έργο της μετατροπής των σχολείων και των πανεπιστημιακών χώρων σε στρατώνες, της εντονότερης εμπορευματοποίησης της γνώσης και της προσαρμογής της στα συμφέροντα του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Πιο συγκεκριμένα, στην ΑΣΟΕΕ, όπου πέρα απ' όλα τα άλλα, βιώνουμε σαν αντανάκλαση του κρατικού αυταρχισμού τα φαινόμενα καθηγητικής αυθαιρεσίας που έχουν πάρει ανησυχητικές διαστάσεις, με τα πειθαρχικά, τα ομαδικά κοψίματα στα μαθήματα και την προκλητική συμπεριφορά προς τους φοιτητές, λειτουργήσε μια από τις πιο ζωντανές καταλήψεις της Αττικής. Η συλλογικότητα, η ανθρωπιά και η ζωντάνια των φοιτητών αντικατέστησαν την μιζέρια, την απομόνωση και τον ατομισμό που συνιστούν την καθημερινή πραγματικότητα των πανεπιστημιακών χώρων.

Νέοι άνθρωποι, με πλήρη συνείδηση των πράξεών τους, ξεπέρασαν τα ιδεολογικά τους καπέλα, γνωρίστηκαν μεταξύ τους, συνεργάστηκαν και μετέτρεψαν τη σχολή σε ζωντανό κύτταρο υγιούς αντίστασης.

Αντιστεκόμαστε και θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε.

- Στην ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, κυρίως «από τα μέσα», με τη λειτουργία του Πανεπιστημίου με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, πράγμα που σημαίνει την πλήρη προσαρμογή του στα ιδιωτικοοικονομικά συμφέροντα και έχει σαν αποτέλεσμα την απορρόφηση μιας μικρής μερίδας φοιτητών και τη λιτότητα, το κλείσιμο των σχολών και την ανεργία για την πλειοψηφία.
- Στην παιδεία για λίγους και εκλεκτούς με την περικοπή των κοινωνικών δαπανών, τους εξεταστικούς περιορισμούς και την εντατικοποίηση των σπουδών.
- Στην πειθάρχηση των φοιτητών που επιχειρείται με τα πειθαρχικά, την καθηγητική αυθαιρεσία, την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τις υποχρεωτικές παρουσίες κ.τ.λ.
- Στο μοντέλο του φοιτητή-ρομπότ που τρέχει από αμφιθέατρο σε αμφιθέατρο, ξεκομμένος από κάθε κοινωνική δραστηριότητα. Στους «τρελούς» ρυθμούς σπουδών που επιβάλλουν οι καθηγητές.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- Εναίδια δημόσια δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση.
- Κατάργηση των εισαγωγικών εξετάσεων και ελεύθερη πρόσβαση όλης της νεολαίας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η μόρφωση είναι κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα.
- Αύξηση των δαπανών για τις κοινωνικές ανάγκες των φοιτητών. Δωρεάν συγγράμματα, σίτιση-στέγαση για όλους.
- Υπεράσπιση του πανεπιστημίου ασύλου. Προέκτασή του σε όλους τους χώρους της εκπαίδευσης.
- Το σταμάτημα των πειθαρχικών διώξεων συναδέλφων. Με απόφαση της Γ.Σ. διαλύουμε τη συνεδρίαση της συγκλήτου σε περίπτωση πειθαρχικής δίωξης.
- Να σταματήσει το καθεστώς του μαζικού κοψίματος στις εξετάσεις. Επανάληψη των εξετάσεων στα μαθήματα με ποσοστό αποτυχίας πάνω από 60%.
- Κατάργηση του ν+3. Ελεύθερες δηλώσεις μαθημάτων. Θέσπιση 3ης πτυχιακής για 4ο έτος και πτυχίο. Αύξηση του χρόνου των εξεταστικών περιόδων.

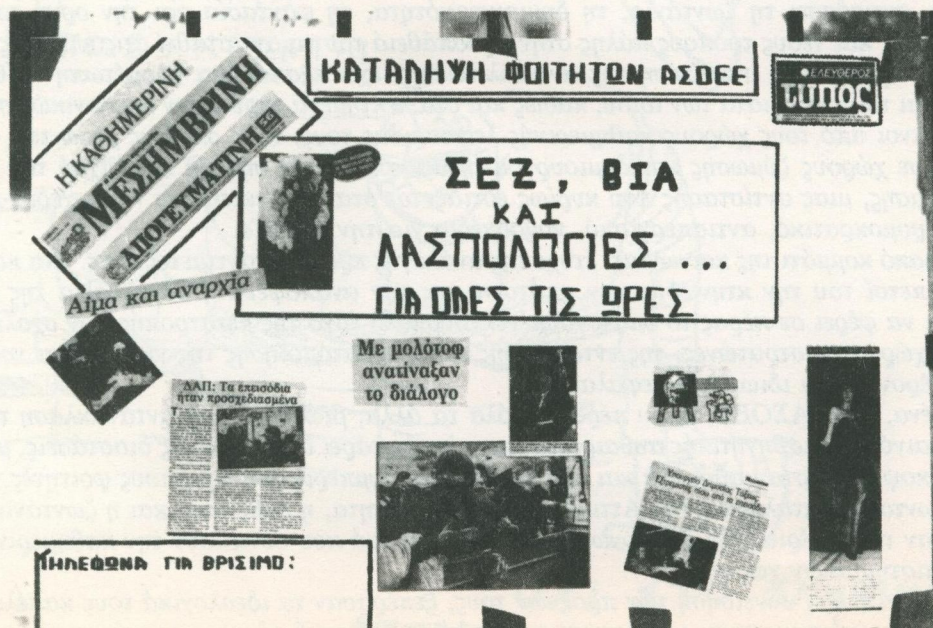
ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ:

- Πενθήμερη κατάληψη μέχρι την Παρασκευή 21/12, συμμετοχή στο συλλαλητήριο ενάντια στον αυταρχισμό την Τρίτη 18/12.
- Συγκαλείται νέα Γ.Σ. για την παραπέρα κλιμάκωση.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΟΥΝ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΡΗΜΑΞΑΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΑΣ

Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα ΑΣΟΕΕ

Αυτό, είναι ένα από τα πολλά «ξύλινα» κείμενα που ψήφισε η Γ.Σ. της ΑΣΟΕΕ.

Απ' τους πρωτοετείς

Στο ξέσπασμα της νεολαίας το προηγούμενο διάστημα, ιδιαίτερο ρόλο έπαιξαν οι πρωτοετείς: αυτοί, με τις πιο πρόσφατες εμπειρίες από το χώρο του σχολείου και την πιο έντονη αμφισβήτηση του παλιού «φοιτητικού κινήματος» που είχε σταματήσει να διεκδικεί δυναμικά και ουσιαστικά. Πώς λοιπόν, είδε ο καθένας το κίνημα που ξεπήδησε το προηγούμενο διάστημα, τι φανέρωσε, τι κατέκτησε, πόσο κέρδισε; Πόσο επηρέασε τον καθένα προσωπικά; Όταν αναφερόμαστε στο κίνημα πρέπει να χρησιμοποιούμε παρελθοντικούς χρόνους ή μιλάμε για ένα δυναμικό, ζωντανό και με συνέχεια χώρο; Πώς διαμορφώνονται τώρα οι απαιτήσεις μας, ποιο είναι το μέλλον που θέλουμε;

Το κίνημα αυτό έδειξε κατ' αρχήν ότι υπάρχουν ακόμα νέοι που ξέρουν τι θέλουν και ξέρουν πώς θα αποκτήσουν. Οι νέοι — μαθητές και φοιτητές — έδειξαν πως ήταν έτοιμοι να κάνουν θυσίες για να αποκτήσουν μια καλύτερη παιδεία και μια καλύτερη και ανθρωπινότερη κοινωνία. Φανέρωσε, με δυο λόγια, την ελπίδα. Κι αυτό γιατί φανέρωσε πως η σημερινή γενιά δεν είναι αδιάφορη μπροστά στα προβλήματα της κοινωνίας είτε την αγγίζουν άμεσα είτε όχι. Κατάφερε να στρέψει το βλέμμα της κοινωνίας πάνω της και πάνω στα ευρύτερα προβλήματα της δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Παρ' όλο που δεν υποστήριξα μέχρι τέλους την κατάληψη ως το κατάλληλο μέσο αγώνα, πιστεύω ότι ως ένα σημείο ήταν σαφώς το δραστικότερο μέσο, εφόσον ήταν το μόνο που ανάγκασε όλους, και μένα, να καθίσουν να σκεφτούν τις πραγματικές αιτίες και πηγές αυτού του κινήματος. Δηλαδή αφύπνισε όσα άτομα ήταν προδιαθετιμένα να συμμετάσχουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σ' αυτό το κίνημα και τα δραστηριοποίησε είτε πρακτικά — συμμετοχή σε καταλήψεις, πορείες — είτε λιγότερο ενεργά — ενδιαφέρον για την εξέλιξη και τις κατακτήσεις του κινήματος. Προσωπικά, πιστεύω ότι τα αιτήματα έπρεπε από την αρχή να συμπτυχθούν έτσι ώστε η τελική ικανοποίησή τους να είναι εφικτή.

Το κίνημα, νομίζω, ότι δεν έχει σβήσει και αυτό το μαρτυράει τόσο η δραστηριότητα μέσα στην ΑΣΟΕΕ (περιοδικό, θεατρική ομάδα, αντιπολεμική συναυλία, πολιτικές και άλλες συζητήσεις) όσο και έξω απ' αυτήν (συμμετοχή σε αντιπολεμικές πορείες και πορεία συμπαραστάσης στους 3 πολιτικούς κρατούμενους). Στο μέλλον θα πρέπει να προσπαθήσουμε να δείξουμε ότι ο αγώνας για τη βελτίωση της παιδείας (και της ΑΣΟΕΕ) μπορεί να συνεχιστεί και σε άλλα επίπεδα — εκτός απ' αυτό της κατάληψης, όπως αυτά που ήδη εφαρμόζονται. Το κίνημα θα πρέπει να είναι διαλλακτικό και δημιουργικό αν θέλει να προσελκύσει και νέους οπαδούς.

Είχε επικρατήσει σιωπή. Αλλά ακόμα και μέσα σ' αυτήν την απόλυτη ακινησία κάτι έβραζε μέσα μας. Ίσως όχι συνειδητά, σίγουρα όχι οργανωμένα. Οι κραυγές όλων μας έσπασαν τη φωνή της μιζέρας, τάραξαν τη γαλήνη του κονφορμισμού.

Δεν κερδίσαμε τίποτα ουσιαστικό σε σχέση με τα αιτήματά μας, απλά διακηρύξαμε την αντίθεσή μας στις «αξίες» της υποταγής και του επαναπαυμού. Κάποιοι ισχυρίζονται πως δεν κερδίσαμε τίποτα απολύτως. Κι όμως όλοι αλλάξαμε, γνωρίσαμε τους εαυτούς μας, συνειδητοποιηθήκαμε, βγάλαμε αυτά που είχαμε μέσα μας, τα μοιραστήκαμε μ' όλους. Ξεφύγαμε από τον φαύλο κύκλο της αδράνειας και εκδηλώσαμε δυναμικά τον πόθο μας για ζωή, μιλήσαμε επιτέλους για ζωή και όχι για επιβίωση. Όλοι μάθαμε κάτι καινούριο, και αυτό είναι η σημαντικότερη νίκη μας, σημαντικότερη από κάθε γαμημένο αίτημά μας.

Αλλά αυτό ανήκει στο παρελθόν και είναι τεράστιο λάθος να μένουμε προσκολλημένοι σ' αυτό. Βεβαίως οι εμπειρίες θα μείνουν για πάντα χαραγμένες στην καρδιά όλων μας. Οι φωνές μας σβήσαν προσωρινά, αλλά η ηχώ τους ακούγεται από άκρη σ' άκρη της ψυχής μας. Τίποτε δεν κατέρρευσε, τίποτα δεν μαράζωσε. Χτίσαμε τα θεμέλια του νέου ξεσπάσματος, συνειδητοποιήσαμε την ανάγκη υπάρξεως ενός νέου κόσμου. Αρνούμαστε το μέλλον που μας επιβάλλουν, δεν θέλουμε θέση στον παράδεισό τους. Μπορεί να μην καταφέρουμε τίποτα, αλλά τουλάχιστον θα έχουμε ήσυχη τη συνειδήσή μας. Αξίζει να προσπαθήσουμε.

Σκοτεινός Άγγελος

Το φοιτητικό κίνημα φανέρωσε την αποφασιστικότητα των νέων εκείνων που επιθυμούσαν να διαμορφώσουν μια ουσιαστική παιδεία και κατά συνέπεια μια καλύτερη κοινωνία. Πρόσφερε, ιδίως στους πρωτοετείς φοιτητές, τη δυνατότητα μιας συνειδησιακής αφύπνισης και μετέδωσε έναν δυναμισμό στον ευρύτερο φοιτητικό χώρο, γεγονός που επιβεβαιώνεται από τις εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται.

Οι παρελθοντικοί χρόνοι δεν ταιριάζουν όταν αναφερόμαστε σε ένα φοιτητικό κίνημα που μπορεί και πρέπει να αντλεί ενέργεια από τις απαιτήσεις και τους οραματισμούς των νέων. Πρωτεύει, πιστεύω, η διαμόρφωση και η διατήρηση μιας φοιτητικής συνείδησης που δεν δέχεται συμβιβασμούς και υποχωρήσεις ώστε το φοιτητικό κίνημα να οδηγηθεί στην υλοποίηση όλων των στόχων του.

Ε.Π

Ε.Μ

«Αν δεν σου αρέσει το σκηνικό σου,
άνοιξε την πόρτα και φύγε!
Ποιος είπε ότι πρέπει να μείνεις σ' αυτό;
Όσο η καρδιά και το μυαλό σου δουλεύουν,
και το ηθικό σου είναι ακμαίο,
μπορείς να μπεις σ' όποιο σκηνικό θελήσεις.
Μπορείς να φτιάξεις το δικό σου.
Να δημιουργήσεις ένα νέο.
Από αύριο κιόλας
τα πράγματα θα είναι διαφορετικά.
Κάνε τα διαφορετικά...»

(απόσπασμα)

Κι αυτό κάναμε!

Όλα ξεκίνησαν ακριβώς επειδή νιώθαμε ότι το σκηνικό γύρω μας δεν μας άρεσε και δεν μπορούσαμε να μείνουμε άλλο σ' αυτό. Αναζητήσαμε κάτι πιο αληθινό, πιο ουσιαστικό, κάτι που μας έλειπε. Έτσι φτιάξαμε το δικό μας σκηνικό, τον δικό μας «χώρο», το κίνημά μας, που είναι η αυθόρμητη αλλά αποφασιστική απάντηση σ' όλους αυτούς που θεωρούν τους φοιτητές ανίκανους να λειτουργήσουν οργανωμένα, συλλογικά και αποτελεσματικά. Φυσικά, τα εμπόδια δεν έλειψαν. Βλέπετε, θα υπάρχουν πάντα κάποιοι που ενοχλούνται από τα διάφορα «ταρακουνήματα», όπως — ευτυχώς — θα υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που θα τους «ενοχλούν» συνέχεια...

Η δημιουργία του «στεκιού», της βιβλιοθήκης, του περιοδικού μας, η διοργάνωση της συναυλίας, η προβολή ταινιών και οι συζητήσεις είναι μόνο μερικά, απ' όσα ήδη έχουμε πετύχει. Και βέβαια δεν είναι μόνο αυτά. Όλοι μαζί και ο καθένας μας ξεχωριστά νιώσαμε τη δύναμή μας, μπορέσαμε να συνεννοηθούμε, και με βάση τους κοινούς μας στόχους και τα κοινά μας όνειρα να ενώσουμε τις ικανότητές μας και να δημιουργήσουμε ένα πολύ όμορφο κλίμα φιλίας, συνεργασίας και αλληλεγγύης.

Απ' εδώ και πέρα όλα είναι δυνατά. Το κίνημα, η προσπάθειά μας, μπορεί να αναπτυχθεί και να ισχυροποιηθεί ακόμα περισσότερο, αρκεί να προχωράμε λοιπόν. Έτσι παιδιά;

M

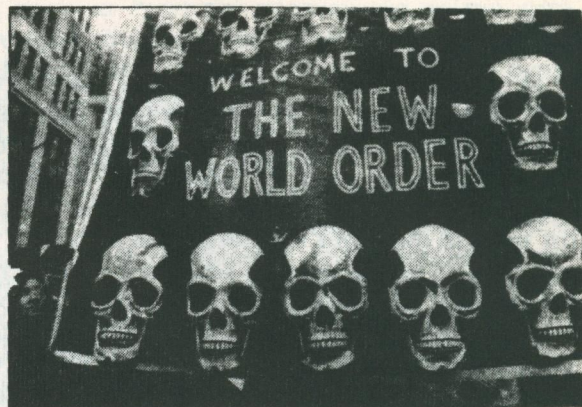
Όσον αφορά την κατάληψη, έχω δυο λόγια να πω. Παρόλο που δεν συμμετείχα ενεργά, ο χρόνος που μοιράστηκα μαζί σας, στις πορείες, στις συνελεύσεις, στις διάφορες κουβέντες, μ' έκανε να ξεχαστώ από τα προσωπικά μου και να δω ότι η πάλη και ο αγώνας για τα κοινά και τα πιστεύω προσφέρει μεγάλη ικανοποίηση και ελπίδα για το μέλλον. Ευχαριστώ όσους με δέχθηκαν.

Αναστασία

τις συνεντεύξεις πήρε η Μαρία

ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΑΤΕ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Στον απόηχο μιας μακρόσυρτης σιωπής το παιχνίδι τελείωσε. Τα πιόνια αποσύρονται όλα μαζί στο σκοτάδι ενός «πιθανού» παρελθόντος. Όλα μαζί στην γωνιά του χθες. Λευκά και μαύρα, εχθροί και φίλοι. Ήταν... όλοι ίσοι στο τέλος!

Στο σπίτι του πολέμου κάποιοι εφησυχασμένοι παρακολουθούν στο video τις τελευταίες εξελίξεις. Ματιές φοβισμένες, ψυχρές. Πρόσωπα παραμορφωμένα από την αγωνία, δάκρυα που εξατμίστηκαν πριν από την επόμενη εικόνα. Σφιγμένες γροθιές, αισθήματα της στάχτης και των διαμαντιών. Όνειρα κατακρεουργημένα στην απύθμενη τάφρο ενός αληθινού εφιάλτη.

Οι διαπραγματεύσεις με τα ναρκοπέδια δεν καρποφόρησαν. Στον αέρα ήχησαν για άλλη μια φορά οι σειρήνες του τρόμου ενώ το σφύριγμα των βομβών, οι εκρήξεις, ο θάνατος, για πολλούς δεν θα είναι μόνο μια εικόνα στις βραδυνές ειδήσεις...

Σκέψεις και αγωνίες. Τα λάβαρα και οι εικόνες που ξεσκονίστηκαν για τη μάχη, τα παράσημα που γυαλίστηκαν για να εντυπωσιάσουν, τα χαμόγελα που ακονίστηκαν για να παρασύρουν, τα χέρια που οπλίστηκαν για να σκοτώσουν.

Παιχνίδια με πλαστικά πιστόλια και χειροβομβίδες... Κρυφτούλι πίσω από τα δένδρα του χωριού, μέσα στα στενά της πόλης, ανταρτοπόλεμος στις αυλές των πολυκατοικιών, τρεχαλητό, λαχάνιασμα, φωνές παιδικές, αθώες: «Μπουμ-μπουμ, μπανγκ-μπανγκ, πέσε κάτω είσαι νεκρός...»

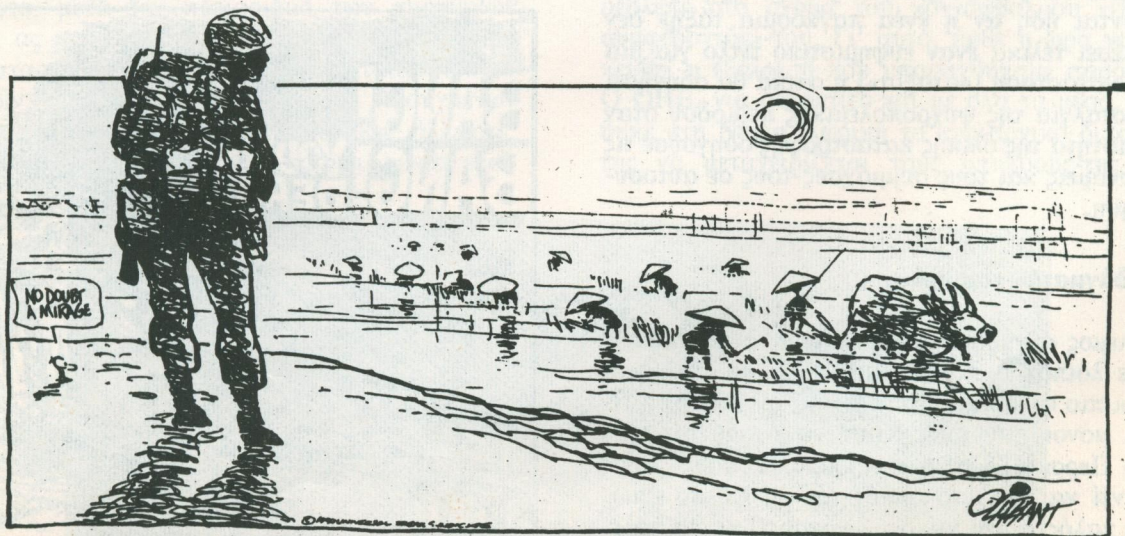
Παιχνίδια με βόμβες naphalm και πυραύλους Scud, με αυτόματα M-16 και αεροπλανάκια Tornado ή Mirage. Κρυφτούλι ανάμεσα στα τανκς και τα αναχώματα, ανάμεσα στις βόμβες και τα καταφύγια... κραυγές... πόνος... θάνατος...

Άραγε θυμάται κανείς από μας τις άναρθρες κραυγές αυτών που χάσαν τους δικούς τους; Άραγε θυμάται ακόμα το δάκρυ στο αθώο πρόσωπο του ακρωτηριασμένου μωρού;

Πόσο αξίζει μια ανθρώπινη ζωή; Πόσες ακόμα θυσίες για τα παιχνίδια τους;

Ίσως τώρα όλα τελείωσαν. Ίσως τώρα αρχίζει ένας άλλος πόλεμος...

Πίσω από τον ορίζοντα, εκεί που όλα είναι πιθανά και απίθανα ένα «γιατί» θα βασανίζει την αλγοτριωμένη ζωή μας...

Το φάσμα του Βιετνάμ δεν αφήνει ήσυχους τους αμερικάνους. Εδώ ο πεζοναύτης στην έρημο της Σαουδικής Αραβίας βλέπει ξαφνικά πλημμυρισμένους ορυζώνες και βιετναμέζους! Και το ανθρωπάκι (αριστερά) του σκιτσογράφου Όλιφαντ λέει: «Σίγουρα είναι αντικατοπτρισμός».

Ο πόλεμος στον Κόλπο απέδειξε περίτρανα αυτό που διδάσκεται στις εναρκτήριες διαλέξεις των μαθημάτων διεθνών σχέσεων: ότι κυρίαρχο, αν όχι μοναδικό, κίνητρο της εξωτερικής πολιτικής κάθε χώρας αποτελεί το εθνικό συμφέρον-της και όχι η όποια ιδεολογία υποτίθεται πως εκφράζει το κυβερνητικό κόμμα-της ή το κατεστημένο-της. Σχεδόν σε όλες τις εποχές, λοιπόν, οι περισσότερες χώρες του κόσμου θεωρούν επιδιώξη-τους να εμποδίσουν επίδοξες επεκτατικές δυνάμεις από του να επιτυγχάνουν τους στόχους-τους: στις αρχές του αιώνα-μας, τη Γερμανία του Κάιζερ, στα μέσα του αιώνα τη Γερμανία του Χίτλερ και τη Βόρεια Κορέα (ή στην πραγματικότητα την Κίνα ή τον κομμουνισμό γενικότερα) και στα τέλη αυτού του τόσο φονικού αιώνα το Ιράκ του Σαντάμ. Συνήθως, αυτές οι παγκόσμιες εκστρατείες συνοδεύονταν από ιδεαλιστικές διακηρύξεις: να τελειώνουμε με τους πολέμους φώναζαν στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, να συντρίψουμε το φασισμό διακήρυσσαν στο δεύτερο, να υπερασπίσουμε τον ελεύθερο κόσμο ακούγαμε στον πόλεμο της Κορέας, να εγκαθιδρύσουμε μια «νέα τάξη πραγμάτων» (ή μια «νέα παγκόσμια τάξη» σε σωστότερη απόδοση) μας έδιναν σα στόχο πρόσφατα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας κατά τον πόλεμο στον Κόλπο.

Σε όλες τις περιπτώσεις, οι ιδεαλιστικές διακηρύξεις ήταν απαραίτητες για να εξασφαλιστεί η υποστήριξη των λαών στον πόλεμο που είχαν αποφασίσει οι κυβερνώντες. Τελικά πάντως, τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο με την «Καρχηδόνια» – δηλαδή ισοπεδωτική και ταπεινωτική για τον ηττημένο – ειρήνη-του διαδέχτηκε η προετοιμασία για το σχεδόν αναπόφευκτο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τον τελευταίο και τον πόλεμο της Κορέας διαδέχτηκε η «ισορροπία του τρόμου» του ψυχρού πολέμου. Μερικοί από τους πιο οξυδερκείς παρατηρητές αναρωτιούνται ήδη αν η «νέα παγκόσμια τάξη» δεν αποτελέσει τελικά έναν ευφημιστικό τίτλο για μια χαώδη κατάσταση («αταξία») η οποία θα οδηγήσει στη νοσταλγία της ψυχροπολεμικής περιόδου όταν η βεβαιότητα της ολικής καταστροφής οδηγούσε τις υπερδυνάμεις και τους συμμάχους-τους σε αυτοσυγκράτηση.

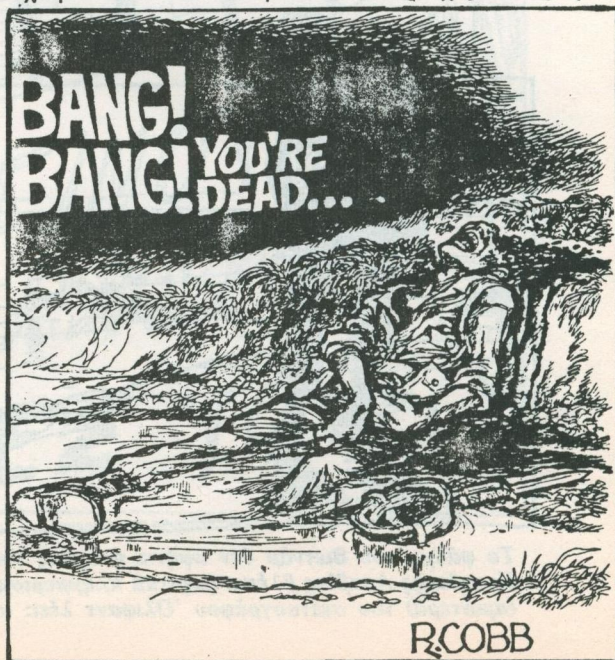
1. «Διδάγματα» του πολέμου

Πόλεμος συγκρουόμενων εθνικών συμφερόντων υπήρξε λοιπόν ο πόλεμος στον Κόλπο (αλήθεια, γιατί οι πιο φιλάραβες Ευρωπαίοι, οι Έλληνες, είναι οι μόνοι που συνεχίζουν να ονομάζουν τον Κόλπο Περσικό, κάτι που προσβάλλει τους Άραβες, αντί να τον αποκαλούν απλώς Κόλπο όπως όλος ο καλός – και κακός – κόσμος;) κι όχι πόλεμος του Αραβικού λαού κατά των «νέων σταυροφόρων» της «ιμπεριαλιστικής δύσης» όπως πίστευαν οι περισσότεροι Αραβικοί λαοί, πολλές

Αραβικές κυβερνήσεις αλλά και αρκετοί από μας εδώ στην Εσπερία. Γιατί, πώς αλλιώς να εξηγήσει κάποιος την παρουσία της Συρίας, με τα αδιαμφισβήτητα «προοδευτικά» εύσημα μέχρι σήμερα, στο πλευρό των ΗΠΑ – επί πλέον της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας και των εμιράτων του Κόλπου; Ή και την, έστω μόνο πολιτική, υποστήριξη του Σαντάμ από το ίνδαλμα της Ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, το Γάλλο Λεπέν;

Το εθνικό συμφέρον του Ιράκ, όπως το είχαν προσδιορίσει ο Σαντάμ και οι συνεργάτες-του δεν συμβάδιζε με την οικονομική εξάρτηση της χώρας αυτής από το Κουβέιτ, λόγω ενός επαχθούς δανεισμού από την εποχή του πολέμου Ιράν-Ιράκ. Ταυτόχρονα, η φιλοδοξία του Σαντάμ να γίνει ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης του Αραβικού κόσμου, σε συνδυασμό με την αντιπάθεια των Αράβων για τους σείχιδες και τους βασιλιάδες της Αραβικής χερσονήσου, του άνοιξε την όρεξη να «καταβροχθήσει» το «τεχνητό κράτος» του Κουβέιτ. Έτσι, θα πετύχαινε «μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια»: διαγραφή του χρέους και καταξίωσή-του στο ρόλο του «νέου Νάσερ». Φαίνεται δε πως οι προσπάθειες αποτροπής αυτής της ενέργειας δεν ήταν πολύ πειστικές τόσο από το δυτικό κόσμο όσο και από τον Αραβικό, γι' αυτό και προχώρησε πιστεύοντας ότι οι όποιες αντιδράσεις θα παρέμεναν στο ρητορικό επίπεδο.

Όλοι όσοι παρασύρθηκαν στην υποστήριξη του «αντιιμπεριαλιστή» Σαντάμ και των επιχειρημάτων-του σ' αυτή τη ρήξη έδειξαν μίαν άγνοια ή αφελή αντιμετώπιση της πραγματικότητας. Αλλιώς, μόνο κατ' αρχή αν κάθε χώρα που είναι χρεωμένη σε μίαν άλλη καταφεύγει σε παρόμοια μέσα διαγραφής των χρεών-της! Σ' ό,τι δε αφορά τις εδαφικές διεκδικήσεις, απλή ανάγνωση της ιστορίας δείχνει ότι το Ιράκ είναι όσο, αν όχι περισσότερο, «τεχνητό» από το Κουβέιτ. Οι περιοχές αυτές ήταν

μήματα της πολυεθνικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας: πρώτο το Κουβέιτ αποσχίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα, ενώ το Ιράκ δημιουργήθηκε μετά την κατάκτηση της Αυτοκρατορίας, την επαύριο του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, για να παρασχεθεί στο φίλο των Άγγλων πρίγκηπα Φαϊσάλ ένα βασίλειο, όπως δημιουργήθηκε τότε και η Υπεριορδανία για τον αδελφό του Φεϊζάλ, Αμπνταλλάχ (παπού του σημερινού βασιλιά Χουσεϊν). Όλα αυτά έγιναν για να αποφευχθεί η δημιουργία ενός Αραβικού κράτους, τουλάχιστο στη Μέση Ανατολή, με πρωτεύουσα τη Δαμασκό, την οποία είχαν απελευθερώσει οι Άραβες με τη συνδρομή αυτού του ρομαντικού καταλύτη του εθνικισμού-τους, του Λώρενς (ή Αλ Όρενς) της Αραβίας, κι ας είχαν οι Άγγλοι υποσχεθεί στους Άραβες το ενιαίο κράτος σε αντάλλαγμα της υποστήριξής-τους κατά των Γερμανών και των Οθωμανών. Δεδομένου δε ότι τα σύνορα στις περισσότερες χώρες του κόσμου (ιδιαίτερα του Τρίτου Κόσμου αλλά και των Βαλκανίων) είναι λιγότερο ή περισσότερο «τεχνητά», η μονομερής χρήση βίας για την αποκατάσταση των όποιων, υπαρκτών ή ανύπαρκτων, «αδικιών» θα μας οδηγούσε σε «νέα αταξία» μεσαιωνικής μορφής. Φαντάζεστε κατ' αναλογία να επιχειρούσε η Ελλάδα να «διορθώσει τις αδικίες» στα Βαλκάνια και το ίδιο να έκαναν και οι άλλες χώρες της περιοχής; Μήπως «διόρθωση αδικιών» δεν αποτελεί, κατά την Τουρκική άποψη, η «προστατευτική» παρουσία-της στην Κύπρο;

2. Για να γίνει το όνειρο – μιας πραγματικής νέας παγκόσμιας τάξης – πραγματικότητα.

Για να φροντίσουμε όλοι να είναι ο πόλεμος στον Κόλπο πραγματικά η τελευταία παγκόσμια σύρραξη, χρειάζεται να αποφευχθούν τα λάθη που οδήγησαν ή συντήρησαν ή ενδυνάμωσαν αυτή την κρίση αλλά και άλλες τοπικές ή περιφερειακές κρίσεις.

Πρώτο, μετά τον περιορισμό των πυρηνικών όπλων, ας προχωρήσουμε γοργά στον περιορισμό των καταστροφικότερων των συμβατικών όπλων (χημικών, βιολογικών, τεχνολογικά προηγμένων επιθετικών συμβατικών όπλων). Το Ιράκ, άλλωστε, ήταν «οπλισμένο σαν αστακός» από τις χώρες εκεί-

νες που πρωτοστάτησαν στη σημερινή συντριβή-του μη τυχόν κι έχανε τον προηγούμενο πόλεμο κατά του Ιράν. Δυστυχώς, μόλις μάθαμε ότι τώρα εξοπλίζεται ξανά κι επικίδυνα το Ιράν – σαν ανταμοιβή για την «καλή στάση»-του; – από κάποιους παρανοϊκούς της πολιτικής, της διπλωματίας και του επιχειρηματικού κόσμου.

Δεύτερο, απαιτείται επιθετική διπλωματία στην επίλυση όλων των περιφερειακών κρίσεων, που όταν οδηγήσουν κάποιους στην απελπισία, μπορούν να προκαλέσουν νέες συρράξεις: χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η Κύπρος, το Κασμίρ, ο Λίβανος, το Κουρδικό, το Παλαιστινιακό. Για τη λύση των προβλημάτων αυτών δεν πρόκειται να «ωριμάσουν ποτέ μόνες-τους οι συνθήκες»: απαιτείται να παρέμβει η διεθνής κοινότητα, και ιδιαίτερα οι χώρες με άμεσα συμφέροντα στις αντίστοιχες περιοχές, όχι τόσο για να επιβληθούν λύσεις, αλλά για να πιεστούν οι εμπλεκόμενοι να επισπεύσουν αυτή την «ωρίμανση», μέσω πρωτοβουλιών, παροχής κινήτρων και αντικινήτρων κ.τ.λ.

Τρίτο, σχεδόν όλες οι γενικευμένες συρράξεις στο φονικότατο αιώνα-μας προκλήθηκαν από ανελεύθερα και καταπιεστικά καθεστώτα τα οποία αρέσκονται να εξωτερικεύουν τα προβλήματά-τους για να συσπειρώνουν τους λαούς-τους γύρω από «χίμαιρες». Μέχρι σήμερα, η βασικότερη αρχή των διεθνών σχέσεων υπήρξε, με μίαν εξαίρεση, η αποφυγή ανάμειξης τρίτων στα εσωτερικά μιας χώρας. Όμως αποδείχθηκε ότι τα καθεστώτα που παραβιάζουν προκλητικά τα ανθρώπινα δικαιώματα των «εσωτερικών εχθρών-τους» αργά ή γρήγορα θα αναζητήσουν αντίστοιχους «εξωτερικούς εχθρούς». Το Ιράκ υπήρξε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: την εποχή που ο «καλός Σαντάμ» αποτελούσε την ελπίδα όλου του κόσμου για την ανάσχεση του «αποκρουστικού» Ιρανικού Ισλαμικού φανατισμού, εξολόθρευε ακόμα και με χημικά όπλα την εσωτερική αντιπολίτευση και τους Κούρδους, φρικαλέες σκηνές που ο «πολιτισμένος» δυτικός κόσμος παρέβλεπε στο όνομα του κοντόφθαλμου «εθνικού συμφέροντός»-του. Γι' αυτό, ήρθε η ώρα να γενικευθεί η εξαίρεση που υπαινιχθήκαμε παραπάνω. Ο ΟΗΕ, για δεκαετίες και με όλα τα μέσα, αρνήθηκε στη Νότια Αφρική το κυριαρχικό δικαίωμά-της να μεταχειρίζεται τους υπηκόους-της όπως

αυτή ήθελε, επειδή αυτό δημιουργούσε διεθνείς εντάσεις. Σήμερα, ξεχασμένη λόγω του Ιράκ αλλά και της Γερμανικής ενοποίησης και της κατάρρευσης της Ανατολικής Ευρώπης κι ειδικότερα της Σοβιετικής Ένωσης, έφτασε η «ωρίμανση» των συνθηκών και το «απαρτχάντ» – που στήριξαν με σταθερότητα συντηρητικές και σοσιαλιστικές Ελληνικές κυβερνήσεις στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος» – ψυχοραγεί.

Έχει λοιπόν φτάσει η ώρα να ανατρέψουμε, προσεκτικά κι οπωσδήποτε όχι υστερόβουλα, τα θεμέλια του σύγχρονου διεθνούς συστήματος, δηλαδή το απαραβίαστο της εθνικής κυριαρχίας, με τελικό στόχο την άνθιση όλων των δικαιωμάτων του πολίτη σε κάθε χώρα. Στην πράξη, αυτό σημαίνει μια έκκληση για δημοκρατία σ' όλο τον κόσμο. Ο χειρότερος δημοκρατικά εκλεγμένος άρχοντας έχει σχεδόν πάντα περισσότερες αναστολές να κάνει κατάχρηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ψηφοφόρων από τον καλύτερο αυθαίρετα ανελλεγμένο ηγέτη. Υπάρχει σήμερα μια διαδικασία που δίνει την ελπίδα για τον καθορισμό μιας πιο ανθρώπινης «νέας παγκόσμιας τάξης»: η ΔΑΣΕ (Διάσκεψη για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη), που, το 1990, με τη Χάρτα των Παρισιών περιέγραψε τόσο το απαραβίαστο των συνόρων όσο και τα δικαιώματα των πολιτών, και ιδιαίτερα των μειονοτήτων, των 34 χωρών, αλλά και τις διεθνείς διαδικασίες υπεράσπισής-τους. Ας βοηθήσουμε τις διαδικασίες τύπου ΔΑΣΕ να ανθίσουν και να πολλαπλασιαστούν: χρειαζόμαστε μια στα Βαλκάνια, για να μη ξαναγίνει η περιοχή «πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης», χρειάζεται μια και η Μέση Ανατολή για ν' αποκτήσει ειρήνη, ασφάλεια, δημοκρατία (που κανένα Αραβικό κράτος δεν γνώρισε – πλην του Λιβάνου, κι είδαμε πώς το πλήρωσε), συνεργασία μεταξύ Ισραηλινών και Αράβων και, ίσως, να δει επιτέλους τη δημιουργία ενός ενιαίου Αραβικού κράτους με δημοκρατικές διαδικασίες κι όχι μέσα από τις φιλοδοξίες κάποιου χαρισματικού αλλά συχνά επικίνδυνου ηγέτη. Πριν κάποιος σπεύσκει να χαρακτηρίσει την ελπίδα για Αραβική ενοποίηση μη ρεαλιστική, ας θυμηθούν πώς θα αντιδρούσαν σε μιαν παρόμοια αναφορά για πιθανή Γερμανική ενοποίηση πριν μόλις τρία χρόνια.

Αν οι λαοί πάρουν τις τύχες στα χέρια-τους, αντί να εμπιστεύονται τυφλά τους όποιους καλούς ή κακούς ηγέτες-τους, μπορούν να αλλάξουν το ρουθι της ιστορίας. Μας το δίδαξε κατά το τελευταίο δεκαετάμιο η Ανατολική Ευρώπη, γιατί να μην το ξαναδούμε στον Αραβικό κόσμο (και, πιο κοντά-μας, στα Βαλκάνια);

του Παναγιώτη Ηλία Δημητρά
Επίκουρου Καθηγητή Πολιτικής Επιστήμης
στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Θάθελα να μεταδώσω κάποιες σκέψεις μου μέσα απ' αυτό το κείμενο με αφορμή τον πόλεμο που συνεχίζεται στη Μέση Ανατολή. Πέρα απ' τις φανερές και έκδηλες αιτίες που όλοι τόσο καλά γνωρίζουμε σχετικά με τον ανταγωνισμό και την ραχ americana καθώς και την αναγκαιότητα των πολέμων για τη στήριξη του παγκόσμιου καπιταλισμού, στρέφω το ενδιαφέρον σε μια πάρα πολύ σημαντική αν και όχι τόσο χτυπητή αφορμή: στον ρόλο που παίζουν οι απλοί άνθρωποι, κοινώς οι αντίπαλοι, μέσα σ' έναν πόλεμο. Τα κανόνια φτιάχνονται από ανθρώπους, οι πύραυλοι εκτοξεύονται από ανθρώπους, ασχέτως φυλής ή θρησκείας με στόχο πάντα ανθρώπους.

Είναι φανερό ότι δεν παίρνω το μέρος του Μπους ή του Χουσεΐν, γιατί και οι δύο είναι αιμοβόροι και αδίσταχτοι δολοφόνοι. Με τους δολοφόνους, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν τα πήγαινα ποτέ καλά. Παίρνω όμως το μέρος των εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που εντελώς τυχαία βρέθηκαν στο χώρο της Μέσης Ανατολής από μαύρους, άνεργους Αμερικανούς μέχρι Παλαιστίνιους και Ιρακινούς που διεκδικούν ένα καλύτερο αύριο. Αυτοί, είναι αναγκασμένοι να σκοτώσουν τον «εχθρό», για το «εθνικό συμφέρον» της πατρίδας τους. Κάθε εθνικό συμφέρον, σημαίνει θάνατος και υποδούλωση των αντιπάλων λαών.

Κι εδώ πρέπει να σταθούμε: Το μίσος μεταξύ των λαών ξεκινά από μια παλιά θεωρία περί ανωτέρων και κατωτέρων πολιτισμών. Δυστυχώς, όλη η σήψη μέσα σε κάθε κοινωνία και κυρίως τα αίτια κάθε πολέμου ξεκινούν απ' αυτούς του διαχωρισμούς. Μαύροι, λευκοί, κίτρινοι, Άραβες, Ευρωπαίοι, είναι χαρακτηρισμοί που διαστρεβλώνουν την έννοια του ανθρώπου στη γε-

νίκευση και την ουσία του.

Ένα συμπέρασμα από όλα αυτά, άσχετα αν φαίνεται υπερβολικό, είναι το γεγονός ότι πολεμώντας τον εχθρό, στην ουσία πολεμάς και σκοτώνεις τον εαυτό σου. Δεν είναι τυχαίο ότι στο τέλος του πολέμου του Βιετνάμ, χιλιάδες Αμερικανοί επέστρεψαν με ψυχολογικά προβλήματα, αφού δεν μπόρεσαν να συμβιβαστούν με την φρίκη του πολέμου.

Ένας καλός στρατιώτης είναι ένας κακός άνθρωπος. Και ένας καλός στρατιώτης είναι ένα σκληρό, αδιάταχτο, χωρίς συναισθήματα, ρομπότ, που είναι φτιαγμένο για να σκοτώνει ανθρώπους.

Ο κόσμος όμως που γεννήθηκα, που μεγαλώνω και που κάποτε θα πεθάνω, θέλω να 'ναι διαφορετικός, τουλάχιστον μέσα στην ψυχή μου. Θέλω να ζήσω, έχω αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα στη ζωή και στην ελευθερία όπως το έχουμε όλοι μας. Μόνο αν ενώσουμε όλοι μαζί λοιπόν τη δύναμη που απορρέει απ' την ιδιότητά μας ως άνθρωποι, και την αγάπη για ζωή και ισότητα μπορούμε όχι μόνο να σταματήσουμε κάθε πόλεμο αλλά κυρίως να τον ξεπεράσουμε, να τον αφήσουμε στη λήθη. Ιδανικό και στόχος μας ας μείνει μια παγκόσμια ειρήνη

και, κατά προέκταση, μια παγκόσμια ισότητα. Εμείς, ως απλοί άνθρωποι, ίσοι μεταξύ μας, μπορούμε, δίχως την ανάγκη των πολιτικών αρχηγών, να κατακτήσουμε το αύριο, διαλύοντας τα μελανά σημεία του παρελθόντος.

Τελειώνοντας, παραθέτω αυτούσιο ένα κομμάτι απ' τα φιλοσοφικά δοκίμια του Βολταίρου που θεωρώ πάρα πολύ συνταρακτικό και διαχρονικό. Αναφέρεται στην φρίκη του πολέμου: «Τι γίνονται και τι μ' ενδιαφέρουν η ανθρωπιά, η καλοσύνη, η μετριοπάθεια, η εγκράτεια, η γλυκύτητα, η φρόνηση, η ευσέβεια, ενώ μισή λίβρα μολύβι εξακοντισμένο από εξακόσια βήματα μου κομματιάζει το σώμα, και πεθαίνω στα είκοσί μου χρόνια μέσα σε ανέκφραστους πόνους, ανάμεσα σε πέντε ή έξι χιλιάδες που ψυχορραγούνε, ενώ τα μάτια μου, που ανοίγουν για τελευταία φορά, βλέπουν την πόλη που έχω γεννηθεί, καταστραμμένη από το σίδερο και από τη φωτιά κι οι τελευταίοι ήχοι που ακούνε τ' αυτιά μου είναι οι φωνές των γυναικών και των παιδιών που σβήνει η πνοή τους κάτω από τα ερείπια; Το παν για τα δήθεν συμφέροντα ενός ανθρώπου, που δεν τον γνωρίζουμε;»

ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΥΡΗΣ

Ή ΑΥΤΑ Ή ΠΟΥΛΙΑ Ή ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ ΨΗΤΑ

Πέρσι τέτοιο καιρό παρακολουθούσαμε, όχι σφαγές αμάχων και αερομαχίες πυραύλων, αλλά το κροκοδίλειο παραλήρημα χαράς κυβερνήσεων, κομμάτων, εντύπων, καναλιών κ.λ.π για το νέο ειρηνικό κόσμο ή κοινό σπίτι των λαών που θα οδη-

γούσαν οι νέες συνθήκες μετά το τέλος του διόλου.

Ο ψυχρός πόλεμος ανάμεσα στις δύο κύριες υπερδυνάμεις και τα αντίστοιχα μοντέλα κυριαρχίας για το ποιος θα υποδουλώσει καλύτερα την ανθρωπότητα έληγε θεαματικά με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Η λήξη όμως της αντίθεσης ΗΠΑ-ΕΣΣΔ φέρνει μεν την ειρήνη, αλλά μόνο μεταξύ τους. Το θέατρο της διεθνούς κυριαρχίας περιλαμβάνει κι άλλους πρωταγωνιστές κι άλλες αντιθέσεις. Ο πόλεμος πρέπει να συνεχιστεί.

Γιατί αν απομυθοποιήσουμε τον πόλεμο και την ειρήνη, αν ρίξουμε την εικόνα με την οποία η επίσημη πληροφόρηση αντιστρέφει το πραγματικό τους περιεχόμενο, θα καταλάβουμε ότι πόλεμος και ειρήνη, εκτός από έργο του Τολστόι, αποτελούν εναλασσόμενες χρονικές φάσεις του ίδιου παραλογισμού. Ότι ο τεχνητός διαχωρισμός του κόσμου με σύνορα και νόμους δημιουργεί ασυμβίβαστες αντιθέσεις που λύνονται μόνο με σύγκρουση, δηλαδή με πόλεμο. Ότι η ειρήνη είναι έτσι, απλώς, το διάστημα ανάμεσα σε δύο πολέμους. Τέλος, ότι ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής και της διπλωματίας εν καιρώ ειρήνης, με άλλα μέσα.

Αυτές τις απλές αλήθειες λοιπόν, με τι μαεστρία το ενορχηστρωμένο ψεύδος της επίσημης πληροφό-

ρησης αποκρύπτει από τους αναισθητοποιημένους και αποβλακωμένους θεατές των ανθρωποσφαγών! Τα καθάρματα που μας κυβερνούν, οι πουτάνες της πολιτικής, ετοιμάζουν μεθοδικά το εφιαλτικό Τέταρτο Ράιχ με την εύμορφη επωνυμία Νέα Τάξη Πραγμάτων (που να σας μπει στον κώλο γουρούνια). Αυτή η κατάσταση θα πρέπει να ξεκινήσει από την επιβολή μιας PAX AMERICANA. Ο χώρος που θα πρωτοεφαρμοστεί είναι ο Περσικός Κόλπος. Ένας χασάπης που έσφαζε Κούρδους και εξολόθρευε κάθε αντίπαλο επιδιώκει να γίνει ο κυρίαρχος στο χώρο του στη θέση των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Δίνεται ο άλλοθι έτσι στους υπερασπιστές της ελευθερίας να απελευθερώσουν το Κουβέιτ και αρχίζει το μεγάλο νταβαντούρι. Το δίλημμα ποιος ο καλός και ποιος ο κακός δεν μας απασχολεί. Ξέρουμε καλά ότι τα ταξικά μας συμφέροντα δεν εξυπηρετούνται από εθνικούς στρατούς. Και βλέπουμε πια ότι και αν ο πόλεμος τελείωσε, οι άμαχοι δεν θα αναστηθούν και ο πραγματικός πόλεμος των απαλλοτριωτών της ύπαρξής μας με θύμα το ανθρώπινο γένος και την πραγματική ζωή παίρνει νέες διαστάσεις.

Ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό τον πόλεμο είχε η ολοκληρωτική αναγωγή του για όσους δεν τον έζησαν, σε θέαμα. Αντίσταση σ' αυτό τον πόλεμο στην πραγματικότητα, δεν υπήρξε. Η δυνατότητα για κάτι τέτοιο είτε μετατράπηκε σε παθητική κατανάλωση των εικόνων του CNN είτε αφομοιώθηκε σε ειρηνιστικές πρωτοβουλίες απ' τις πουτάνες της πολιτικής που ζητούσαν να γυρίσει πίσω το Λήμνος κ.λ.π. Η προσφορά υποκατάστατων για μια πραγματικότητα που μας αφορά πήγε πακέτο με την εκπαίδευσή μας στο ρόλο των θεατών της καταστροφής μας. Τα γεγονότα οφείλουμε να τα αποδεχόμαστε άκριτα. Αρμόδιοι να τα αποφασίζουν και να τα δημιουργούν είναι μόνοι οι ειδικοί – πολιτικοί, στρατηγοί, δημοσιογράφοι κι όλο το κακό συναπάντημα. Η ολοκληρωτική μετατροπή του εν δυνάμει θύματος σε άβολο θεατή έχει φτάσει πλέον σε επικίνδυνα όρια. Το Τέταρτο Ράιχ βασιίζει τον παραλογισμό του στην ιστορική ταύτιση με το «τέλος της ιστορίας». Το παγερό αυτό όραμα σημαίνει ότι το κοινωνικό γίγνεσθαι, τα γεγονότα, η ζωή μας, θα διαμορφώνεται όχι από την ανθρώπινη δράση αλλά από παγιωμένους μηχανισμούς και δομές, από αποστειρωμένα επιτελεία ειδικών. Αυτή η καταστροφική προοπτική θα συγκρουστεί πρωταρχικά με την άρνηση του ρόλου μας ως θεατές, θα εμποδιστεί απ' την θέλησή μας ν' αποφασίζουμε εμείς για τον τρόπο που θα υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματά μας και θ' αποφασίζουμε για τη ζωή μας.

Η αντίσταση στον πόλεμο σ' όλες του τις μορφές οφείλει πρώτιστα ν' αμφισβητήσει αυτό το στρατό όχι απλά σα μέσο διεξαγωγής του και εργαλείο θανάτου, αλλά και σαν κορυφαίο θεσμό και εκφραστή του милитаристικού κράτους. Ν' αντισταθεί δηλαδή έμπρακτα στην στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, στον επιβαλλόμενο ολοκληρωτισμό. Ο στρατός επιβάλλει ολοκληρωτικά το διαχωρισμό σε ανώτερους και κατώτερους και την στέρηση κάθε

ανθρώπινης ανάγκης, υποχρεώνει σε υποταγή στις συνθήκες αυτές και εξαπολύει την βία σε όποιον αντιστέκεται.

Με τον τρόπο που λειτουργεί ο στρατός, αποκλείει παράλληλα από το λαό την επιλογή να πολεμήσει για τα πραγματικά του δικαιώματα, να πολεμήσει αυτούς που πραγματικά του τα στερούν, με τον τρόπο που ο ίδιος θέλει.

Αντίθετα ο στρατός χρησιμοποιείται σαν εργαλείο καταστολής των κοινωνικών διεκδικήσεων στα χέρια εκείνων που διακηρύσσουν ότι εξυπηρετούν τα συμφέροντα του λαού που απαλλοτριώνουν.

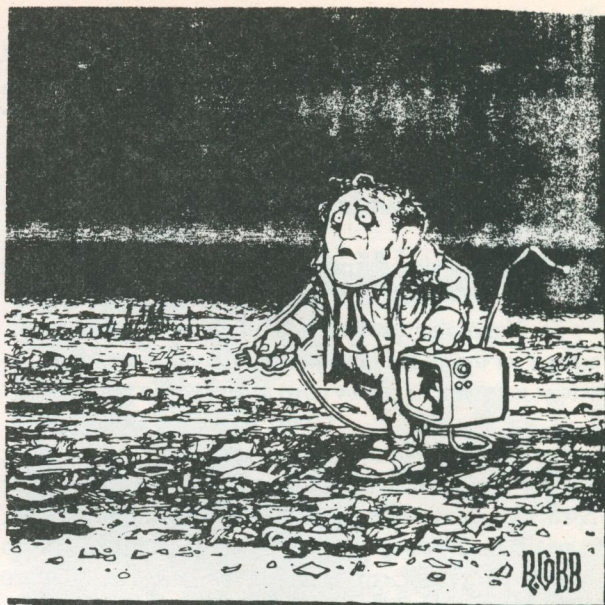
Κάτι άλλο. Ο τρόπος με τον οποίο διεξάγεται ο πόλεμος, με τα αναπτυγμένα οπλικά συστήματα μεταφέρει τις μάχες από το επίπεδο των ανθρώπινων συγκρούσεων σε παρτίδα στα χέρια επιτελείων όπου ο ανθρώπινος παράγοντας εκμηδενίζεται και ο λαός καταδικάζεται σε ρόλο αμάχου που ανά πάσα στιγμή περιμένει τις βόμβες να πέσουν πάνω στο κεφάλι του.

Γι' αυτούς τους λόγους το αίτημα για θητεία δωδεκάλεπτη, προαιρετική, τα 10 λεπτά απ' αυτή, να είναι Κα-Ψι-Μι (Κέντρο Ψυχαγωγίας Μονάδων) οφείλει να προβληθεί από το αντιιμπεριαλιστικό-φιλειρηνικό κίνημα.

Αν και ο πόλεμος του Περσικού δεν βιώθηκε πραγματικά, επικέντρωσε όλη μας την καταναλωτική παρατήρηση, κατάφερε ν' αποσπάσει την προσοχή μας απ' αυτά που βιώνουμε, πέτυχε να προβοκάρει τους (ποιους άραγε;) κοινωνικούς αγώνες. Το Κράτος δημιουργώντας φανταστικούς εξωτερικούς εχθρούς για τους καταπιεζόμενους κάνει τον εαυτό του, τον πραγματικό εσωτερικό τους εχθρό, να φαντάζει άγιος (παράβλεπε με την κατασκευή τρομοκρατικών ομάδων από τις μυστικές υπηρεσίες). Όταν όλες οι εικόνες μας γίνονται αποτρόπαιες, τότε το αποτρόπαιο το νιώθουμε σαν απλή εικόνα. Η αστυνομοκρατία στους δρόμους της Αθήνας φαίνεται να χωριάζει μπροστά στις στρατιωτικές ορδές του Περσικού. Η ξεδιάχντροπη κλοπή

του κοινωνικού πλούτου από τους κηφήνες που μας κυβερνούν εντείνεται, με πρόσχημα αυτή τη φορά τον πόλεμο. Οι δολοφονημένοι από τη χούντα της Δεξιάς συγκρίνονται στο κοινωνικό υποσυνείδητο με τους χιλιάδες βομβαρδισμένους άμαχους. Οποιαδήποτε διεκδίκηση χτυπιέται με το πρόσχημα της κρίσιμης (στ' αρχίδια μας) εθνικής κατάστασης. Τώρα, εντάξει, τελείωσε ο πόλεμος, αλλά οι εσωτερικές του επιπτώσεις παραμένουν. Και ο εδώ πόλεμος, η επίθεση των τοποτηρητών της Νέας Τάξης υπό την αιγίδα του Μητσοτέσκου ενάντια στο δικαίωμα του ελληνικού λαού για αυτοδιάθεση συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ,
ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ
Ή ΝΑ ΝΤΥΘΩ ΣΠΟΡ;

Επίλογος, συμπεράσματα ή ο,τιδήποτε άλλο δεν χρειάζεται να βγαίνει πάντα. Τίποτα δεν μπορεί ν' αποτελέσει άλλοθι για την αδράνειά μας όταν η δαμόκλειος σπάθη του ολοκληρωτισμού κρεμείται πάνω από τα κεφάλια μας. Και τα λόγια, οι ιδεολογίες, οι φαινομενικοί αγώνες των ψευδοεπαναστατών αφομοιώνονται πια χωρίς κόπο, γίνονται λίπασμα για το δέντρο που θα κρεμαστεί η ανθρωπότητα. Άμα καταλάβουμε τον πόλεμο και τη Νέα Τάξη σαν επιβολές που μας καταστρέφουν την αυθεντική ζωή και ό,τι αυτή περιλαμβάνει, θα διεκδικήσουμε μια ζωή που θα καταστρέφει κάθε Πόλεμο και κάθε Τάξη. Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι η διεκδίκηση του λιγότερο κακού και του να υποφέρουμε λιγότερο αφήνει άθικτη τη μίζερη επιβίωσή μας, τότε θα μπορέσουμε να κατακτούμε κάθε στιγμή την ολική ικανοποίηση κάθε ανάγκης και κάθε επιθυμίας που συνιστούν την ολοκληρωμένη ύπαρξη. Και, να μην ξεχνάμε ότι αντίσταση στον πόλεμο, σημαίνει προετοιμασία για την ειρήνη, σημαίνει πόλεμο στους πολέμους της ύπαρξής μας.

Μπ.

Ένα αληθινό μακελειό

Σχετικά με τον βομβαρδισμό ιρακινής φάλαγγας που υποχωρούσε από την πόλη του Κουβέιτ προς τη Βασόρα, μετά την απόφαση του Ιράκ να συμμορφωθεί με τα ψηφίσματα του Ο.Η.Ε:

— «Οι στρατιώτες ήλπιζαν να φθάσουν στην Βασόρα. Δεν τα κατάφεραν.»

Λοχίας αμερικανών πεζοναυτών, Κέλβιν Πιτ Ντέιλι Τέλεγκραφ

— Το θέαμα των σκοτωμένων, σε μήκος 8 χιλιομέτρων, μπορεί να συγκριθεί μόνο με την Χιροσίμα και παραλληλισμοί μπορούν να γίνουν μόνο με τον κόσμο των ζώων.»

Τζούλι Φλιντ της Ομπσέρβερ

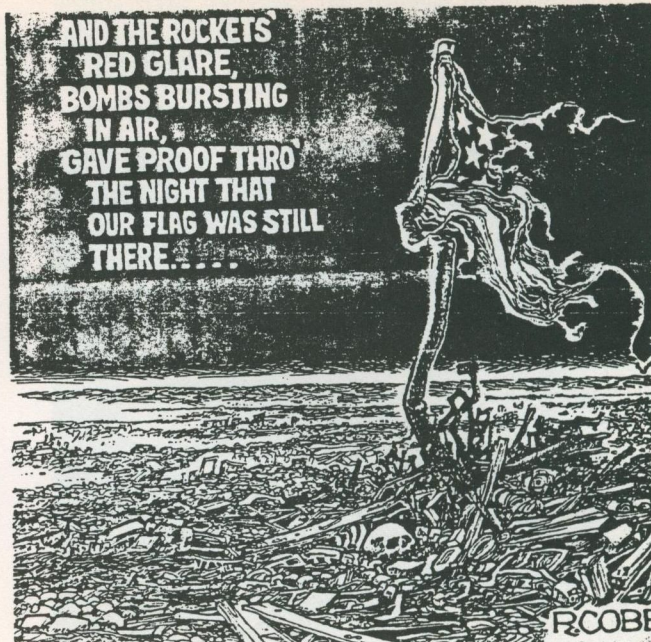
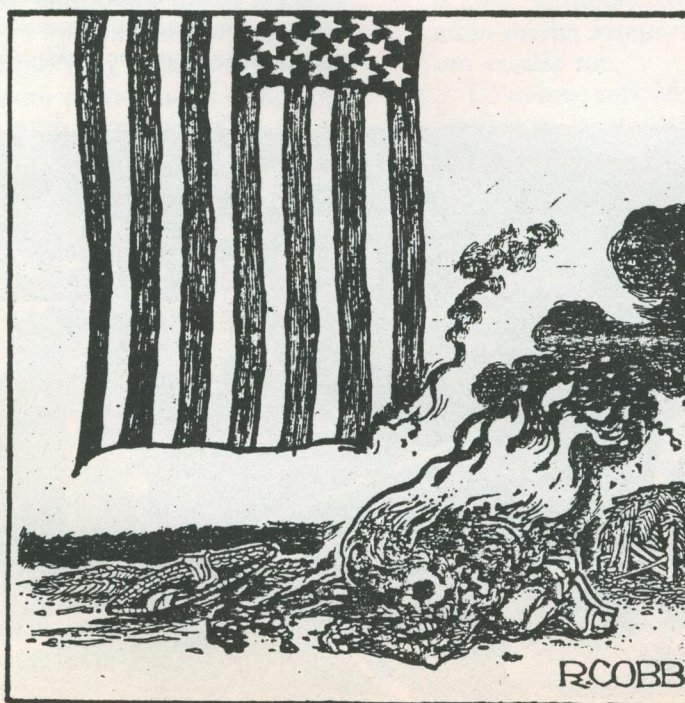
— Ανάτατος αξιωματικός μίλησε για «κοπρόσκυλα», ένας πιλότος συνέκρινε τους στρατιώτες με «γαλοπούλες» ένας βρετανός αξιωματικός προτιμάει την «αγέλη προβάτων», ένας δημοσιογράφος μίλησε για «ένα σκουλήκι που το 'κοψαν με φτυάρι: τα κομμάτια σπαρταράνε, αλλά το σκουλήκι είναι νεκρό...

(...)

Πόλεμος στον Κόλπο:

1 φυσίγγι	: 26 σεντς
1 M-16	: 420 \$
1 βόμβα του B-52	: 11.000 \$
1 Συστ. νυχτ. ανιχν.	: 200.000 \$
1 Scud	: 200.000 \$
1 Tomahawk	: 1.000.000 \$
1 Patriot	: 1.500.000 \$
1 Tank Brandy	: 2.000.000 \$
Εκπαίδευση πιλότου	: 6.000.000 \$
1 F-15 ή Prowler	: 31.000.000 \$
1 Tornado ή Mirage	: 40.000.000 \$
1 Stealth	: 106.000.000
1 Συστ. εκτ. Patriot	: 123.000.000 \$

Μια ζωή;

AND THE ROCKETS
RED GLARE,
BOMBS BURSTING
IN AIR,
GAVE PROOF THRO'
THE NIGHT THAT
OUR FLAG WAS STILL
THERE.....

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

- TO SADDAM HUSSEIN WITH ALL OUR CONTEMPT.
- UP YOURS, SANTAM BABY.
- IT'S ABOUT TIME.
- I' M GONNA GET YOU SUCKER.
- ANY LAST REQUESTS?
- WHAT IS THE LAST THINK TO GO THROUGH AN IRAGI'S MIND? A HELLFIRE.
- HUSSEIN IF ALLAH DOES NOT ANSWER, ASK FOR JESUS.
- WE CARE ENOUGH TO SEND YOU THE VERY BEST FROM THE U.S.
- WIDOWMAKER.
- NUKE. JUST DO IT.
- THE LANDSCAPE GARDENERS.
- SCUD BUSTERS.
- YOU WANT A HOLY WAR, WE 'LL GIVE YOU ONE.
- GO AHEAD, MAKE MY DAY.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΙΛΟΤΩΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥΣ:

- * «Ήταν ξύπνιοι αλλά τώρα κοιμούνται» (για την πρώτη νύχτα βομβαρδισμού της Βαγδάτης).
- * «Βγήκαμε από την ομίχλη, είδαμε τον στόχο και μπουμ. Μια κι έξω. Σιγά το πράγμα.»
- * «Είδα τα ωραιότερα πυροτεχνήματα της ζωής μου.»
- * «Ήταν όπως στο σινεμά.»
- * «Με τα τρία A (Anti Aircraft Artillery - Αντιαεροπορικά) να σε σημαδεύουν συγκεντρώνεσαι τέλεια. Ήταν το μεγαλύτερο λεπτό της ζωής μου.»
- * «Ήταν και γαμώ τις φάσεις.»
- * «Είναι σαν χειρουργική επέμβαση. Έχεις το μόνο αίσθημα ότι σε λίγα δευτερόλεπτα μπορεί και να μην υπάρχουν. Εκπαιδεύεσαι να ελέγχεις τις αντιδράσεις σου και όταν πρέπει πραγματικά να το κάνεις... μπορείς.» (Ξεσπάει σε λυγμούς).
- * «Πήγαμε τόσο μακριά και γυρίσαμε... κλαίγοντας. Επιβιώσαμε.»
- * «Αυτό το παιχνίδι είναι για μεγάλα αγόρια. Αν πρόκειται να κατουρήσεις σ' ένα μεγάλο δένδρο, καλύτερα να είσαι ένα μεγάλο σκυλί...»
- * «Κοιτάξεις και βλέπεις τις βόμβες να πέφτουν. Μετά είναι: Πήγαίνε με σπίτι, πήγαίνε το μικρό ροδαλό μου κορμάκι σπίτι.»

Μέσα από τον ευρυγώνιο φακό των ματιών μας είναι αδύνατο να ξεχωρίσουμε σωστά το σχήμα αυτής της στιγμής μέσα στον χρόνο. Παραμένουμε κρυμμένοι κάτω στην τρύπα της απάθειας και αδράνειας, αξιοθρήνητοι συνένοχοι ενός τρομακτικού δράματος.

Μπορεί ο πόλεμος να έριξε την αυλαία του, τα σύννεφά του να διαλύθηκαν γρήγορα και ξαφνικά όπως ακριβώς άρχισαν να βαραίνουν πάνω από την περιοχή του κόλπου. Μπορεί τα προσώπεία να έπεσαν νωρίς φανερώνοντας την στυγνή πραγματικότητα και προοπτική της νέας τάξης πραγμάτων... όμως... τα πέπλα θανάτου εξακολουθούν να απλώνονται χαράζοντας μια ιστορία φρίκης και αποτροπιασμού. Οι ρίζες των σπόρων του τρόμου και της εξαφάνισης είναι βαθιά ριζωμένες στην καμένη γη: ο πόλεμος δεν είχε σύνορα, η «έρημος» δεν έχει πια σύνορα...

Ένας λαός. Παρελθόν γεμάτο πόνο και εξευτελισμό. Ένας λαός, ένα όνομα. Εξόντωση. Εξαθλίωση. Κτηνωδία. Λέξεις που βιώνουν καθημερινά εκατομμύρια Κούρδοι. Αγωνία για επιβίωση πάνω στον πλανήτη γη. Ένας λαός που για άλλη μια φορά κατακρεουργείται από τον Χασάπη της Βαγδάτης, καίγεται από τα χημικά του, κυνηγιέται από το μίσος, την απανθρωπιά, την απάθεια και αναισθησία κάποιων που τόσο καιρό τώρα μιλούσαν για νόμους δικαίου και ειρήνη. Ανελέητος βιασμός του δικαιώματος για ζωή, ένα σκηνικό που επαναλαμβάνεται χωρίς ντροπή, χωρίς όρια.

Μοναχικοί κυνηγοί μιας αχτίδας χαράς, ψυχές με περίσσια δύναμη για την αρπαγή του μέλλοντος που τόσο πολλοί τους αρνούνται, με τρομακτική θέληση για ζωή, ελευθερία, έρωτα. Άνθρωποι κυνηγημένοι από παντού, χαμένοι μέσα στην θύελλα της Νέας Γενοκτονίας. Έρμαιο μιας απάνθρωπης λογικής πολλές φορές με το χαμόγελο στα χείλη αντιστέκονται στον χρόνο και στον θάνατο. Ματιές που πλανώνται στον ορίζοντα στην αναζήτηση μιας ελπίδας...

Ο κατατρεγμός τους ένας απλά θλιβερός επίλογος αυτού του παγκόσμιου διαφημισμένου πολέμου; Ίσως και οι πιο αισιόδοξοι από μας να παραμένουν σιωπηλοί. Τα δάκρυα είναι ακόμη υγρά, τα μονοπάτια της φυγής γεμάτα αίμα και πόνο, όμως ταυτόχρονα γεμάτα πόθο και αγάπη.

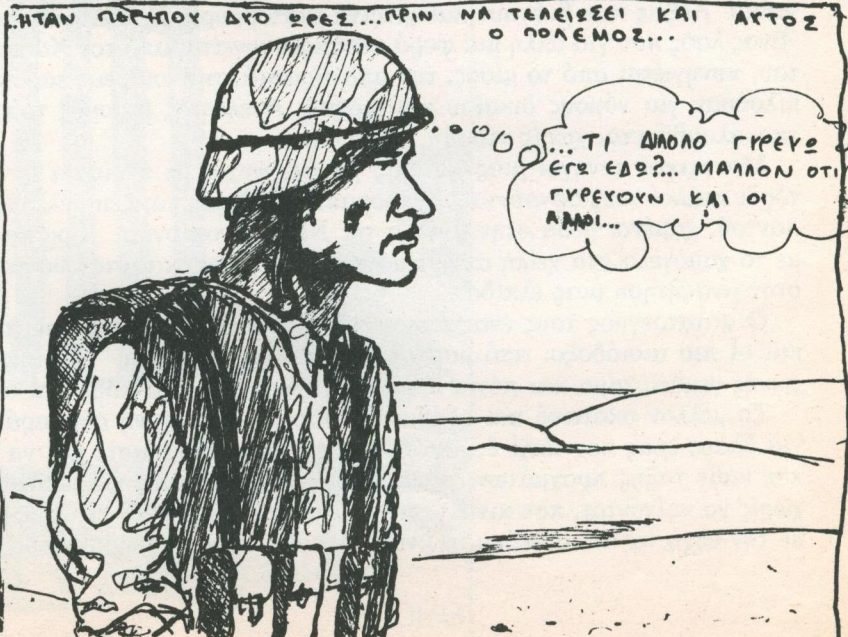
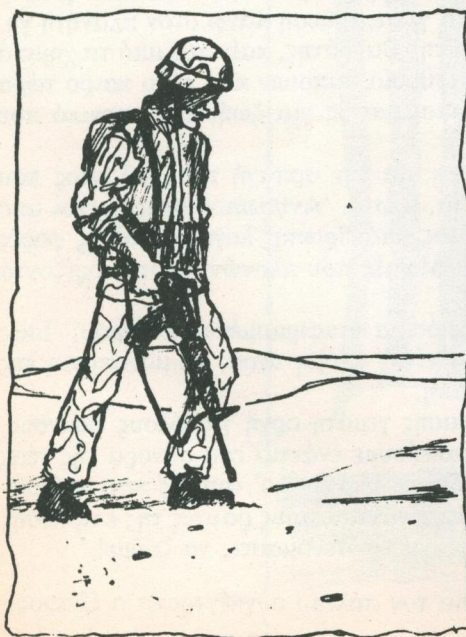
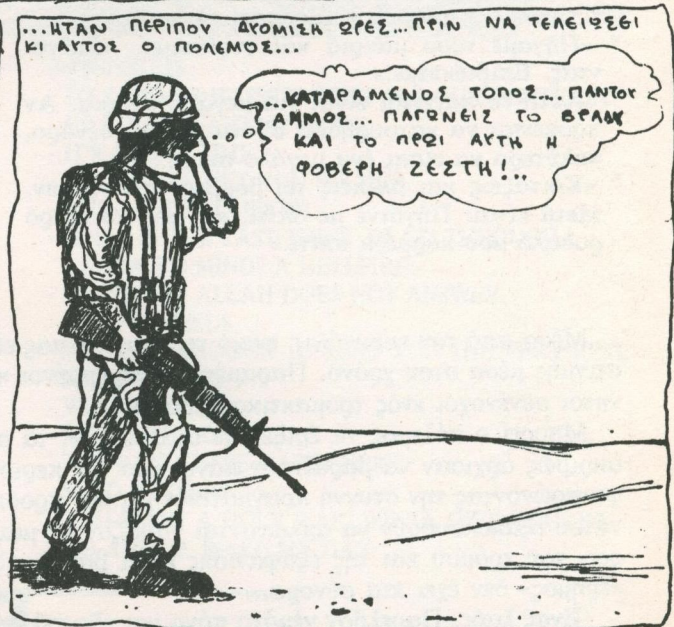
Το μέλλον σκοτεινό και αβέβαιο. Απορία... μια φωνή συμπαράστασης γεμάτη οργή για όλους εκείνους, για όλους εμάς που μαζί θα συνεχίσουμε ν' αντιστεκόμαστε και να παλεύουμε ενάντια στα σύνορα της νέας και κάθε τάξης πραγμάτων, μακριά από συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. Ενάντια σ' αυτούς που κρίνουν χωρίς να κρίνονται, που κινούν τα νήματα και καθορίζουν τις ζωές μας. Ενάντια στους ρόλους της επιβίωσης με την ευχή να αντιστεκόμαστε, να πολεμάμε, να μην συμβιβάζομαστε, να ερωτευόμαστε, να ζούμε!

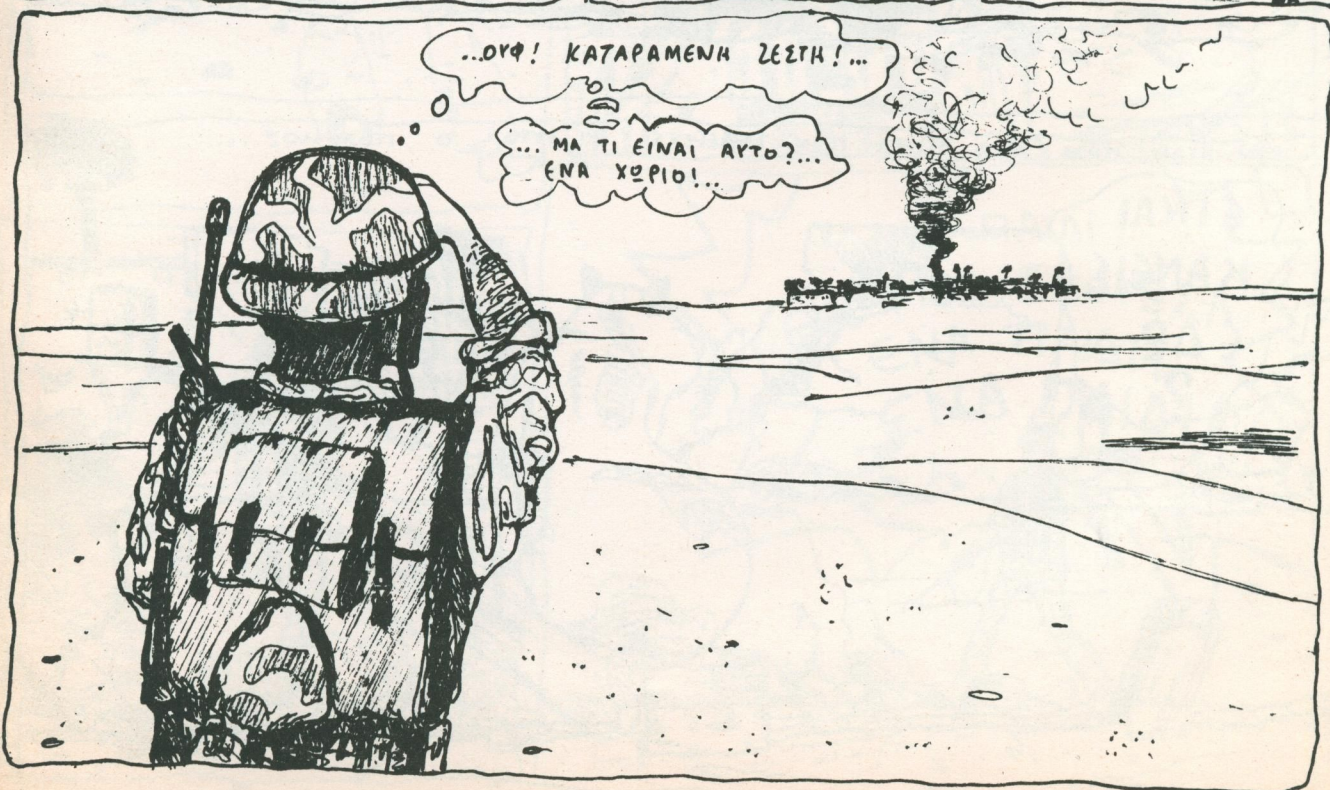
Το υλικό για τον πόλεμο συγκέντρωσε ο Πέτρος.

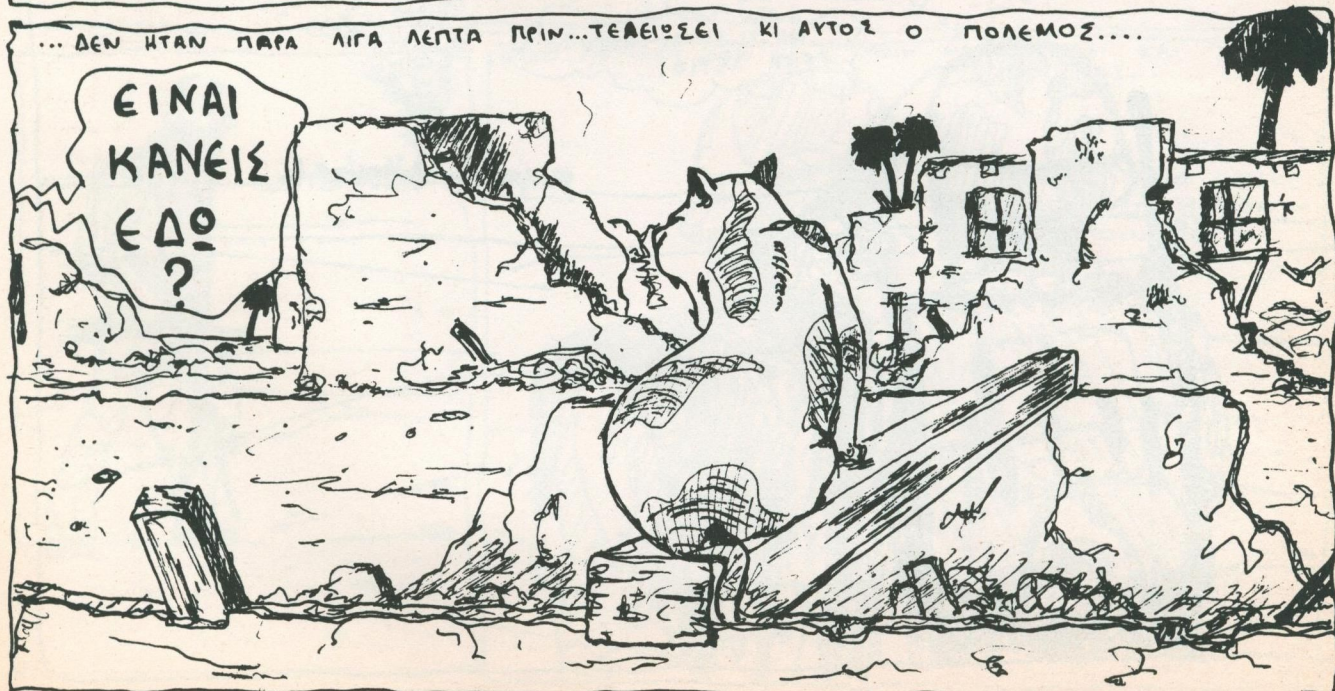
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

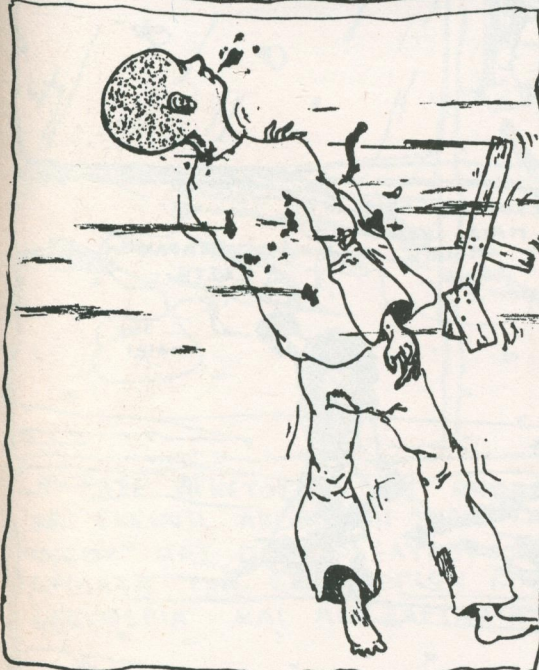
Kostas

...ΗΤΑΝ ΠΕΡΙΠΟΥ ΤΡΕΙΣ ΩΡΕΣ... ΠΡΙΝ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ...

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ! Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ!!! Ο
ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ... Ο ΠΟΛΕΜΟΣ...

ΜΑ... ΜΑ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΤΕΛΕΙΩΣΕ... ΤΕΛΕΙΩΣΕ Ο...
...ΤΕΛΕΙΩΣΕ...

...ΠΕΡΑΣΑΝ ΚΙΟΛΑΣ ΔΥΟ ΩΡΕΣ... ΑΦΟΤΩ
ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ...

... ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑ
ΠΑΙΔΙ... ΕΝΑ
...ΠΑΙΔΙ...
ΕΝΑ...

... ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ
ΖΕΣΤΗ...

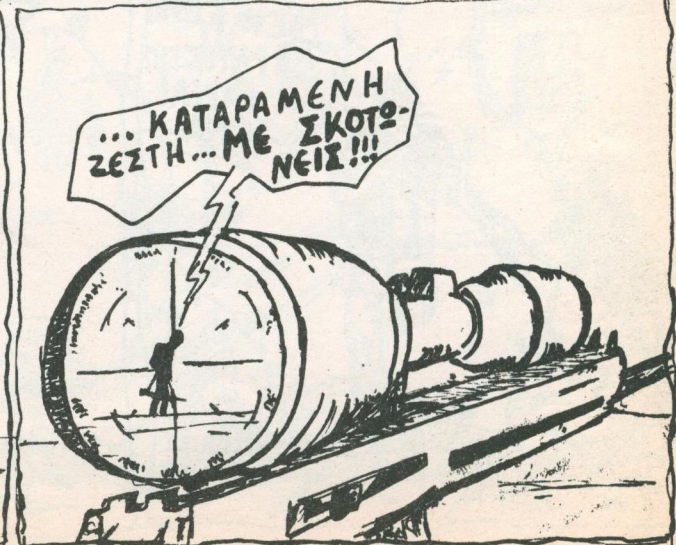
... ΕΝΑ
ΠΑΙΔΙ
...

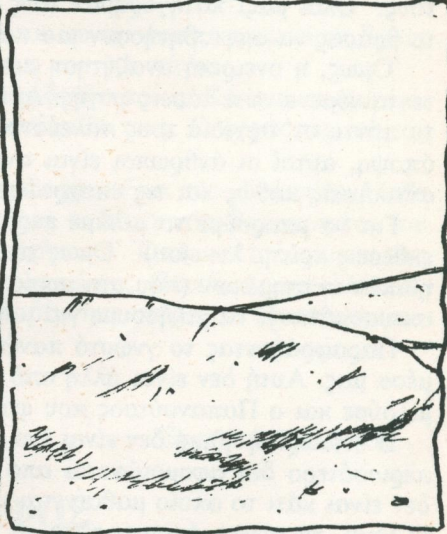
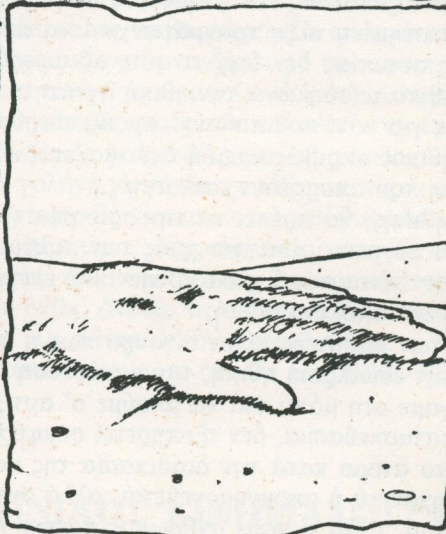
... ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ...
ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑ
...ΠΑΙΔΙ...
ΕΝΑ...

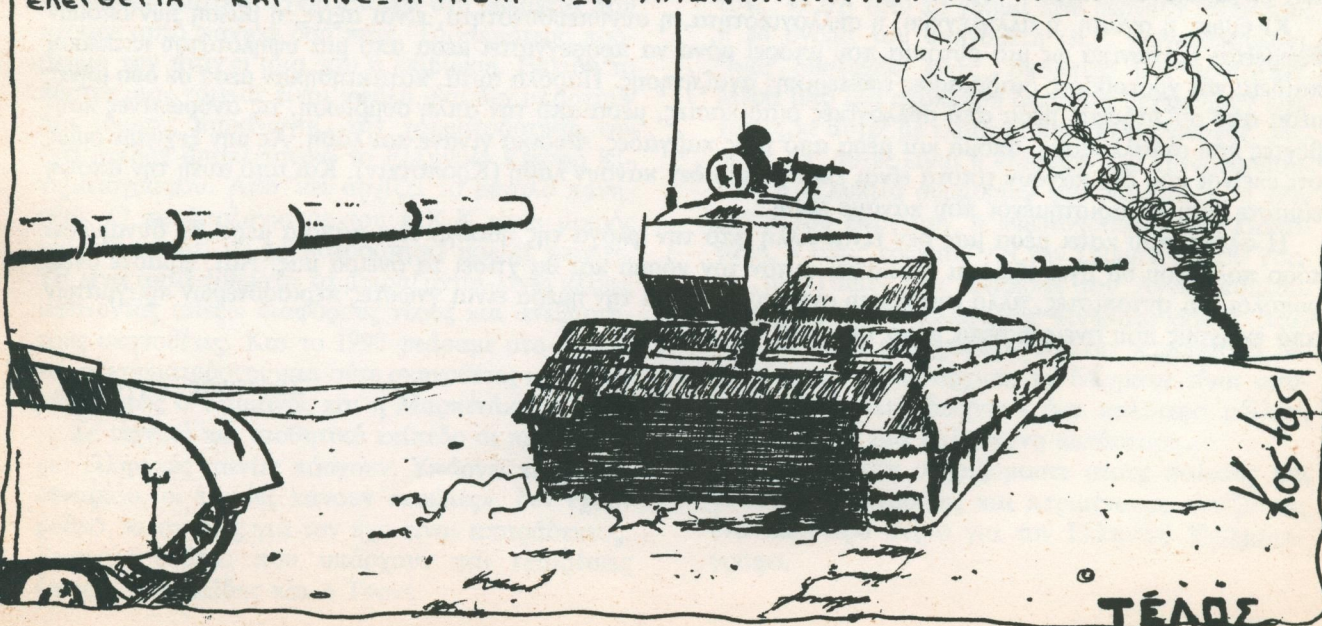
... ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ
ΖΕΣΤΗ... ΜΕ ΣΚΟΤΩ-
ΝΕΙΣ!!!

...ΟΥΤΕ Ο ΙΡΑΚΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, ΕΝΩ ΠΑ-
ΤΟΥΣΕ ΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ
ΓΝΩΡΙΖΕ ΟΤΙ... ΚΙ ΑΥΤΟΣ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΧΕ ΠΙΑ
ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ...

...ΠΕΡΑΣΕ ΑΡΚΕΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΑΦΟΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ. ΠΑΛΙΟΣΕ
ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΑΚΟΜΑ Η "ΝΕΑ ΤΑΞΗ" ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ..ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥ
"ΝΕΟΥ" ΜΑΣ ΠΛΕΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΔΑΝ. ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΝ ΤΑ
ΑΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΩΝ ΜΑΣ ΕΧΘΡΩΝ, ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ "ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙ" ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ.....

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ

Και ξαφνικά, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, μια φλόγα δειλά-δειλά σκόρπισε το φως. Μέσα στην κοινωνία του θεάματος, της εκμετάλλευσης, της χυδαίας εμπορευματοποίησης των αναγκών και του σεξ, της πολυτέλειας και της χλιδής, του πολύμορφου ρατσισμού, της παθητικοποίησης, του ωχαδερφισμού, του πολιτικού αμοραλισμού και του ξεδιάντροπου ρεφορμισμού, μέσα σε μια κοινωνία που φλερτάρει την παρακμή, που τυποποιεί τα πάντα προσφέροντάς τα για κατανάλωση στους πολίτες-πρόβατα (ακόμα και τα συναισθήματα και τον έρωτα), μέσα σε ένα καθεστώς όπου δημοκρατία σημαίνει να ψηφίζεις κάθε 4 χρόνια ένα από τα καθάρματα που προβάλλονται ως σωτήρες του έθνους και μετά να ξαναμπαίνεις στο κλουβί σου, κάποιοι τόλμησαν να σηκώσουν το κεφάλι και να αντισταθούν στην ισοπεδωτική πολιτική – όχι μιας κυβέρνησης, αλλά ενός συγκεκριμένου κοινωνικοοικονομικού συστήματος – και στην πλήρη καταρράκωση κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Κάποιοι τρώμαξαν, βλέποντας ότι απειλούνται. Κάποιοι αδιαφόρησαν, κουρασμένοι και πεισμένοι ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει. Και κάποιοι, ενοχλήθηκαν που διαταράχθηκε η μίζερη, κονφορμιστική ζωή τους. Όλοι μαζί κατηγορήσαν τους ονειροπόλους και ανήθικους αλήτες που – άκουσον άκουσον – είχαν το θράσος να αμφισβητήσουν μια κατεστημένη τάξη πραγμάτων και να απαιτήσουν μια καλύτερη ζωή.

Όμως, η ονειρική αναζήτηση μιας ουτοπίας δεν δείχνει ούτε αδιαφορία για τα κοινωνικά και πολιτικά τεκταινόμενα ούτε τάσεις φυγής. Αντίθετα υποδηλώνει την ηθική αγνότητα κάποιων ανθρώπων που γράφουν τα πάντα στ' αρχίδια τους παλεύοντας για κάτι που ποθούν: την ελευθερία και τη δημοκρατία. Και από μια άποψη, αυτοί οι άνθρωποι είναι ανήθικοι ακριβώς επειδή δεν υιοθετούν τις κοινωνικά παραδεκτές ηθικές αντιλήψεις καθώς και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτές.

Για να μπορούμε να μιλάμε περί ηθικής, θα πρέπει να την ορίσουμε (όσο κι αν αυτό μπορεί να θυμίζει εκθέσεις τρίτης λυκείου). Όμως είναι δυνατόν μέσα στο χάος των πολύμορφων και αλληλοσυγκρουόμενων ηθικών συστημάτων (που στη ουσία δεν είναι παρά μέσα κοινωνικού ελέγχου ευρύτερων ιδεολογικών κατασκευασμάτων), να μιλήσουμε για μια και απόλυτη ηθική;

Παραφράζοντας το γνωστό πανώ των μαθητών, είναι σίγουρο πως η μόνη ηθική είναι αυτή που έχουμε μέσα μας. Αυτή δεν είναι άλλη από την εσωτερική ηθική, την κατάσταση ηθικής ελευθερίας. (Για την οποία μιλούσε και ο Παπανούτσος που φάγαμε στη μάπα για να μπούμε σ' αυτή την κωλοσχολή).

Η εσωτερική ηθική δεν είναι ένα κατασκεύασμα, δεν εξυπηρετεί συμφέροντα κοινωνικών χώρων και πολύ περισσότερο δεν αφομοιώνεται από το άτομο κατά την διαδικασία της κοινωνικοποίησης. Και αυτό γιατί, δεν είναι κάτι το οποίο μαθαίνεται μηχανικά ή απομνημονεύεται, αλλά αντίθετα, βιώνεται. Οι κανόνες είναι οι ίδιοι, τα συμπεράσματα είναι τα ίδια, αλλά ο κάθε άνθρωπος πρέπει να ψάξει μέσα του με το δικό του τρόπο, βοηθούμενος και από το στενό και ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον του για να τα βρει. Εύκολα μπορούμε να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι με τα σημερινά κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα, η εσωτερική απελευθέρωση του ανθρώπου και η πρόσδοση ενός ελευθεριακού χαρακτήρα στην ύπαρξή του, είναι όχι μόνο εξαιρετικά δύσκολη και επίπονη αλλά συναντά και την αντίδραση του κοινωνικού κατεστημένου και όλων των οργανωμένων θεσμών της κοινωνίας και του κράτους, η οποία εκδηλώνεται με την άμεση καταστολή.

Κι όμως, η αγάπη, η αλληλεγγύη, η συλλογικότητα, η συνυπευθυνότητα, είναι αξίες, η βίωση των οποίων θεωρείται κοινωνικά ως μια ουτοπία που μπορεί μόνο να προσεγγιστεί μέσα από μια υψηλοτάτου επιπέδου παιδεία και χρονοβόρες διαδικασίες εσωτερικής αναζήτησης. Παρόλα αυτά, κατακτήθηκαν μέσα σε δύο μήνες μέσα από συζητήσεις, μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από την απλή συμβίωση, τις ανθρώπινες κουβέντες που ανταλλάξαμε, ακόμα και μέσα από τους καβγάδες. Φυσικά γίνανε και λάθη. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι εκείνοι που δεν κάνουν τίποτα είναι εκείνοι που δεν κάνουν λάθη (Κροπότκιν). Και από αυτή την άποψη είμαστε όλοι ευχαριστημένοι που κάναμε λάθη.

Η φλόγα που καίει μέσα μας δεν είναι άλλη από την φλόγα της ηθικής. Και κάποια μέρα θα δυναμώσει τόσο πολύ που θα βγει έξω και θα κάψει αυτόν τον κόσμο και θα χτίσει τα όνειρά μας. Ναι, είμαστε ονειροπόλοι και ουτοπιστές, αλλά αυτοί που ονειρεύονται και την ημέρα είναι γνώστες περισσότερων πραγμάτων από εκείνους που ονειρεύονται μόνο τη νύχτα (Ε. Α. Πόε).

Σκοτεινός Άγγελος

Δεν είχε όνομα. Ήταν ένα παράξενο συνονθύλευμα αντιδραστικών ιδεών, κορεσμένων συναισθημάτων και τραυματικών εμπειριών. Ήταν μοναχικός άνθρωπος. Στην αρχή δεν το ήθελε, πονούσε πολύ. Μα σιγά-σιγά συνήθισε και επεδίωκε ο ίδιος τη μοναξιά. Τελικά εθίστηκε, δεν άντεχε τους άλλους, διακατεχόταν από ένα σχεδόν παθολογικό μίσος για τους «συνανθρώπους» του, γιατί μόνο άνθρωποι δεν ήταν. Τον απεχθάνονταν για τις ιδέες του, την αντιδραστικότητά του, την αγνή ηθική του. Τον πλήγωναν με την απάθειά τους, την σατίλα στην οποία ζούσαν βυθισμένοι. Μοναχικός επαναστάτης, αντιστεκόταν με πάθος και συνέπεια στη λυσσαλέα επίθεσή τους.

Την ημέρα περπατούσε σκυφτός, μη καταδεχόμενος να κοιτάξει στα μάτια τους τυρράνους του. Πάντα έψαχνε για σκοτεινές γωνιές όπου θα βυθιζόταν ανενόχλητος στη μοναξιά του. Και όταν κάποιος τον πλησίαζε, προσπαθούσε να αποφύγει τα λόγια του, τη ματιά του.

Όταν έλεφετε το σκοτάδι, μαζευόταν στο δωμάτιό του. Άκουγε την αγαπημένη του μουσική, βαριά και μελαγχολική. Οι νότες ξεχύνονταν, πρόσδιδαν μια ζωηράδα στη ματιά του, χτίζαν ένα τείχος που προστάτευε την εύθραυστη ύπαρξή του. Αφηνόταν επιτέλους ελεύθερος στη γοητεία του κόσμου του, που ο ίδιος είχε φτιάξει, χωρίς μίσος, χωρίς εξουσία. Μερικές φορές προσπαθούσε να κλάψει για την αθωότητα που ποτέ δεν τον άφησαν να γευτεί, για τη νεότητα που ποτέ δεν τον άφησαν να ζήσει. Μα τα δάκρυα δεν έτρεχαν και αυτό τον φόβιζε όσο τίποτε άλλο.

Οι μέρες περνούσαν αργά, βασανιστικά, τις νύχτες αυτοκτονούσε με τσακισμένες ελπίδες. Τα χρόνια περνούσαν, μα αυτός έμενε σταθερός με ατσάλενια θέληση.

Μα και το ατσάλι σκουριάζει. Κάποια νύχτα βαρέθηκε. Οι αναμνήσεις τον κυνηγούσαν ασταμάτητα, δίχως έλεος. Τότε ερωτεύθηκε. Και το πήρε απόφαση να ζήσει με την αγαπημένη του για πάντα.

Τα λεπτά έμοιαζαν με ώρες, η επίπονη προετοιμασία μιας τελετουργικής διαδικασίας. Κάποια στιγμή ένωσε έτοιμος. Από την άλλη όχθη οι μαύρες σκιές τον καλούσαν να ενωθεί μαζί τους. Ο αέρας της νύχτας γέμισε με άγραφτες μελωδίες, επιβλητικές ψαλμωδίες για την υποδοχή.

Μια λάμψη έσकिσε την ουράνια γαλήνη, η νύχτα χαράχτηκε, είχε αφήσει το στίγμα του. Η λεπίδα έκοβε σιγά-σιγά, ένωθε την κάθε της γλιστερή κίνηση που απελευθέρωνε δάκρυ με το δάκρυ την βασανισμένη του ψυχή. Η κόκκινη κόλαση έτρεχε ασταμάτητα, δημιουργώντας παράξενα σχήματα. Όταν κοιτούσε μέσα στη μακάβρια λίμνη έβλεπε αντανάκλασεις του παρελθόντος, ξεθωριασμένες αναμνήσεις. Επιτέλους, απαλλάσσονταν για πάντα από αυτές. Η άλλη όχθη, άνοιξε την αγκαλιά της και τον δέχθηκε στοργικά. Επιτέλους, εκπλήρωσε τον σκοπό του. Θα ζούσε για πάντα με την ερωμένη του.

Η αιωνιότητα ποτέ δεν θα τον απατούσε, ποτέ δεν θα τον πλήγωνε...

Σκοτεινός Άγγελος

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ένα λουλούδι που ανθίζει σπάνια

Ο Κινηματογράφος στην Ελλάδα ήταν πάντα μια προβληματική τέχνη. Ειδικά στη δεκαετία που πέρασε αυτό φάνηκε όσο ποτέ. Το κυριότερο πρόβλημά του ήταν η ίδια του η επιβίωση. Επειδή το κόστος μιας ταινίας είναι υψηλό, και δεν υπάρχουν πια ιδιώτες παραγωγοί, την χρηματοδότηση την έχει σχεδόν αποκλειστικά το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Από 'κει αρχίζει το μεγάλο πανηγύρι. Ο προϋπολογισμός του Ε.Κ.Κ είναι μικρός και δεν μπορεί να χρηματοδοτήσει πολλές ταινίες. Τα λίγα αυτά χρήματα τα μοιράζονται λίγες κλίκες αφήνοντας απέξω διάφορους νέους και ανεξάρτητους σκηνοθέτες. Και το 1990 φτάσαμε στο σημείο να μη χρηματοδοτούνται ούτε σκηνοθέτες καταξιωμένοι όπως ο Δαμιανός και η Μαργκετάκη.

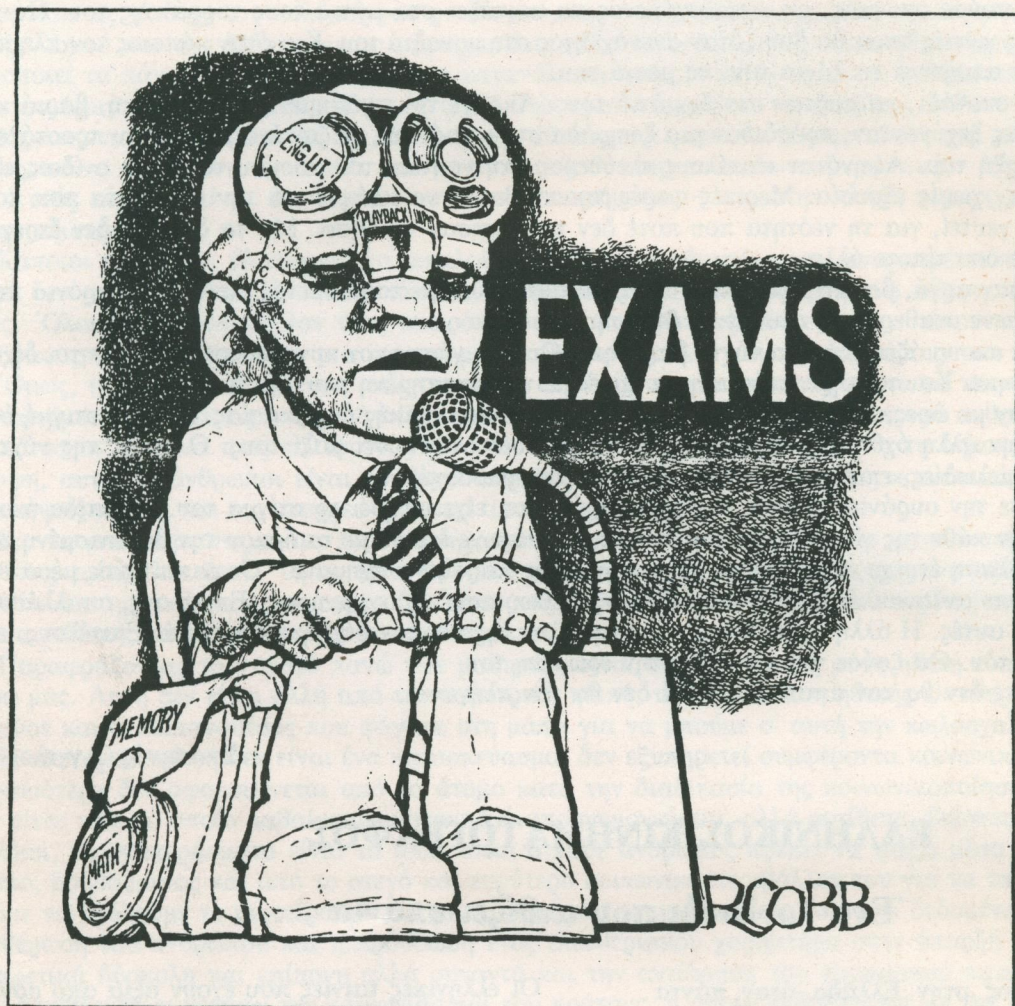
Σε τεχνικό και αισθητικό επίπεδο οι περισσότερες ελληνικές ταινίες πάσχουν. Υπάρχει πρόβλημα σεναρίου, οι ταινίες κάνουν «κοιλίες», δεν έχουν ρυθμό, κι αν πεις για τον ήχο είναι απαράδεκτος. Ευτυχώς βέβαια που υπάρχουν και εξαιρέσεις όπως ο Νικολαΐδης και ο Τορνέ.

Οι ελληνικές ταινίες που έχουν αξία από μόνες τους, κι όχι από το χρήμα που σέρνουν πίσω τους ή το όνομα του σκηνοθέτη (π.χ. Αγγελόπουλος), είναι δυστυχώς λίγες, σκόρπιες και μοναχικές. Μέσα από μια ολόκληρη δεκαετία ξεχωρίζουν ελάχιστες κι αυτές με ελαστικοποίηση της ανοχής. Μερικές απ' αυτές είναι η «Μανία» του Πανουσόπουλου, η «Γλυκειά συμμορία» του Νικολαΐδη, η «Ρεβάνς» του Βεργίτη, η «Φωτογραφία» του Παπατάκη, «Ένας ερωδιός για την Γερμανία» του Τορνέ, το «Ταξίδι στα Κύθηρα» του Αγγελόπουλου. Και μετά τι; Ο ελληνικός κινηματογράφος πάει από το κακό στο χειρότερο. Στην καινούργια δεκαετία που μόλις άρχισε, τα δείγματα είναι απογοητευτικά. Δεν δείχνουν ένα καλύτερο μέλλον, αλλά μάλλον μια βαλτωμένη κατάσταση.

Έτσι λοιπόν στηρίζομαστε στους παλιούς και γνωστούς σκηνοθέτες και περιμένουμε ελπίζοντας ένα καλύτερο αύριο για τον Ελληνικό Κινηματογράφο.

Γ.Χ.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ...

ΚΑΛΗ ΕΣΤΙΝ ΚΙ Α

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΝΤΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ**